

sakktáblahálónak nevezzük. A sakktáblahálóban a Hartmann-rendszer olyan módon van jelen, mint egyébként, de minden mezőben a Hartmann-vonalhoz képest váltva egy egységnyivel pozitívabb vagy negatívabb vibráció is mérhető. Tehát abszolút értékben (ha a Hartmann-vonal erősségét $-0,5$ -nek tekintjük itt is) $+0,5$, és $-1,5$ erősségű zónákról van szó. Ám annak eldöntése, hogy abszolút értékben a Hartmann-vonal ebben a környezetben, ahol nincs viszonyítási pont, ténylegesen milyen erősségű, a hagyományos mérési technikával gyakorlatilag megoldhatatlan feladat. Erre vonatkozóan következtetéseket vonhatunk majd le a földsugárzások átfogó, kozmikus rendszerének ismeretében. Az előzőekből látható, hogy a sakktáblaháló értelmezése a földsugárzások skaláris elképzelése alapján már nem lehetséges. Ez a tény ismét a földsugárzások vektorjellegét valószínűsíti. Égetően szükségessé vált tehát a földsugárzások (és a radiesztezia jelenségei) egységes elméletének a kidolgozása.

Geoaktív zónák az Alpokban

A geoaktív zóna Klagenfurttól kevéssel keletre, hozzávetőlegesen észak-déli irányban húzódik, egy nagy ívű negyedkört rajzolva, St. Veit, Friesach, Neumarkt, Niederwölz, St. Martin, Bad Aussee vonalától keletre, mintegy 40 km széles sávban. A sáv összesen 7, egyenként átlagosan 3 km széles zónát foglal magában. A zónák szélessége azonban igen tág határok között váltakozik. Az Alpok geoaktív zónái a tokajitól alapvetően eltérő jellegűek. Karakterük határozottabb, ám lényegesen kisebb az intenzitásuk. A tér függőleges irányú torzulása jelentős, a makroháló azonban inkább csak szakaszosan sűrűsödik be. A sáv keletről számított első zónáját vizsgáltuk kissé behatóbban. Az É-D-i irányítottságú geoaktív zónában az É-D-i Hartmann-vonalak hozzávetőlegesen $1,5$ – 2 m-enként követik egymást. K-Ny-i irányban azonban a Hartmann-vonalak összeugranak, és 9 – 15 ingersáv szorosan egymás mellé zárkózik, egy 2 – 3 m széles, majdnem teljesen egybefüggő sávot alkotva, majd 4 – 5 m szünet következik, amely azonban nem földsugárzásmentes, hanem a fél Hartmannnak megfelelő egyenletes mező alakul ki. Az ingersávok nem függőlegesek, hanem a geoaktív zóna közepe felé dőlnek. Elképzelhető, hogy boltívesek. A vízerek ingersávjai határozottak, igen erősek, és szintén dőltek. A Gót-háló igen erős, és nagymértékben torzult,

néhol 45° -ot is eltér eredeti irányultságától. Feltételezhető, hogy alaposabb, részletekbe menőbb vizsgálat szabályos szerkezetet mutatna ki, amely mindenképpen jelentősen eltér a megszokottól. A geoaktív zónában egymást érik a különlegesen rezonáló templomok, melyek részletes ismertetésére ezen kiadvány nem nyújt módot. Mindazonáltal azonban említésre méltó, hogy ezek a templomok egytől egyig szinte tökéletesen valósítják meg a templomok építéskor célul kitűzött radieszteziás struktúrát. Tájolásuk nem K-Ny-i, vagyis nem a Hartmann-rendszer (pontosabban nem a Hartmann-rendszert létrehozó makrohálózat) energiaáramlását használják fel, hanem az égtájirányokkal 45° -os szöveget bezáróét, ami a Gót-háló irányítottságával egyező. (A földsugárzások egységes rendszere c. fejezetből kitűnik ezen közös töről fakadó energiák viszonya. A Gót-hálóról is ott írunk részletesebben.)

Az ilyen tájolású templomokat Gót-templomoknak nevezzük. A geoaktív zónában ez az energia sokszorosa az egyéb helyeken álló templomok által használt, égtájirányban áramlóénak. Ezt használják ki a Gót-templomok, s ezáltal tökéletesebben, s időt állóbban képezik le a templomok funkcionálásához szükséges radieszteziás, mentális struktúrát. Gót-templomok nemcsak a geoaktív zónában állnak, hanem az Alpokban (is) máshol is találkozunk velük. Az eddig vizsgált Gót-templomok legeklatánsabb példája a millstadti nagytemplom, noha a geoaktív zónáktól mintegy 40 km-re nyugatra fekszik. Mindazonáltal azon a helyen, ahogy az összes eddig vizsgált Gót-templom környékén, a Gót-háló sokszorososan erősebb a máshol megszokotthoz képest. Ezen zónák, illetőleg templomok vizsgálatával bővebben a templomokról szóló könyvben foglalkozunk.

R. község földsugárzása

A község fekvése folytán, radieszteziái szempontból igen nagy érdeklődésre tarthatna számot. Lakói számára ez nem feltétlenül jelenthet örömet, csak feladatot, azonban mint már korábban írtuk, a legerősebb geoaktív zónában sem érheti semmiféle baj a testi, lelki, és szellemi egészséggel önmagát felvértező embert. R. község geoaktív zónában fekszik, amely erősségét tekintve összemérhető a tokaji zónával, ám jellegét tekintve mérföldkönek számít a geoaktív zónák kutatása terén. De az is lehetséges, hogy csupán korábbi méréseink nem eléggé átfogó jellege miatt, nem vettük észre másutt az R. földsugárzására jellemző struktúrát. S elképzelhető, hiszen ez volna

logikus, hogy az azonos szerkezetű geoaktív zónák egyaránt ezt a szerkezetet mutatják.

R. község lakosainak széles körű radiesztéziai vizsgálata után (melyre azért került sor, mert a községben igen nagyfokú halandóság tapasztalható daganatos betegségek következtében) azt az általános tapasztalatot szűrhattuk le, hogy a lakosok 90–95%-ának fején mérhető a káros zóna rezgésnyoma. Az esetek többségében ez Hartmann-ponttól származott. Ez már önmagában is elgondolkodtató tény, hiszen még megszervezni is nehéz lenne, hogy egy egész község úgy helyezze el az ágyát, hogy mindenkinek „jusson” Hartmann-pont, s fejével bele tudjon feküdni. Az egész községben csupán egyetlen személyt találtunk, kinek testén nem voltak mérhetőek földszugárzásnyomok. (Érdemes megjegyeznünk, hogy az illető egy *vegetárius* diáklány, akit társai szüntelen s töretlen jókedélyéről tartanak nevezetesnek.) A Hartmann-háló mérése nem vezetett semmiféle megfogható eredményre. Az ingersávok térben bonyolult módon többszörösen csavarodottak, pontos helyzetük gyakorlatilag kiértékelhetetlen. A makroháló itt nem téveszthető össze a Hartmannéval, mert lényegesen szabálytalanabb nála, s alapvetően másféle a rezgéskepe. A geoaktív zóna határvonala a község szélén jól nyomon követhető, vizuálisan is észlelhető volt. Kétoldalán egy-egy 100 méter széles sáv húzódik, melyben erősen interferál a földszugárzás rezgéskomplexuma. Méréseink mindaddig nem vezettek sem magyarázathoz, sem a jelenség valamiféle átfogóbb megértéséhez, amíg csak a földszugárzás függőleges ingersávjait vizsgáltuk.

A radiesztéziával foglalkozók körében ugyanis kizárólagosan elterjedt az az alapvetően hibás nézet, miszerint a földszugárzás kizárólagosan függőleges ingersávokból állna. Ez, mint látni fogjuk, abszolút nem állja meg a helyét, hiszen a függőleges irányban terjedő rezgéskomplexumokon kívül a földszugárzás még másik kétfajta, minőségében teljesen eltérő komponenst is tartalmaz. Mentségünkre szolgáljon azonban, hogy a másik két összetevő, a geoaktív zónák bizonyos típusait nem tekintve, mostanáig semmiféle egészségkárosító hatást nem hordozott, így elkerülte a gyógyulásra és egészségmegőrzésre koncentráló radiesztéták figyelmét. A földszugárzás második komponense kizárólag vízszintesen terjedő rezgésekből áll. Ez a vízszintes irányítottság meglepően könnyen mérhető, mégsem vette észre, vagy legalábbis nem publikálta eddig senki, aminek valószínűleg az a magyarázata, hogy minden radiesztéta csak függőleges ingersávokban gondolkodik, s így évtizedek óta mindnyá-

junk figyelmét elkerülte ez az igen erőteljes rendszer. Ezt az igen árnyalt és informatív hálózatot, melyet a földszugárzások egységes elméleténél részletesen is tárgyalunk, *energiamentázatoknak* nevezük. A harmadik komplexum igen jól mérhető, de az csak zárt térben, feltehetően csak párhuzamos oldalfalakkal határolt épületek, helyiségek belsejében mérhető. A rezgéskomplexumai szintén kizárólag vízszintesen terjednek, s minden esetben valamelyik két fallal párhuzamosan. Ezek alapján joggal tételezhetjük fel, hogy ez a harmadik rezgéskomplexum a második folyamánya lehet, mintegy az épületek üregei, falai által transzformált vibráció. A rezgéskomplexum határozottan és élesen elváló ingersávokra tagolódik. Szerkezetére vonatkozóan az eddigi csekély számú mérés alapján következtetést levonni nem lehet, ám figyelemre méltó az a tény, hogy irányítottságukat tekintve (vagyis hogy melyik két fallal párhuzamban haladnak a zónák) igen könnyen eltéríthetőek. Gyakran elegendő a hálózati főkapcsoló vagy egy-egy biztosító lekapcsolása, s a terjedési irány 90°-kal elfordul. Tehát a harmadik rezgéskomplexum a villamos hálózattal (is), s egyéb méréseinkből tudottan (melyeket az Akusztikai „varázslások” radiesztéziai vizsgálata c. fejezetben tárgyalunk) az energiamezőkkel szoros kapcsolatban van.

R. község földszugárzásában a vízszintes irányultságú zónák kulcs szerepet kapnak. Mint körültekintő méréseink alapján megállapítható, a geoaktív zónában, mely jószerével az egész községre kiterjed, hozzávetőlegesen 120–180 cm-es magasságban hallatlanul erős rezgéskomplexum húzódik, mely egy afféle (8–10 méterenként periodikus) és szüntelenül mozgó, haladó hullámot ír le. Helye állandóan, de nem periodikusan, hanem mintegy kavargva, örvényeket, és gyorsabb áramlatokat létrehozva folyamatosan változik, a radiesztéziai mérési gyakorlat számára szinte követhetetlenül. Megfigyelésükre csak a helyszínnek köszönhetően kialakuló hiperérzékenységünk adott módot, mely révén eszközök nélkül is folyamatosan érzékelhetővé vált számunkra ez az igen kellemetlen jelenség. A lakosság napközben álló helyzetben szüntelenül ebben a zónában tartózkodik, ezáltal olyan fokú töltöttséget szerezve, amely az éjszakai pihenéskor a földszugárzás szerkezetének helyi megváltozását eredményezi. Megvizsgáltuk a földszugárzást több lakos üres ágyának környezetében, majd megisméltük a mérést az ágyban fekvő személlyel együtt. Minden esetben azt tapasztaltuk, hogy miután a vizsgálati személy elfoglalta helyét a fekhelyén, a földszugárzás károsító zónái áttolódtak az illető fekhelyére, s hozzávetőlegesen 30–40 másodperc múlva a fejénél állapodtak

meg. Ez akkor is így történt, ha az ágyak helyét tetszőleges módon megváltoztattuk. Arról van szó tehát, hogy a vízszintes irányítottaság zóna ugyan feltehetően önmagában nem gyakorol egészségre káros hatást, legfeljebb érzékenyebb egyéneknél fejfájást, rossz közérzetet idézhet elő, olyan intenzív feltöltöttséget okoz, amely a földszegély káros zónáit éjszakára a töltött testrészt fölé húzza. Természeténél fogva ezt ágyáthelyezéssel elkerülni nem lehet, ezért szükség van valamiféle olyan eszközre, amely a vízszintes, feltöltöttséget okozó ingersávot valamelyest megemeli, így fejmagasság fölé juttatva azt. Ilyen eszköz közszéleskörűen történő elhelyezésével a lakosság gondja megoldódik. Jelenleg a megfelelő védelmen dolgozunk, ennek megvalósítása előtt e községet nem nevezzük a nevének.

A geoaktív zónák eredetére és fizikai hátterére vonatkozóan egységes elméletet felállítani nem tudunk, különös figyelmet érdemel azonban az a tény, melyre az Alpok geoaktív zónáját mérve bukkanunk. Az általunk feltérképezett geoaktív zónák az Alpokban rendre egybeestek, és kölcsönösen egyértelműen megfeleltek az általuk húzódnak jégkorszaki képződmények rendszerével. Nevezetesen minden geoaktív zóna közepe egy-egy moréna (a gleccserek által létrehozott hordalékokból álló talajfelgyűrődés) középvonalával esett egybe, ívében elejétől végéig követve azt. Ez olyan fokú korrelációt jelent, mely kizárja a véletlen egybeesés lehetőségét. Mindazonáltal elhamarkodott következtetés lenne arra gondolni, hogy minden geoaktív zóna morénák következménye. Az viszont valószínű, hogy a morénák gigantikus gyűjtőlencseként viselkednek, s ennek jelentős szerepe lehet a geoaktív zónák kialakulásánál. A másik két zóna általját nem ismerve következtetéseket levonni jelenleg nincs lehetőségünk. A geoaktív zónák vizsgálatára visszatérni a földszegélyek egységes elméletének tükrében lesz érdemes.

A geoaktív zónák teljes körű vizsgálata nemcsak hallatlan tudományos horderejénél fogva szükségszerű, hanem tíz- vagy százazrek zavartalan nyugalma, az egészséges életre való esélyeinek biztosítása érdekében is elkerülhetetlenül fontos feladat.

Akusztikai „varázslások” radiesztéziai vizsgálata

Amikor a budapesti metró Duna alatti szakaszához érkeztek a mélyépítők, az alagút kifűréséhez egyszerre két irányból fogtak hozzá.

Pontos méréseket végeztek, terveket készítettek, s állandó kölcsönös kontroll mellett, szorosan együttműködve végezték el a nagy precizitást igénylő munkát. Az eredmény: összeköttetés, szárazföldi kapcsolat a Duna két partja között. A mai tudományban is létezik egy kettéosztottság, létezik egy „Duna”, mely elválasztja egymástól az élővel és az élettelenl foglalkozó tudományágakat. A helyzet adott, elkerülhetetlenül szükség van az alagútra! Ám a fűrés koordinálásához nem alakult semmiféle bizottság, az irányítást nem vállalta fel senki. Így adódott az a sajátos helyzet, hogy spontán módon többen is nekiláttak alagutat készíteni. Ezek közül két vágat már igen előrehaladott állapotban van, külön-külön csaknem az út feléig jutott. Szerencsésnek mondható, hogy egymásról mit sem tudva, mégis majdnem szembetalálkoztak egymással. S most elérkezett az idő, hogy kinyújtásuk egymás felé kezüket, és összekössék az alagút két vágatát, mert féltő, hogy enélkül elmennek egymás mellett, ahogy az a történelemben már annyiszor megtörtént...

A tudomány két partját összekötő két ág a hangzáskultúra és a radiesztézia. Ez kissé talán megdöbbentően hangzik, ám ha e két (még) el nem ismert tudományág eddigi eredményeit egymás mellé illesztjük, minden érthetővé válik. Mindkettő ismeri a saját „egyenletét”, mely sajnos kétismeretlenes, így az információ elégtelensége folytán kézzelfogható, használható megoldás még nem áll rendelkezésre. Ám ha a két tudományág „egyenleteit” egyszerre tekintjük, ugyanarra a két ismeretlenre már két egyenletet nyerünk, így rövid úton kezünkbe kerül a megoldás. A hangzáskultúra, másképp a „high end” tudománya napjainkban szinte kizárólag Peter W. Belt nevéhez kapcsolódik. A jelenségkör, melyet jórészt ő fedezett fel, és amelynek fizikai megértésén és alkalmazásán jelenleg is dolgozik, a PWB-effektusok nevet viseli.

Peter W. Belt rádiómérnöknek tanult, majd a brit légierőnél szerzett szakmai gyakorlatot. 1956-ban azonban a hangtechnika felé fordította a figyelmét, s hamarosan megalkotta az akkori idők legkiválóbb hanghűségű hangsugárzó egységét. Hangsugárzója az 1981-es londoni audiokiállításon elnyerte a Legjobb hangminőség címet. Ekkor határozta el, hogy a végére jár annak a megfoghatatlan jelenségnek, hogy ugyanaz a berendezés azonos akusztikai környezetben miért szól egyszer kiválóan, máskor meg csapnivalóan rosszul. Peter W. Belt a kutatás kezdeti fázisáról így nyilatkozott a Hifi Mozaiknak: „Nem sok eredményt értem el, egészen addig, míg fel nem hagytam azzal a beszűkült mérnöki gondolkodással, amely

hagyományos képzésünkől következik. Az első jelentősebb eredményem az volt, amikor rájöttem, hogy manipulálni tudom a hangképet azáltal, hogy összedörzsölöm két hangszórázó levett, dekoratív szivacs előlapját." Valahogy így kezdődött mindig... –, kinek a fazékon a fedőt emelgető gőz, kinek a fáról lehulló alma, s kinek a hangszórázó szivacs előlapja. Azóta 10 év eltelt, és Peter W. Belt kidolgozott egy elméletet, mely nem fér bele a mai tudomány tankönyveibe, de amely a radiesztézia elméleteivel *megdöbbentően egybeeső* következtetésekre jut! Lehet-e véletlen, ha két ember eltérő ismereti háttérből indulva, külön úton, egymásról mit sem tudva, más-más tudományágat művelve azonos következtetésre jut a fizika még nem ismert jelenségei körében? Lehet-e azonosan „tévedni”, ennyire eltérő úton haladva? A tudomány eddigi története azt mutatja, hogy az ilyen „véletlenek” mindig is érdemesek voltak az alapos vizsgálatra...

Vizsgáljunk meg néhány PWB-effektust radiesztéziai háttérének tükrében!

„Kábelvarázslat”

A hifi-lánc készülékeit (hangszedőbetét, fonoverősítő, teljesítményerősítő, hangfalak) kábelek kötik össze. Ezek a kábelek hihetetlen, a fizika jelenlegi ismereteinek birtokában megmagyarázhatatlan jelenséget produkálnak. Ha bármelyik kábel két végét egymással felcseréljük, jelentősen megváltozik a hangkép. Félreértés ne essék, nem az ún. hideg- és melegpont felcseréléséről van szó, hiszen az nyilvánvaló interkonnect kábel semmivel meg nem különböztetett két vége közül nem mindegy, melyiket csatlakoztatjuk pl. a lemezjátszóhoz, és melyiket az erősítő bemenetéhez. Más szóval nem mindegy, hogy egy darab közönséges rézdrót melyik vége van a jelforrás, és melyik a feldolgozó erősítő felől. Az egyik esetben szűrtebb, de koherensebb, míg a másik esetben a sávszéleken kiemelt, hangosabbnak tűnő, de fásasztóbb hangképet kapunk. Peter W. Belt szerint (aki nem foglalkozik radiesztéziával, s méréseinkről nem tudhatott) a kábeleknek *polaritása* !!! van.

A kábelek radiesztéziai méréséből kiderül, hogy két végük eltérő polaritású. Egyik végük a Hartmann-pontok vibrációjával azonos értelmű negatív, míg a másik pozitív vibrációt tart fenn. A jelenség

fizikailag valószínűleg a kábelek húzásakor keletkező anagszerkezeti irányítottással függ össze, ám ez a fizika mai ismeretei szerint a jelenséget nem magyarázza. Nem elégséges ugyanis a drótdarab két eltérő vége között valamiféle „fizikai” különbséget felfedezni, azt is meg kell mutatni, hogy miféle hatásmechanizmus által fejti ki az a „fizikai” különbség azt, és éppen azt a hatást. (Képzeld el, hogy van egy vascsővünk, melynek, ha az egyik végét a hóba nyomjuk, sűrű hangok közepette megolvad a hó, míg, ha a másik végével tesszük ugyanezt, a jelenség nem következik be. Ezután megvizsgáljuk a cső két végét, és észrevesszük, hogy az egyik vége szürke, a másik pedig vörös. Magyarázza-e ez a jelenséget? Természetesen nem. A cső végének eltérő színéből azonban még nem következik semmi más, csak az, hogy a fehér fényt eltérő módon veri vissza. Ám, ha megvizsgáljuk, hogy mi a színeltérés oka, és úgy találjuk, hogy az eltérés oka nem pl. az alkalmazott különböző színű bevonóanyag, hanem az, hogy a vörös vég hőmérséklete néhány száz C°-kal magasabb a másikénál, a hó olvadási tulajdonságainak ismeretében magyarázatot nyertünk a jelenségre.) Jelen esetben tudjuk, hogy a kábelek két vége ellentétes polaritást mutat, és el tudjuk képzelni, hogy a drótszálak húzásakor a drótban ébredő feszültségek révén olyan elváltozások keletkeznek a kristályszerkezetben, melyek a húzási irányra specifikusan jellemzőek, vagyis bárhol elvágva a két vége eltérő kristályszerkezeti struktúrát fog mutatni. Ez két állítás, melyek között az összefüggést még nem ismerjük. Az tehát a feladat, hogy a radiesztézia, a high end és a fizika ösvényein párhuzamosan járva, ezeket egymással összehozva megtaláljuk azt.

Radiesztéziai szempontból a jelenség az ún. struktúrasugárzások körébe tartozik. Minden anyagból lévő dolog a környező teret bizonyos rá jellemző módon befolyásolja.

(Ez a kijelentés még a mai fizikatankönyvekbe is belefér, gondoljunk csak a relativitáselméletre, a görbült terekre... A radiesztézia tudománya szerint a gondolat sor így folytatódik:)

Ez a befolyásolás azt jelenti, hogy a tér egységes szerkezetét két ellentétes minőségre osztja. („...s elválasztá a világosságot a sötétségtől.”) Az anyag megteremti hát a saját, önmagára jellemző terét. Ez a tér a továbbiakban az anyag kézzelfogható valóságával egyenértékűen jellemzi az anyagot.

Igencsak megfontolandó kérdés azonban, hogy valóban az anyag hozza-e létre a tér megosztottságát, s nem megfordítva van-e, hogy a tér megosztottsága hozza létre az anyagot??? Ez a kérdés hosszadal-

mas fejtörést okozhatna az anyag mindenhatóságában hívő gondolkodóknak, ám nem vezetne több jóra, mint a tyúk és a tojás nagy problémájának megoldása.

A jövő fizikája várhatóan igazolni is fogja azt az egyre nyilvánvalóbbá váló elképzelést, hogy nem az anyag határozza meg a világot, hanem csupán a világ egyik szerény megjelenési formája a sok közül.) Tehát: **a megosztott tér és az anyag vizsgálata egymással egyenértékű. (Ezen a tényen alapul a radiesztezia)**

Elegendő a tér megosztottságát vizsgálni, s ezáltal mindent megtudhatunk az anyagról (is). (Ugyanis nem csak az anyag „előjoga”, hogy a térben megosztottságot hozzon létre, hanem például a gondolat, az érzelmek stb., a világ összes jelensége ezt teszi. Ezért van a radiesztezia egyedülálló helyzetben, hiszen általa a világ összes jelenségéről a jelenségek közvetlen vizsgálata nélkül, azzal egyenértékű eredményt kaphatunk.)

Vizsgáljuk meg közelebbről a tér megosztottságát. Ha a tér nem tartalmaz anyagot (sem másféle információt), strukturálisan kiindulópontnak tekinthető, homogén elrendeződésbe szerveződik. Ez az elrendeződés az egyetlen, mely nem lép semmivel kölcsönhatásba, és semmiféle más kölcsönhatás közvetítésében sem vesz részt. Nevezhetnénk ezért a „semmi” állapotának is. Amikor megjelenik az anyag (vagy másféle információ, gondolati, érzelmi rezgések, asztrál, szellemi vagy mentális létezők, melyeknek boncolgatásához a szerző még nem érzi hivatottnak önmagát), a homogén elrendeződés két, egymással szorosan együtt járó minőségre oszlik, melyeket pozitív és negatív teonoknak nevezünk. A teonokat pusztán mint minőségeket tekintjük, és semmiképpen sem mint anyagból lévő dolgokat. Az egyszerűség kedvéért gondoljuk őket kezdetben csak olyan fogalompárnak, melyek csak dialektikusan, egymást kölcsönösen feltételezve értelmezhetőek, mint pl. a jó–rossz, fény–árnyék, yin–yang stb. fogalmai. A teonok a tér szerkezetét írják le, két komplementer minőség egymásnak szembeállításával. Ne gondoljuk azonban, hogy ez a yin–yang páros valamiféle átfogalmazása. A yin–yang a világ egyetemes és tökéletesen relatív minőségei, univerzálisan leírják minden leírhatót, míg a teonok kizárólag a tér minőségei.

Itt szeretném nyomatékosan felhívni a figyelmet, hogy a teonokról csak annyit definiáltunk, hogy a tér minőségei, és semmit nem kötöttünk ki arról, hogy a tér alatt miféle teret értünk. Nem kötöttük ki, hogy hány dimenziós, s nem tételeztünk fel semmit az időbeliségé-

vel kapcsolatosan sem. A tér fogalma alatt tehát egyszerűen csak a valóság színterét értjük, és ennek milyenségéről előre önkényesen semmit sem tételezünk fel, nem állítunk az ismeretlennel szemben előre korlátokat. Azonban ha a teonok segítségével történő vizsgálataink közben a tér mintegy felfedi önmagát, az a valóság megismerése szempontjából sokkal értékesebb, mintha bármit is előre feltételeztünk volna.

Vizsgálódásainkat kezdetben kizárólag az anyagi világ körében végezzük, ám a teonok fogalmának bevezetésével, úgy tűnik, azonnal ki is lépünk belőle. Ez nem gondolatmenetünk hibájából fakad, hanem a világ működési sajátossága, ugyanis: *mindenféle valós struktúra rendezőelve önmagán kívül eső minőségek által meghatározott.*

Gondoljunk akár csak az atomokra. Hibás elképzelés lenne, ha azt gondolnánk, hogy az atomok „anyagból” vannak. Egy proton struktúrája (mai ismereteink szerint is) alapjaiban eltér pl. egy szelet kenyér vagy egy darab téglá struktúrájától, noha mindkettőnek jellemző alkotórésze. Másképp fogalmazva: az atomi világ struktúrája eltér a makroszkopikus világ struktúrájától. Kezdetben, míg az atomokról senki sem tudott, a makroszkopikus világ struktúráját úgy nevezték, hogy „anyag”, s megkülönböztettek tőle eltérő struktúrákat, melyeket „nem anyagi természetű” elnevezéssel jelölték meg (s amelyek elől korunk tudománya félelemmel teli irtózáttal menekül, s még vizsgálatra is méltatlannak tart).

Az atomi világ struktúrája is ebbe a „nem anyagi természetű” kategóriába tartozott (!), mikor néhány évtizeddel ezelőtt feltárták természetét, azonban a többi „nem anyagi struktúrától” való elkülönítés érdekében módosították a fogalmi hovatározások rendjét. Az „anyag” fogalmát felváltották az „anyagi természetű dolgok” fogalmával, mely alatt a korábbi „anyag”, és az atomi világ struktúráját együttesen kell érteni. Az átcsoportosítás logikusnak tűnik ugyan, hiszen így azonos kategóriába került „a” struktúra és rendezőelvének struktúrája, de vegyük észre egyúttal azt is, hogy ez az átrendezés csak a miáltalunk kitálatlott fogalomrendszert érinti, tehát tetszőleges, s a világ rendjén mit sem változtat. Ha az anyag rendezőelvét nem oszthatósága, hanem kiteljesedése szempontjából vizsgáljuk, vagyis nem a hagyományos európai analízis, hanem az ősi szintetizáló gondolkodásmód szerint keressük határait, nyilvánvalóan másféle struktúrát tárunk fel, mint ami az atomi világ sajátja, mely azonban lo-

gikailag legalább annyira az anyaghoz tartozó, mint az atomi struktúrák.

A tudományos vizsgálatból ezért kirekeszteni ugyanolyan hiba, mint a fogalmi kategóriák átcsoportosítását a valóság megosztottságának fogalmával összetéveszteni.

A teonok ugyanúgy spekulatív fogalmak, mint az atomi világ fogalmai, pontosan annyira tekinthetők „létezőknek”, ahogy létezőnek gondolunk pl. egy elektront vagy egy neutrínót, hiszen egyik sem „megfogható”, hanem csupán megnyilvánulásai által ismert, s hol ilyenek, hol olyanok feltételezett. Egy alapvető különbség azonban mégis van a két fogalomrendszer között. Míg az anyag struktúrájának határait oszthatóságának irányában kutatjuk, a világ jelenségeinek tengerében csupán egyetlen ponton végzünk mélyfúrásokat, melyeknek eredménye az adott pont jellemzőiről ad képet csupán. Ha ellenben az anyag kiteljesedésének irányában haladva vizsgálódunk, a világ tengerének fenekéről átfogó képet kapunk, hiszen így nem azt keressük, ami „speciális”, hanem azt, ami általánosan jellemző. Az oszthatóság irányában kifejtett vizsgálatok újabb és újabb eredményei a részre s annak részére vonatkoznak, míg a kiteljesedésre vonatkozó vizsgálatok eredményei a fensőbb struktúrákra vonatkozó újabb és újabb kiterjeszhetőségek, vagyis az átfogó megértés irányában nyilvánulnak meg. Ezért önmagukban lévő létjogosultságuk semmiképp sem gondolható kisebbnek az atomi világ létjogosultságánál.

A többségében negatív teonokból álló térstruktúrák negatív töltést, míg a pozitív teonok pozitív töltést valósítanak meg. Töltés alatt nem az elektromosságban ismert töltést, hanem a radiesztezia egyik alapminőségét értjük. (Mint ahogy már A Hartmann-pontok egymáshoz viszonyított töltése c. fejezetben írtuk, ám itt most célszerűnek tűnik ezen alapvető fogalmi rendszer megismétlése.) A „töltés magában hordozza az energia-áramlás lehetőségét. A töltések lehetnek passzív vagy aktív állapotban. Passzív állapotban a töltés nem ad mágaról hírt, nem lép környezetével kölcsönhatásba. Az aktív állapot úgy jön létre, hogy a töltés kielégít egy bizonyos, a környezetétől és saját állapotától függő peremfeltételt. Ekkor megindul az áramlás, melyet a radieszteziában *vibrációnak* nevezünk. A vibrációt képesek vagyunk érzékelni, szubjektíven mérni, a vibráció ugyanis kölcsönhatás az aktív forrás és a *nyelő* (az áramlás végpontja) között. Mérni kizárólag csak kölcsönhatások által lehet (ami azt is jelenti, hogy a radieszteziában minden mérés a vibráció érzékelésén alapszik), tehát

a radieszteziában (is) minden jelenséget kölcsönhatások mérésére vezetünk vissza. A nyelő a forráshoz hasonlóan töltés, mely azonos módon lehet passzív vagy aktív állapotban. Minden töltés egyszerre forrás és nyelő egyaránt. Egy adott töltésre jellemző, hogy többségi jellegét tekintve forrás, és kisebbségi jellegét tekintve nyelő, vagy megfordítva. Egyszerűen úgy mondhatjuk, hogy a radieszteziás töltésekre a polaritásukon kívül jellemző, hogy többségi forrás, vagy nyelőként viselkednek. Pozitív forrásból negatív vibráció származik, és tart a negatív nyelő felé, illetőleg megfordítva, negatív forrásból pozitív vibráció indul ki, és a pozitív nyelőhöz tart. Ez a mondat azt a meglepő szabályszerűséget takarja, hogy az azonos nemű minőségek vonzzák, a különneműek pedig taszítják egymást, ami szöges ellentétben áll a fizikából ismertekkel.

Ha feltételesen elfogadjuk ezt a gyakorlati tapasztalatokból származó tételt, segítségével igen messzemenő következtetéseket vonhatunk le, melyek a radiesztezia határain túlmutatva, ismert természet-tudományos jelenségek között világítanak meg a jelen ismeretekkel egybeeső, a megértés új dimenzióit feltáró összefüggéseket. Lehetőség nyílik elvi megfontolások alapján definiálni az élő és az élettelen struktúra fogalmát, ami a soktényezős rendszerek közös jövőjét matematikailag *előre* leírhatóvá teszi. Ezen gondolatsor kifejtése hallatlanul izgalmas területre vezet, melynek feltárására a *Pszichohistoria logikája* c. könyvben kerül sor. Mindemellett jelen könyv későbbi fejezetében visszatérünk e tétel bizonyítására.

A struktúrasugárzás tehát nem más, mint a tárgyak teonmezőinek a rendszere. Ezek a teonmezők alakítják ki a vizsgálatunk tárgyát képező huzaldarab radieszteziás terét is. Amennyiben a huzaldarabot képzeletben tetszőlegesen kis szeletekre osztjuk, s az egészet ezen szeletek összegének tekintjük, a gyártás során időben szorosan egymás után keletkező részekhez jutunk. Ezek a részek a gyártástechnológia fogyatékoságából és egyéb parányi határozatlanságokat okozó fizikai jelenségektől származó egyenetlenségektől eltekintve egymástól csupán életkorukban különböznek. Az életkorkülönbségek függvénye a huzal mentén haladva *szigorúan monoton* függvényt ír le, míg az előbb említett egyenetlenségek sztochasztikus jellegűek. Ha a huzalt bárhol elvágjuk, bármilyen módon daraboljuk, a darabok polaritása az eredeti huzaléval és egymáséval azonos irányítottságú marad. Az egyenetlenségeket leíró sztochasztikus függvényekről könnyű belátni, hogy nem felelhetnek meg annak a követelménynek, amit a darabolás során tapasztalt szabályszerűség megkövetel, vagyis

hogy bármely szakaszon a függvény menete azonos legyen, míg az életkorfüggvény kielégíti ezt a feltételt. Ebből következik, hogy amennyiben a huzal tetszőlegesen kis szeletekre osztásából származó részek önmagukon belüli homogenitását elfogadjuk, a struktúrasugárzások dipólusszerkezetének az oka a huzal mentén az anyagszerkezet kialakulása közötti *időkülönbség*.

Ez igen súlyos állítás, ami csak akkor áll fenn az eddigiek szerint, ha igazolni tudjuk, hogy a huzaldarab tetszőlegesen kicsiny szeletkéi önmagukon belül minden szempontból homogének. Ehelyett az igen komoly technikai nehézségeket okozó vizsgálat helyett tekintsünk más, azonos jellegű, könnyebben vizsgálható példákat.

Vizsgáljunk meg egy ceruzavonalat. A ceruzavonal kezdete negatív míg a vége pozitív vibrációt mutat. Ez azonosan így van golyóstoll-, filctoll-, zsírkrétavonások esetén is, de így van akkor is, ha az ujjunkkal húzunk vonalat a porba. Ha az előbbi állításunkat, mely a huzalok polarítására vonatkozott, azzal akarnánk cáfolni, hogy a huzal tetszőlegesen kis osztással előállított szeletkéi valamely atomszerkezeti okból nem tekinthetők homogénnek, s ez okozza a poláris megosztottságot, akkor ezt most a ceruza-, golyóstoll-, filctollvonalakkal, de a porba húzott vonással is azonos módon ki kellene tudni mutatnunk. Ez azt jelentené viszont, hogy a huzalok, a ceruza-, a golyóstoll-, a filctollvonalak, valamint a porba húzott vonal atomszerkezete valamilyen szempont szerint egymással megegyező lenne, ami azonban nyilvánvaló képtelenség, így megerősíthetjük korábbi állításunkat, mely szerint: **Azon anyagi részek térbeli vonalata, melyek térszerkezetüket tekintve egymással felismerhetően azonosak, és életkorukat tekintve monoton függvényt írnak le a térbeli vonulat mentén, a teonmezőt olyan értelemben polarizálják, hogy a vonulat legidősebb rész felőli végén pozitív, míg a legfiatalabb felőlin negatív teonokból álló struktúra alakul ki. Felismerhetően azonos alatt azt értjük, ha a térszerkezet meghatározó jellemzői egymással megegyeznek.**

(Azt mondtuk ugyanis, hogy a pozitív teonok hozzák létre a pozitív töltést, s a negatívak a negatívot, valamint a pozitív töltésből negatív vibráció indul, s megfordítva... Tehát a térvonulatok kezdeti oldalán a negatív vibráció pozitív töltést, vagyis pozitív teonstruktúrát takar.)

A felismerhetően azonos fogalmára jelen vizsgálatunk későbbi szakaszában még visszatérünk.

A huzaldarab, a ceruzavonal, s minden térbeli vonulat mentén

rendezett monoton időfüggvényt leíró tárgy olyan, mintha keletkezése során, a léte által egy fénykép volna az *időről*. Egy fénykép, mely kizárólag magát az időt ábrázolja. S ennek a fényképnek az a sajátága, hogy a korábbi időpillanatok felőli oldalára vonzza a pozitív teonokat, későbbi oldalára pedig a negatívokat. A pozitív forrásból negatív vibráció származik, tehát a vonulat mentén az idő „múlásának irányába negatív vibráció terjed. Érdemes megvizsgálni az állítás megfordítását is, hogy minden negatív vibráció az idő vektori irányítottóságával függ-e össze, s melyek azok a jelenségek, amelyek negatív vibrációval fejeződnek ki. Ugyanis, ha több ilyen jelenség létezik, akkor azok kifejeződési formájukban egyezők lesznek, ami egyúttal azt is jelenti, hogy rendezelveikben létezik közös rész. Ezáltal olyan egyéb fizikai jelenségek birtokába jutunk, melyek a hétköznapi gondolkodás számára felfoghatatlan fogalmat, mint az idő, más fogalmakkal rokonítanak, így olyan összefüggések tárulnak fel, mely a jelenségek lényegének megértését emberközelbe hozzák.

A fenti tétel gyökeresen más alapokra helyezi a fizika szemléletét, ezáltal jelentős vihart kavarhat maga körül. Mindaddig, amíg a radiesztézia kizárólag szubjektív mérési módszerre hagyatkozni kénytelen, ezen elmélet tudományos igénnyel nem védhető. Attól a pillanattól fogva azonban, hogy rendelkezésünkre áll majd a radiesztéziás vibrációt mérő műszer, a fenti tétel ingathatatlannal megállja a helyét. Ezért a műszer megépítése nem holmi varázsvesszős emberkék hobbija ezentúl csupán, hanem a fizika megújulásának záloga.

Vizsgáljuk meg a hifiberendezésben az interkonnect kábelek két-féle bekötési irányából adódó hangzáskülönbséget. Az egyik hangkép a sávszéleken kiemelt, vagyis döngőbb basszussal, csilingelőbb magas hangokkal bír, hangosabbnak tűnik, látványosabb képet fest, ám hosszú távon fárasztó, s inkább elveszi a zenehallgatástól a kedvet, mintsem vágyat ébresztene rá. A másik hangkép szürtebb, „szürkébb”, koherensebb, kevésbé vonzó a fülnek első hallásra, ám kevésbé is fárasztó, s hosszú távon a hallgató ezt ítéli jobbnak. A high endben ez utóbbit helyes polarításúnak nevezik.

Az interkonnect kábelek radiesztéziás mérése a következő eredményt adja: A lemezjátszóbetétet a fonoe erősítő bemenetével összekötő kábel helyes polaritása az, amikor a kábel mindkét szálának pozitív vége a lemezjátszóbetét felől van. A fonoe erősítő kimenetéhez helyesen a teljesítményerősítőbe vezető kábel pozitív vége csatlakozik, s ugyanígy a hangsugárzókhöz vezető kábelek mindkét szála a pozitív végével a teljesítményerősítő felé áll a helyes polarításúnak

nevezett irányban. Egyszóval a helyes kábelezés az, amikor a kábelek húzási iránya a jel útjával ellentétes irányú.

A hálózati konnektor polaritása

A hifiberendezések hálózati kábelei még egy effektussal borzolják tovább a fizikusok amúgy is egyre zaklatottabb idegeit. Különböző hangképet eredményez az is, ha bármely hifikészülék hálózati kábelét ellenkezőleg csatlakoztatjuk a hálózati aljzatba. Bonyolult berendezésnél még van remény mai ismereteink alapján is valamiféle magyarázat fabrikálására azonban az effektus egyszerű villanymotorból és mechanikából álló lemezjátszódeck esetében is azonos módon demonstrálható. Erre a jelenségre a fentiekhez hasonlóan a fizika mai keretein belül magyarázat nincs.

A radiesztéziás mérések a következőket mutatják:

A lemezjátszó lejátszótűjének hegye, illetve a kar két vége azonos polaritású a lemeztányér tengelyének felső végével, és ellentétes a lejátszókar közepének és a mechanikus alaplemeznek a polaritásával. A burkolat polaritása nem egyöntetű, hanem típusfüggő rajzolatot mutat. Részletesebb, konkrétabb polaritástérkép készítéséhez nagyszámú különféle típusú lemezjátszó módszeres mérésére lenne szükség. Az effektus lényegének megértése szempontjából ez első közelítésben nem látszik szükségesnek. A hálózati csatlakozóaljzat csatlakoztatási irányának megfordításakor a lemezjátszó polaritása az ellenkezőjére vált.

A helyes polaritás az, amikor a lejátszótű hegye negatív.

Az erősítő burkolatának polaritása megegyezik a kimeneti, tehát hangszórókhöz kapcsolódó csatlakozópontjainak polaritásával, és ellentétes a bemeneti pontokéival.

A helyes polaritás az, amikor a bemeneti kapcsok pozitívak, a kimenetiek pedig negatívak.

A tunereknél az erősítőkével azonos a helyzet. Az antennabemenet ellentétes polaritású a hangfrekvenciás kimenettel és a burkolattal.

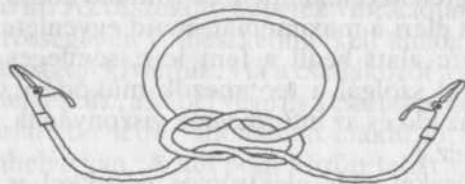
A helyes polaritás az, amikor a burkolat és a kimenet negatív.

A magnetofonoknál a burkolat a lemezjátszókéhoz hasonlóan (feltehetően a mozgó alkatrészek miatt) meglehetősen változatos, és típusfüggő polaritásrajzolatot mutat. Ellenben az elektromos be- és kimenetek szempontjából a fenti készülékekkel tökéletesen megegyezik a polaritások viszonya, és a helyes polaritás is.

Tehát azt mondhatjuk, hogy a hifiberendezések helyes polaritása az, amikor bemeneti kapcsaik pozitív, a kimenők pedig negatív vibrációt mutatnak. Ez a polaritásvizony az interkonnekt kábelekével egyező értelmű. A bemenőkapcsok pozitív vibrációja negatív forrást takar, míg a kimenet negatív vibrációja pozitív forrásból származik. Tehát a készülék bemenetén negatív töltés van, melyből pozitív vibráció tart a kimeneten lévő pozitív töltés felé. Más szóval a készülékek akkor vannak helyes polaritással a hálózatra csatlakoztatva, ha ezáltal bennük a jel irányával egyezően pozitív vibráció ébred. A készülékeket összekötő (interkonnekt) kábelek akkor helyes polaritásúak, ha (a készülékekével egyező viszonyban) a jel haladási irányában a bemenet pozitív, a kimenet negatív vibrációt tart fenn, ami a jellel egyező irányban ébredő pozitív vibrációt jelent.

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy a hangzáskép szempontjából optimálisan összeállított rendszerben a radiesztéziás mérések azt mutatják, hogy a hangfrekvenciás jellel párhuzamosan, a jelforrástól a hangsugárzóig minden készülékben és összekötő kábelben pozitív vibráció halad. A jel útjának, tehát az információ terjedésének irányában (legalábbis a hifiberendezésekben) pozitív vibráció halad. Érdemes ezt a gondolatot a korábbi megállapításunkkal párban, ismét összefoglalni: az idő által kijelölt irányban negatív vibráció, míg az információ által kijelölt irányban pozitív vibráció halad.

A fenti megállapítás azt is jelenti egyúttal, hogy eddigi méréseink szerint a radiesztézia jelenségei és a PWB-jelenségek egymással szoros összefüggésben állnak, vagyis kölcsönösen alkalmazhatóak egymásra a másik tudomány tételei is. De jelenti azt is, hogy a két tudomány filozófiája, munkahipotézisei egy és ugyanazon fizikai jelenségkör más nyelven, más úton történő megközelítései. Peter W. Belt mondja: „Teljes mértékben érzékeny vagyok arra a benyomásra, amelyet a környezeti energia manipulálása kelt. A legtöbb kísérlethez egyálta-

22. ábra

lán nincs szükségem zenehallgatásra...” – Ez a mondat úgy hangzik, mint ahogy egy radiesztéta mondja el érzeteit a föld sugárzás mérésével kapcsolatban. Ebből is szinte kínálkozik a Peter W. Belt által felállított teória és a radiesztézia filozófiájának összevetése.

Elektromos készülékek zavaró terei

Mindegyik készüléket a fenti vizsgálatok során három állapotban mértük meg. A két ellentétes csatlakozási irányban a hálózatra kapcsolva, hálózatra csatlakoztatás nélkül szabadon hagyott hálózati kapcsokkal és egy egyszerű PWB-eszközzel blokkolva. (Ez az eszköz egy 20–30 cm hosszú szigetelt huzal, melyre ívelt kettős csomó van kötve, miáltal Ω alakú hurok képződik belőle, s a két végére krokodilcsipesz csatlakozik. Lásd a 22. számú ábrát.) A szabadon lévő hálózati kapcsokkal történő mérés valamennyi készüléknél a helyes csatlakoztatási irányban mértekkel egyező polaritási térképet eredményezett, bár a mérhető vibrációk erőssége jelentősen kisebb volt. A fent említett PWB-eszközzel úgy lehet blokkolni egy elektromos készüléket (bármilyet, nem csak hifiberendezést), hogy kihúzott hálózati csatlakozójának kapcsait a két krokodilcsipesz segítségével rövidre zárjuk. Ezzel a zene hallgatására zavaróan ható effektust kiküszöböltük. Radiesztéziai szempontból a készülékek ilyenkor semmiféle polaritást, megosztottságot nem mutatnak. Struktúrasugárzásuk kevésbé intenzív, de mérhető. Érdekes azonban külön megvizsgálni, hogy milyen folyamaton keresztül jutnak a készülékek ebbe a semleges állapotba. A PWB-hurok csatlakoztatása előtt a vizsgált berendezés a nyitott hálózati kapcsok állapotában van. Ilyenkor enyhe polarizáltságot mutat. A PWB-hurok csatlakoztatását követő néhány másodpercben ugrásszerűen felerősödik a rajta mérhető vibráció, a helyes csatlakoztatási irány polaritási megosztottságának megfelelő értelemben. A vibráció hozzávetőlegesen 4–5 másodperc alatt eléri a maximumát, majd egyenletesen csökkenve, 30–40 másodperc alatt beáll a fent leírt semleges állapot. (Ez a jelenség adalékul szolgál a teonmezők működési sajátosságainak, s ezen keresztül az idő és az információk viszonyának, kölcsönhatásának megértéséhez.)

A fenti méréseket más elektromos gépekkel is elvégeztük. A PWB-effektust azonosan kiváltja bármely elektromos készülék (porzívó, hajszárító, hűtőszekrény, grillsütő, asztali lámpa, de a 220 V-os

hálózatra nem kapcsolódók is, mint pl. a telefon stb.). A blokkolást bármelyikkel elvégezve a PWB-hatás megszűnik.

Tehát pl. a szomszédos helyiségben lévő használaton kívüli porzívó zavarja a zenei hangképet. Ha PWB-hurkot csatlakoztatunk rá, a zavaró hatás megszűnik. Az egyéb elektromos készülékeken folytatott radiesztéziai mérések a hifiberendezéseken végzettekkel azonos értelmű eredményt hoztak. Szabadon hagyott csatlakozópontok esetén enyhe polarizáltságot mutattak a készülékek fajtájától és típusától függő rajzolatban, a blokkolást követően azonban a fent leírt afféle „hattyúdalleffektus” során a semleges állapotba jutottak. A fenti kísérletekből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a különféle elektromos berendezések teonmező-mintázata valamely jellemzője folytán zavaró hatással van a zenei hangzásra. Amennyiben a mintázat kialakul, a zavaró hatás érvényre jut. Ha a polarizáltságot megszüntetjük, a zavaró hatás nem érvényesül.

A hifiberendezések akkor szólnak jól, ha 220 V-os hálózathoz való csatlakoztatásuk iránya olyan, hogy a csatlakoztatás hatására polaritásuk nem vált előjelet, csupán azonos értelmét megtartva felerősödik a radiesztéziai vibráció. Ebből, és az előző mérésekből együtt azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a hifikészülékek polaritása eleve olyan, hogy bennük a bemenetektől a kimenetük irányában pozitív vibráció, vagyis a terjedő információ által létrehozott radiesztéziai rezgés mérhető. Ez lehetne egyúttal a high end készülékeinek radiesztéziai ismérve is.

Tehát az a hifiberendezés tekinthető megfelelően megkonstruáltnak és megépítettnek, amelyben a radiesztéziai pozitív vibráció a bemeneti kapcsoktól a kimenetiek felé tart, más szóval a készülék saját vibrációja a benne haladó jel által keltett vibrációval azonos értelmű.

Az audiokultúra barátainak kedvéért megjegyezzük, hogy az interkonnect és egyéb kábelek típusa, minősége nem kizárólag szeánszollással választható ki. Az összekötő kábelek vibrációjának nem csupán irányában, de erősségében is illeszkednie kell ahhoz a készülékhez, amelyhez csatlakoztatni kívánjuk. Ha a csatlakozót a számára kijelölt aljzat közelébe helyezzük, a kábel vége és a csatlakoztatási pont között vibrációs kapcsolat jön létre, állóhullám alakul ki, melynek a két végén maximumhelye van. A két pont között tehát valahol található egy zóna, amelyben a vibráció nulla értéket vesz fel. Ha ez a hely hozzávetőlegesen az összekötő egyenes közepén van, akkor a berendezés saját vibrációja a kábel vibrációjával megegyező erősségű. Ha

ettől eltérő helyen található, akkor amelyik oldalhoz közelebb áll, az a gyengébb vibrációjú. Úgy kell tehát a kábelt kiválasztanunk, hogy a kioltás közepén legyen. Meg kell azonban jegyezni, hogy ez a mérés igen erős koncentrációt kíván, tapasztalt radieszttétának is megerősített feladat, ezért amíg a radieszttézis vibráció mérésére elektronikus műszer nem áll rendelkezésre, inkább csak elvi jelentősége van.

Itt jegyezzük meg, hogy a semmiféle hálózathoz sem kapcsolódó elemes készülékek (kvarcórák, infra távirányítók, elemes játékok, sőt egyszerűen csak önmagukban a különféle elemek is) ugyanúgy produkálják a fenti effektust, azzal a különbséggel, hogy hálózati csatlakozójuk nem lévén, az ismertetett módszerrel blokkolni őket nem lehet. Blokkolásukra más módszer létezik.

A radieszttézis mérések (ahogy minden mérés) kölcsönhatásokon alapszanak. Vagyis nemcsak a radieszttézis vibráció hat a mérést végző személyre, hanem megfordítva, a mérést végző is hat a mért vibrációra. (Erről a nyilvánvaló tényről a legtöbb radieszttéta sajnálatos módon megfeledkezik...) Tapasztalni fogjuk, hogy a mérési eredmény szempontjából éppen ellentétes eredményt kapunk attól függően, hogy a mérést végző személy a mért rendszer melyik oldalán tartózkodik. Ez a jelenség a radieszttézis számunkra eddig ismeretlen volt, s a PWB-effektusok radieszttézis mérése derített rá fényt. A következőkben a bolygók együttállásával kapcsolatos radieszttézis jelenségeket vetjük össze az egyik alapvető PWB-effektussal, ami az említett jelenséghez vezet.

Páros-páratlan szabály

Az eddigieknél is hihetlenebb effektushoz érkeztünk, mely összehasonlítható vizsgálatunknak igen jelentős sarkköve. A fizika olyan alapvető és meghatározó jelentőségű, ez idáig figyelmen kívül hagyott törvényéről van szó, mely nem csupán elengedhetlenné teszi új tér-idő fogalom bevezetését, hanem közvetlenül el is vezet a szélesebb körben értelmezett terek fizikai rendszeréhez.

Minden tárgyra jellemző a geometriai felépítése. Meghatározó (a részletek elhanyagolásával) térbeli struktúrája, hogy milyen térelemekből áll, hány és milyen részre tagolódik, milyen szimmetriát mutat, van-e a térszerkezetben valamilyen ritmus stb. Ezen geometrikus alapjellemzők közül a statikai felépítés és a befoglaló téridom milyensége a legmeghatározóbb. Másképpen úgy is mondhatnánk,

hogy tekintsük a tárgyak strukturális vonulatainak rendszerét. A vonulatok száma és számossága egyaránt egy-egy természetes számmal jellemezhető.

A Peter W. Belt által vizsgált akusztikai jelenségek szempontjából a tárgyak zenei hangzásra kifejtett hatása első közelítésben kizárólag attól függ, hogy ez a struktúrájukra jellemző szám páros-e vagy páratlan. Vagyis az akusztikai élmény szempontjából határozott jelentőségei vannak, hogy a zeneszobában (és annak néhányszor 10 méteres sugarú környezetében, tehát a falakon kívül is!) pl. hány lába, hány sarka van a bútoroknak, hány részből áll a szekrény, hány lépcsőfok vezet fel az emeletre, illetőleg, hogy ez a szám páros-e avagy páratlan, stb. Az egyes tárgyak strukturális sajátosságainál is nagyobb súllyal esik latba, hogy azonos jellemzőjű tárgyak milyen számossággal helyezkednek el valamilyen egyszerű geometrikus elrendezésben, pl. egy egyenes mentén.

A zenei hangzás élvezhetőségét alapvetően befolyásolja pl. az, hogy a lejátszóberendezés környezetében egy könyvespolcon hány sor, soronként hány könyv, könyvenként hány lap található. Akkor is így van ez, a fenti esettel egyetemben, ha a tárgy, a könyvespolc, valahol a zeneszobán kívül, mondjuk valamelyik szomszédos helyiségben található. Ez eleve kizárja minden akusztikus magyarázat lehetőségét. Figyelemre méltó az a tény is, hogy a környezetben előforduló valamennyi tárgy azonos szabályszerűséget követve hat a hangképre, függetlenül attól, hogy a zene reprodukálásával kapcsolatban áll-e vagy sem. A hatás erősségét az szabja meg, hogy mennyire szabályos a tárgyak saját, illetve egymáshoz viszonyított strukturális rendszere. (Erre még később visszatérünk.) Egy bizonyos környezetben belül a jelenség egyenletesen jól demonstrálható, ennek határát azonban egzakt módon definiálni még nem tudjuk.

A szabály azonban igen egyszerűen megfogalmazható. A páros számokkal jellemezhető környezet élvezhetlenné teszi a zenét, míg a páratlan felszabadítja a gátakat az előadó és a hallgató között. A jelenség nemcsak konzerv, hanem élő zene esetében is megfigyelhető. Ez pedig eleve kizár mindenféle elektromos vagy elektroakusztikus magyarázatot. Az effektus több mint megdöbbentő. Tévedésről szó nem lehet, hiszen ezer és ezer ember hallja, és felismeri a zenei hangzásban a párosságot, olyan kontrollvizsgálatok alkalmával is, amikor a hallgató nem tudja, mit manipulálnak környezetével, s mit kellene hallania... Tény, hogy olyan műszeres egzakt méréssel (még nem tud előállni senki, amely kétséget kizáróan detektálná a jelenség-

get, ez azonban semmiképpen sem ok rá, hogy az arra hivatottak elzárkózzanak előle, hanem éppen ellenkezőleg, halaszthatatlanná teszi a jelenség tudományos vizsgálatát.

Ezen effektus radiesztéziái mérése igen messzire vezet. Egy új szemlélet körvonalai bontakoznak ki a radiesztéziában, melynek végigvitele még több, ezt követő radiesztéziakönyv tárgya lesz. Elképzelhető, hogy hasonló ugrásszerű változásokat eredményezne a high end tudományában a radiesztézia eredményeinek tanulmányozása. Az viszont igen valószínű, hogy a páros-páratlan szabály tudományos, egzakt kutatása nagymértékben fogja szélesíteni, s egyben új alapokra helyezni a fizika jelenlegi szemléletét.

Peter W. Belt arra a következtetésre jutott, hogy a kör alakú, tehát a körszimmetriát mutató testek vannak a legnagyobb hatással a zenei hangzásra. A radiesztéziában ismeretes, hogy ezen testeknek van a legerősebb struktúrasugárzása, vagyis a leghatékonyabban lépnek kapcsolatba környezetük radiesztéziás vibrációival. (Erre a felismerésre a high end és a radiesztézia szakemberei egymástól függetlenül, de egymással megegyezően jöttek rá.) A méréseket ezért többségében (a könnyebbség kedvéért) körszimmetriát mutató testeken végeztük, de itt jegyezzük meg, hogy igen különféle alakú, egymással azonos struktúrájú tárgyak esetében is a körszimmetriát mutatókkal azonos eredményt kaptunk.

Ízelítő a páros és páratlan ismétlődések által létrejövő radiesztéziás polaritások világából:

Különböző számú, azonos struktúrájú körszimmetrikus testet egy vonalban elhelyezve a testek közvetlen környezetében a 23. számú ábrán látható sugárzási rendszert mérhetjük. (A mérésben részt vevő körszimmetrikus testeket a továbbiakban hengereknek nevezzük.) A hengerek sorának két végén több, egymásba ágyazott csepp alakú zónát találunk, melyek feltehetően a hengerek egymással kölcsönhatásba kerülő struktúrasugárzásainak következményei.

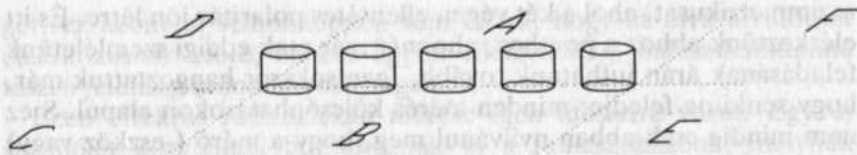
Mint a 23. ábrán látszik, páros számú henger tere azonos (negatív) szimmetrikus elrendeződést hoz létre a sor két végén, míg a páratlan

23. ábra

aszimmetrikusat, ahol a két végen ellentétes polaritás jön létre. És itt elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahonnan már csak eddigi szemléletünk feladásának árán juthatunk tovább. Igen sokszor hangoztattuk már, hogy senki ne feledje: minden mérés kölcsönhatásokon alapul. S ez nem mindig csak abban nyilvánul meg, hogy a mérő (-eszköz vagy) ember ráhatásával jelentéktelen mértékben megváltoztatja a mérendő objektumot, hanem akár abban is, hogy a mérést végző személy pusztán fizikai jelenlétével akár ellenkező előjelűre is változtathatja az eredményt. De ezt semmiképpen sem szabad úgy tekintenünk, mint valami káros befolyást, hanem egyszerűen tudomásul kell vennünk, hogy ez a dolgok természetes rendje: a világ eseményei egymással kölcsönhatásban állnak, s rájuk semmi sem jellemzőbb, mint maguk a kölcsönhatások. Ezek a kölcsönhatások lehetnek csak mennyiségi megváltozásokat előidézőek, de lehetnek éppen a dolgok minőségét kialakító, meghatározó jellegűek is. Ez, ha épp a mérésünk eredményét változtatja is meg, semmiképp sem kiküszöbölendő zavaró jelenségnek tekintendő, hanem a dolgok lényegi sajátjának, amely nélkül a jelenségek meg nem érthetőek. Súlyos hibát követ el az a kutató, aki mégis megpróbálja kiküszöbölni a zavaró tényezőt, mert ha sikerül neki, a tényezővel együtt a vizsgált jelenséget is kiküszöböli. Jelen esetben is erről van szó. Rögtön a vizsgálat kezdetén olyan mérési eredményre jutottunk, amely abszolút ellentmondásosnak és érthetetlennek tűnt, amely ellentmondás feloldása azonban a megértés új dimenzióihoz vezetett.

Egy vonalba állított páratlan számú henger terét úgy mértük, hogy a sor egyik oldalához állva összehasonlítottuk a két vég polaritását. A balra eső véget negatívnak, míg a jobbra esőt pozitívnak találtuk. Ez rendjén is volna, hiszen a páros-páratlan szabály radiesztéziás megnyilvánulásának betudható, hogy a páratlan számosság a struktúrasugárzások eredőjét dipólus jellegűre polarizálja. A mérés ellenőrzése végett a sor átellenes oldalán is mértünk, amikor is azt az eredményt kaptuk, hogy ugyancsak a balra eső negatív, a jobbra eső pedig pozitív, vagyis éppen ellenkezőleg, mint ahogy az előző mérés alkalmával találtuk. Ezen ponton hosszú időre elakadtak a kísérletek. A mérés túlságosan nagy bizonytalansági tényezőjével magyaráztuk a dolgot, ám még ennek is ellentmondani látszott az a tény, hogy ezt a következtelenséget több száz mérés is következetesen ugyanúgy megismételte. Nem lehetett szőnyeg alá söpörni a dolgot vagy gyenge képességeinkre hivatkozva félretenni az ügyet, hiszen több száz egybevágó mérési eredmény állt rendelkezésre a legkülönbözőbb

24. ábra

helyeken, és tárgyakkal megismételve. Végül átfogóbb mérési sorozatot folytattunk, melyben minden elképzelhető irányból és testhelyzetben elvégeztük a polaritásmérést. A mérésekből egyértelműen kiderült, hogy a polaritás igenis a mérést végző személynek a hengersorhoz viszonyított helyzetétől függ. Egy részről a hengersor egyenesére állított képzeletbeli sík két részre, A és B oldalra osztja a teret. Másrészről a két szélső henger legszélső pontjain átfektetett, a sor irányára merőleges síkok további a 24. ábrán C, D, E, F betűkkel jelölt mezőkre osztják a teret. Amennyiben a mérést végző személy az A vagy a B mezőben tartózkodik, úgy azt mérheti, hogy a tőle balra eső vég negatív, a jobbra eső pozitív polaritású.

Ha a további négy mező valamelyikében állva mér, mindkét végén negatív polaritást fog találni. Ha az A és a B mezőben egyaránt fél-fél testtel tartózkodik, pl. a hengersor fölött áll, akkor az előzőhöz hasonlóan mindkét vég negatív polaritást mutat, ám ha a C, D vagy az E, F mezők határán tesz hasonlóan, akkor a mérő személyhez közelebb eső vég negatív, míg a távolabb eső pozitív lesz. Hogy a fentiekből következtetést vonhassunk le, nem elégséges, hogy ismerjük a mérési eredmények csoportosíthatóságára vonatkozó szabályszerűséget, tudnunk kell azt is, miféle mechanizmus okozza azt. A megoldás olyannyira nyilvánvaló, hogy ismét csak igen sok fejtörést okozott. *Ha egy radiesztéta mérést végez, szelektíven a mérés tárgyára koncentrál, hogy a párhuzamosan jelen lévő rengeteg radiesztéziás tér közül csak arra az egyre legyen érzékeny, melyet mérni kíván.* Olyasvalami ez, mint amikor a rádióvevőn egy bizonyos állomást állítunk be a keresógomb segítségével. Ilyenkor a mérést végző személy agyában olyan radiesztéziás mező jön létre, mint amely a mérendő objektumra önmagában jellemző, vagyis az elképzelt vibráció valóban meg is jelenik, úgy mondhatnánk kissé sarkosan fogalmazva, hogy a radiesztéta, amikor Hartmann-hálót mér, Hartmann-hálónak, amikor vízeret, vízérnek képzeletben magát. Maga a mérés pedig a

mért és az agy által előállított ingersáv között ébredő kölcsönhatás eredményeképp jön létre.

(A szubjektív mérés hatásmechanizmusának vizsgálata messzire vezet. Igen valószínűnek látszik, hogy nem csupán egyszerű izomkontrakcióról van szó. Bár önmagában, az általánosan elfogadott nézet, miszerint, az ingersáv hatására létrejövő izomkontrakció a pálca vagy a rugó kitérülésének az oka, ugyanúgy semmitmondó és légbőlkapott a hatásmechanizmus ismerete nélkül, mintha valaki azzal áll elő, hogy az ő pálcáját az ufók mozgatják. Egyik sem bizonyított, csupán az előbbi teória közelebb áll hétköznapi, megszokott világunkhoz. Ismert dolog, hogy egyensúlyozási mechanizmusunk tartalmaz egy olyan szabályzást, miszerint a váratlan, egyensúlyból való kikerülésre szervezetünk gyors reflexszerű izommozgásokkal válaszol, s ezen reflexek olyan értelmű elmozdulást hoznak létre, amely az egyensúlyi állapotot megtartani igyekszik. Kezünkben a lengyel pálcával egyensúlyozási tevékenységet végzünk. Amikor, ingersávba érünk, egyensúlyérzékelő szervünk olyan értelmű jelzést kap, mintha az egyensúlyból a pálca kitérni igyekeznék, s az egyensúly visszaállítása érdekében létrejön az izomkontrakció. Ez utóbbi egyelőre csupán feltételezés, ám figyelemre méltó, hogy Peter W. Belt más megfontolásból, melyeket e fejezet későbbi szakaszában részletesen ismertetünk, szintén arra jutott, hogy a PWB-effektusok az egyensúlyérzékelő szervet támadják, illetőleg, hogy ez az energia, amely ezekben az effektusokban szerephez jut, a gravitációval függ össze. Mindenképpen valószínű, hogy az izomkontrakció jelenségen kívül más fizikai folyamatok is lejátszódnak, melyek ismertetése az erre vonatkozó kísérletsorozat elvégzése után lesz idősebb.)

Azt mondtuk tehát, hogy a radiesztéziás (szubjektív) mérés a mért és a képzeletünk által előállított ingersávok kölcsönhatásán alapul. S ebben a mondatban már benne van a páros-páratlan szabály megfigyelése is. Amikor ugyanis a hengersort mérjük, gondolatunkkal előállítunk még egy ingersávot, pontosabban fogalmazva még egy henger radiesztéziás terét, amely a mérés lényegéből fakadóan éppen olyan, mint a mérendőké. Vagyis nem annyi henger terét mérjük, amennyit magunk előtt látunk, hanem eggyel többet. Ez a többelhenger pedig ott áll, ahol épp tartózkodunk, pontosabban ott, ahol a mérést végző kezünk van. Igen ingoványos területre értünk ezzel, hiszen a mérés maga is hengert állít elő, amelynek térbeli lokalizációja bizonyos szituációkban igen kemény fejtörést okozhat.

Vizsgáljuk először azt az esetet, amikor a mérést végző személy a C–D vagy E–F mezők határán tartózkodik. Amikor a maga felőli oldalt vizsgálja, negatív vibrációt érzékel. Ilyenkor a pluszhenger a felé eső oldalon jelenik meg, és így radieszéta a hengersoron belüli viszonyokat méri. A mérés tehát a rendszer belső tagjához kötött koordináta-rendszerben történik. Ennek figyelembevételével további mérésekre van szükség a hengerek kifelé mutatott hatásának felderítésére. Mivel a mérés során a mérés által létrehozott pluszhenger a paritást az ellenkezőjére változtatta, még egy további henger sorba iktatásával jutunk vissza a páratlan számú henger esetéhez. Az új hengert a sornak a mérést végző személlyel átellenes oldalához csatlakoztatva, a közelebbi vég vibrációja negatív, míg a távolabbi pozitív lesz.

Ez az eredmény látszólag nem különbözik a páratlanul felállított hengersorétól, ami a korábbi mérés megismétlésére sarkall. A mérések ismételt elvégzése után a következő eredményt kaptuk. A páratlan tagból álló hengerek (ami a mérés miatt a páros számosságot jelenti) mérésénél a túlsó vég polaritása a hengerek belsejéhez képest, ahogy korábban már tapasztaltuk, valóban pozitív. Am ha kontrollként a környezethez viszonyítva mérünk, kiderül, hogy ez a pozitívitás a környezet vibrációjával azonos értékű, más szóval a túlsó vég polaritása csupán a belső koordináta-rendszerből nézve pozitív, de a rendszer kifelé hatást nem gyakorol. (Ennek a pozitív vibrációnak feltehetően az az oka, hogy a túlsó vég mérésekor a hengerek paritása némileg tisztázatlanná válik.) Ha a hengerek felett átnyúlva, mintegy boltívet létrehozva mérünk, a túlsó vég erővonalrendszerét megzavarjuk. A zavaró hatás kisebb, ha kezünket oldalról kerülve közelítjük a túlsó véghez. A páros tagból álló hengerek (ami a mérés miatt a páratlan számosságot jelenti) esetében elvégezve ugyanezt a mérést, a túlsó vég polaritása nem csupán a belső koordináta-rendszerből nézve pozitív, hanem a külső térhez képest is az. A zavaró hatás ilyenkor is érvényesül, ami abban nyilvánul meg, hogy a pozitív vibráció erőssége – a mérést végző személy testhelyzetétől függően – a másik vég negatív vibrációjához képest valamelyest gyengébb.

A mérést végző személy a mérés során a hengereknek mintegy tagjává válik. Vagyis ha a mérést végző személy a hengerek különböző helyeire iktatja önmagát, valamennyi henger szemszögéből végigvizsgálhatja a rendszert. Ha viszont a rendszerben lévő valamennyi henger viszonyát ismerjük a többihez képest, az egyúttal azt is

jelenti, hogy a rendszer egészét ismerjük, tehát eldönthetjük, hogy helytállóak-e a következtetéseink vagy sem.

A hatásmechanizmus felderítése érdekében további vizsgálatokat kell folytatnunk. Ehhez, mint általánosabb összefüggések keresésekor minden esetben, az eddigi vizsgálatok specifikus jellegét kell megkeresnünk, és azokat a tényezőket kell kiküszöbölnünk a mérési eljárás kapcsán, amelyek nem tekinthetők a vizsgált objektumok tökéletesen általános vagy a vizsgálati módszerek minden specifikus hatástól független esetének. Az előző mérésorozat, a páros számosságú lineáris vonulatok középső elemének vizsgálatát nem számítva, egy lakóhelyiségben, a padlóra helyezett üvegedények segítségével történt. Ezáltal a mérést az edények között minden esetben a vízszintes szimmetriatengelyükhöz képest felülről közelítve végeztük. Az edények alsó térrészében lejátszódó folyamatokról így nem kaphattunk képet. Ezért a mérésorozatot az alsó tér rész hozzáférhetőségének biztosítása mellett meg kell ismételni.

A háromdimenziós tér minden irányából biztosított hozzáférés mellett többszörösen kontrollálva méréseket végeztünk a tárgyak strukturális sugárzási rendszerének tekintetében. A korábbi strukturális sugárzás-mérési gyakorlattal ellentétben a méréseknél figyelembe vettük, hogy a méréseket végző személy is, a mérés érdekében a mérendő objektummal azonos strukturát hoz létre a koncentrációja által, vagyis az egyetlen tárgy strukturális sugárzásának mérésekor, akaratán kívül két azonos, egymással kölcsönhatásban álló tárgy strukturális sugárzását méri. Mindezekből következik, hogy csupán egyetlen tárgy strukturális sugárzását mérhetjük önmagában – önmagunkét. S azt is csak úgy, ha valamely tőlünk különböző tárgyra koncentrálnunk, ami által előáll a kérdéses tárgy strukturája önmagában, s ez egyúttal a mérési kölcsönhatást is jelenti. Hátborzongató a dolog, ezt készséggel elismerem, de ha belegondolunk, belátható, hogy nyilvánvalóan így van. Hiszen a szelektív koncentráció, a mérés tárgyának lényegével való azonosulás révén minden mérésnél plusz egy példányban reprodukáljuk azt. Ezért ha a mérés tárgya fizikailag nincs jelen, az általunk létrehozott plusz egy példány lesz az egyetlen. *A tárgyak strukturális sugárzását tehát úgy határozhatjuk meg, hogy a tárgyra koncentrálnak mérünk a saját testünk körül.*

A mérések azt mutatják, hogy valamennyi eddig mért tárgy strukturálisan alapvetően két részre osztja a teret. A mérések szerteágazó jellege, egyöntetűsége és az eredmény kézenfekvősége miatt a következő szabályszerűség nagy valószínűséggel általánosítható: **A tárgyak**

vízszintes középvonala alatti térrész negatív, míg a felette lévő pozitív polaritású.

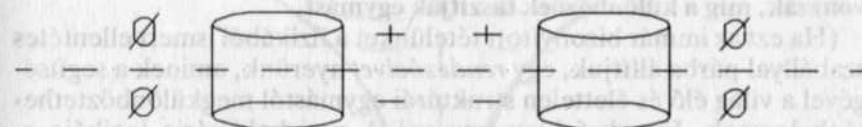
Az eddigiek alapján tehát a fogalmi kétértelműség elkerülése érdekében két alapvető részre kell osztanunk a struktúrasugárzások halmazát. A hagyományos módon végzett struktúramérések (tehát amikor a radiesztéta a valóságos fizikai tárgyon végez méréseket) a tárgy és a mérést végző személy kölcsönhatásán alapszanak, vagyis ilyenkor a tárgy polaritásrendszerének azon struktúráját írják le, amely a vele egybevágó tárggyal történő kölcsönhatása során keletkezik. Az így kapott struktúrarendszer tehát nem a tárgyra önmagára, hanem két egybevágó tárgy kölcsönhatására jellemző. *A két tárgy közötti kölcsönhatást a radiesztéziában vibrációnak nevezzük.* A fenti módon mért struktúrasugárzásokat tehát *vibrációs struktúrasugárzásoknak* logikus nevezni. A saját testen a fent leírt módon végzett struktúramérések viszont a tárgyak (az egybevágó tárgytól) kölcsönhatásmentes struktúrasugárzását adják eredményül, így ezeket *saját struktúrasugárzásoknak* nevezzük.

A fenti definíciók azt az érzetet kelthetik az olvasóban, hogy a földsugárzásmérés és a vibrációs struktúrasugárzások mérését valamilyen külön kategóriába soroltuk, ami ellentétben áll a radiesztéziás mérési gyakorlat egyöntetűségével. *A földsugárzások mérési metódusa ugyanis a vibrációs struktúrasugárzások mérési metódusával azonos.* Ám ha alaposabban megvizsgáljuk a kérdést, belátható, hogy a földsugárzások mérésekor sem magukat a földsugárzásokat mérjük, hanem az azonos struktúrájú mezővel fenntartott kölcsönhatásukat. Így világossá válik, hogy a mind a földsugárzások, mind a vibrációk mérésekor az azonos struktúrák nyomán létrejövő vibrációs kölcsönhatást mérjük. Ezt általánosságban a következőképp lehetne definiálni: **azon radiesztéziás mérések, melyek tárgya a mérést végző személyen kívül áll, az azonos struktúrák vibrációs kölcsönhatásának mérését jelentik.**

A földsugárzások kozmikus rendszerének vizsgálatából tudjuk, hogy a Föld felszínéről a kozmosz irányában domináns negatív vibráció, míg ellentétes irányban, a kozmoszból a Föld felszíné felé pozitív vibráció tart. Így kézenfekvő a feltételezés, hogy a földfelszíntől a tárgyak irányába mutat a negatív vibráció, ami a Földhöz képest negatív nyelőt s egyszersmind negatív kisebbségi forrást jelent, míg a kozmosz felől érkező pozitív vibráció (a Nap kölcsönhatásában gondolkodva) a Naphoz képest pozitív nyelőt, s egyúttal kisebbségi pozitív sugárzót takar. Mivel egyetlen pont töltése vagy negatív, vagy

pozitív, a két feltétel egyszerre úgy teljesül, hogy a vizsgált pont töltése a Nap-Föld viszonylatában a Föld relatív pozitív töltésénél negatívabb, míg a Nap relatív negatív töltésénél pozitívabb töltést képvisel. A könnyebb érthetőség kedvéért úgy is tekinthetjük a helyzetet, hogy a vizsgált tárgyak (azáltal, hogy a Nap-Föld gravitációs kölcsönhatás részei – *ami szorosán illeszkedik Peter W. Belt teóriájába* –) kisebbségi töltéshordozók tekintetében a földfelszín felé eső oldalukon negatív, ellenkező oldalukon pozitív vibrációt bocsátanak ki.

Ha két hengert, melyek struktúrasugárzása – szigorú geometriai egyező szimmetriájuk miatt – azonos, egymással kölcsönhatásba hozunk, azok vibrációi rekombinálnak egymással. A kölcsönhatásban álló két henger strukturális megosztottságát a 25. ábra mutatja. Az

25. ábra

ábrából látható, hogy a két henger egymás felé néző oldalai egyaránt a vízszintes felezősíktól felfelé pozitív, míg lefelé negatív vibrációt állítanak elő. *S ez az eredmény korábbi feltételezésünk szempontjából igen nagy jelentőséggel bír.* Merészen ugyanis azt feltételeztük, hogy a pozitív töltés negatív vibrációt bocsát ki a negatív töltés irányában, míg a negatív töltés pozitív vibrációval sugároz a pozitív töltés irányában. Amit rövidebben, egyenértékűen úgy fogalmazhatunk meg, hogy *a radiesztéziás azonos minőségek vonzzák, míg a különbözők taszítják egymást.* Ez a feltételezés a fizika által vizsgált világban éppen ellenkezőleg teljesül, ami megdöbbenővé teszi állításunkat. Mindaddig a fent nevezett tétel igazolására nem tértünk ki, mert az eddig vizsgált jelenségek tükrében az igazolás nem lett volna nyilvánvaló. A két azonos objektum kölcsönhatásának vizsgálata azonban nyilvánvalóvá teszi korábbi állításunk igazát, ezért most időszerű visszatérni rá.

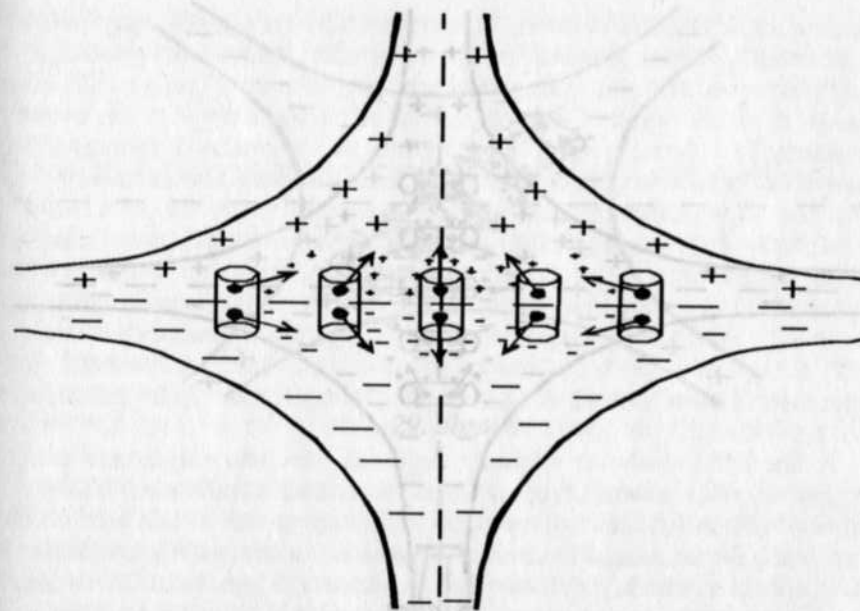
(A természetben az események mindig a legkisebb ellenállás irányában következnek be, ami a filozófia oldaláról azt jelenti, hogy nem történik meg olyan esemény, amelynek ne kéne megtörténnie, a kutatás szempontjából viszont azt jelenti, hogy kár olyan dolog igazolásával bíbelődni, amely nem magától értetődő, hanem minden-

nek megvan a maga helye és ideje, tehát minden bizonyítást ott kell elvégezni, ahol az a legkönnyebben megtehető.) Tekintsük az egyik hengert. Körülötte a poláris struktúra önmagában körkörös szimmetrikus szerkezetű. Amikor kölcsönhatásba kerül, akkor a felső térfélben a másik henger felőli oldalán az átellenes oldalához képest pozitív polaritású lesz, az alsó térfélen éppen fordítva. Tehát a másik hengerrel való kölcsönhatás miatt a korábbi körkörös szimmetria szerinti egyenletes eloszlás polarizálódik. Ugyanez történik a másik hengerrel is. És most vegyük észre, hogy poláris megoszlásuk olyan értelmű, hogy mindkét hengeren azonosan az azonos polaritású részek néznek egymás felé. Ez a tény, mivel nagyszámú különböző tárgy esetében azonosan így van, korábbi állításunkra nézve *bizonyító erejű*. Tehát: **a rádiészteziás jelenségek körében az azonos minőségek vonzzák, míg a különbözőek taszítják egymást.**

(Ha ezt az immár bizonyított tételünket a fizikából ismert ellentétes szabállyal párba állítjuk, egy *rendezőelvet* nyerünk, aminek a segítségével a világ élő és élettelen struktúrái egymástól megkülönböztethetőek lesznek. Ennek folyományaival A pszichohistória logikája c. munkánkban foglalkozunk majd mélyrehatóbban.)

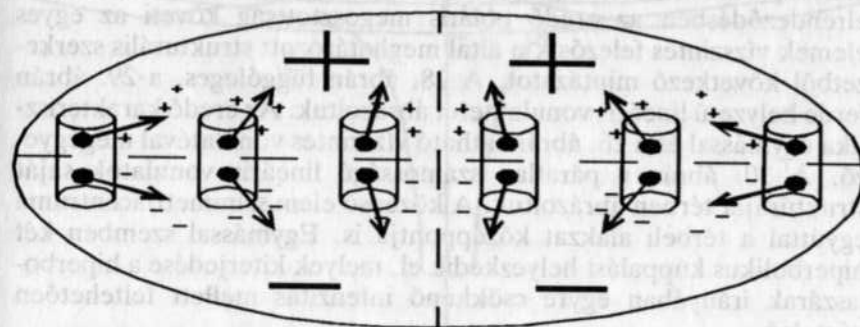
Ha a mérést a fenti szisztémával folytatjuk (vagyis hogy a mérést végző személy által keltett azonos rádiészteziás teret is minden szempontból figyelembe vesszük), a páros, illetve páratlan számosságú vonulatokról önmagában ellentmondásmentes képet kapunk.

A páratlan számosságú lineáris vonulatokban a középső elemnek két oldalon azonos számú szomszédja van, ami a szimmetria folytán azonos számú és erősségű, de ellentétes irányú kölcsönhatást jelent. Így a kölcsönhatások, mivel azonos minőségűek, a középső elemet tekintve kioltják egymást. Vagyis a középső elem a tér minden irányában sugároz. Egyszerűen belátható, hogy a páratlan számosságú vonulatok nem középső elemeire, valamint a páros számosságú vonalak elemeire nem áll fenn az iménti összefüggés. Így ezen elemek sugárzási képe torzulást szenved. A páratlan számosságú lineáris vonulatok minden nem középső eleme sorszáma kettővel több kölcsönhatással bír a középpont felé mutató irányban az ellenkező irányhoz képest, ahányadik számú szomszédja a középső elemnek. Tehát a poláris megosztottsága a középpont irányába ferde, a periféria felé haladva egyre torzultabb. A 26. ábra alapján látható, hogy a poláris megosztottságok eredője éppen a gyakorlatban mért karakterisztikát adja ki. Ezért ezt a magyarázó elvet mint munkahipotézist el kell fogadnunk.

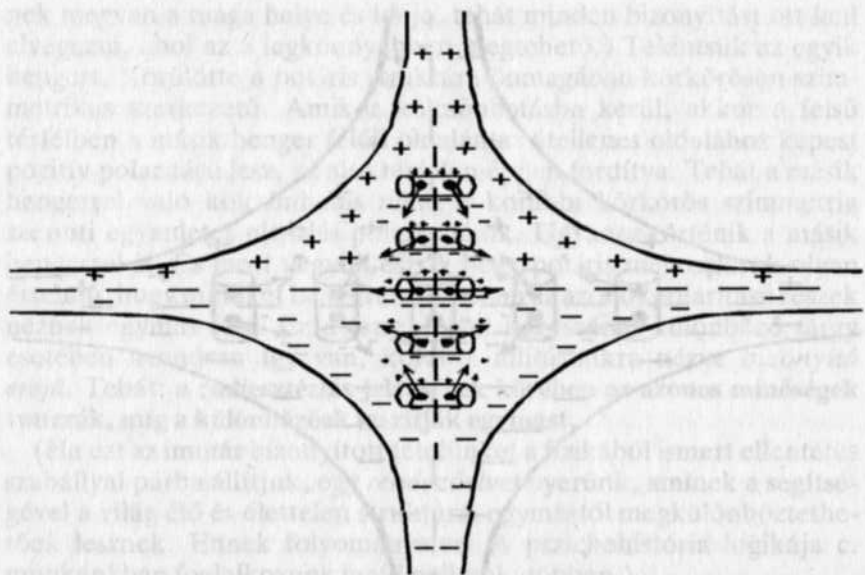

26. ábra

A páros számosságú lineáris vonulatokhoz az elemek $2n-1$ -gyel több, a középpont felé mutató kölcsönhatással rendelkeznek, mint ellenkező irányban, ahol n a középponttól számított sorszámot jelenti. A fent leírtakkal azonos jellegű poláris torzulások a 27. ábrán láthatóak. Annak érdekében, hogy a mérésorozatban a gravitációs

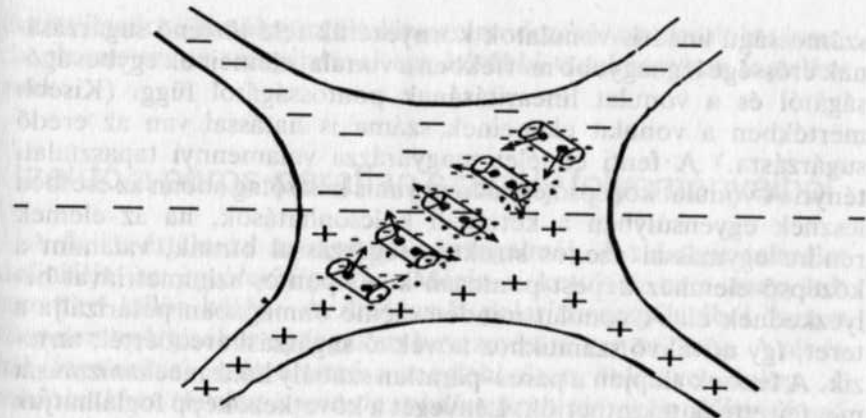
27. ábra

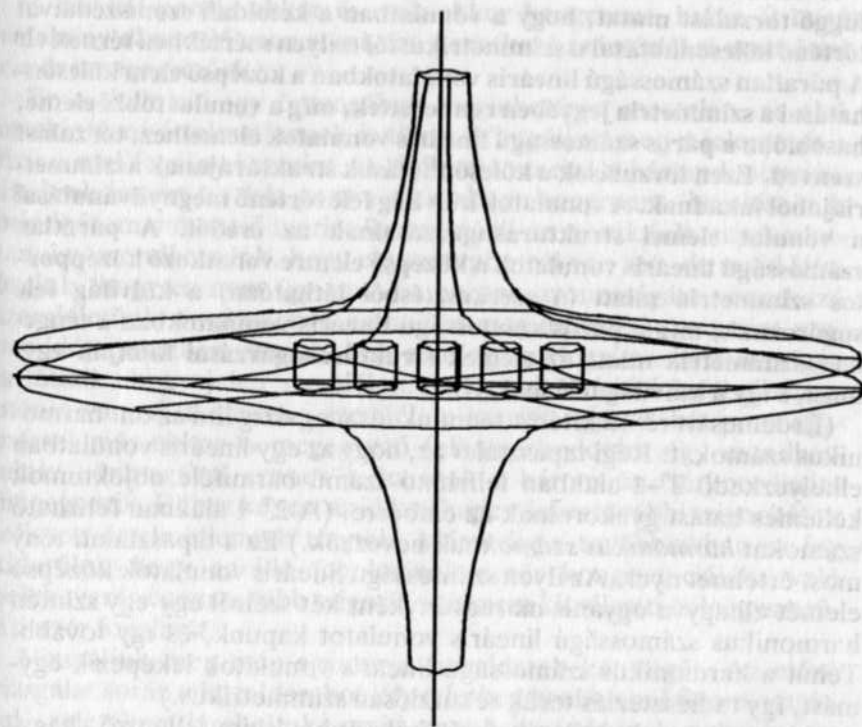
28. ábra

tér iránya is változó legyen, a kulcsméréseket elvégeztük függőleges és ferdén felfelé álló vonulatokkal is, amelyek megerősítik a gravitációs térrel kapcsolatos feltevéseinket. A páros számosságú vonulatok tetszőleges térbeli helyzetben sem mutatnak kifelé kölcsönhatásra hajlandóságot, míg az egyes elemek közötti poláris megosztottság minden esetben az egyes elemek vízszintes felező egyeneséhez igazodik. A páratlan számosságú lineáris vonulatokban, valamennyi térbeli elrendezésben az eredő poláris megosztottság követi az egyes elemek vízszintes felezősíkja által meghatározott strukturális szerkezetből következő mintázatot. A 28. ábrán függőleges, a 29. ábrán ferde helyzetű lineáris vonulat terét ábráztuk. Az eredő karakterisztika egymással és a 26. ábrán látható vízszintes vonulatéval megegyező. A 30. ábrán a páratlan számosságú lineáris vonulatok saját strukturáját térben ábráztuk. A középső elem szimmetriacentruma egyúttal a térbeli alakzat középpontja is. Egymással szemben két hiperbolikus kúppalást helyezkedik el, melyek kiterjedése a hiperbolaszárak irányában egyre csökkenő intenzitás mellett feltehetően végtelen.

A mérések során azt a tapasztalatot szűrhattuk le, hogy a páratlan

29. ábra

30. ábra

számosságú lineáris vonulatok környezetük felé történő sugárzásának erőssége legnagyobb mértékben a vonulat elemeinek egybevágóságától és a vonulat linearitásának pontosságától függ. (Kisebb mértékben a vonulat elemeinek száma is hatással van az eredő sugárzásra.) A fenti elmélet magyarázza valamennyi tapasztalati tényt. A vonulat középső elemén ugyanis kizárólag abban az esetben lesznek egyensúlyban a kétoldali kölcsönhatások, ha az elemek rendre egymással azonos struktúrasugárzással bírnak, valamint a középső elemhez képest pontosan középpontos szimmetriával helyezkednek el. A vonulat minden eleme önmagában polarizálja a teret, így növekvő számukhoz növekvő sugárzási eredőérték tartozik. A fentiek alapján a páros-páratlan szabály hatásmechanizmusát megfejtettnek tekinthetjük. Lényegét a következőképp foglalhatjuk össze:

A lineáris vonulatok bármely tagjának struktúrasugárzása attól függő torzulást mutat, hogy a vonulatban a kétoldali szomszédaival történő kölcsönhatásai a szimmetrikustól milyen mértékben térnek el. A páratlan számosságú lineáris vonulatokban a középső elem kölcsönhatásai a szimmetria jegyében rendezettek, míg a vonulat többi eleme, hasonlóan a páros számosságú lineáris vonulatok elemeihez, torzulást szenved. Ezen torzulások a kölcsönhatások struktúrájának aszimmetriájából fakadnak. A vonulatok külvilág felé történő megnyilvánulásai a vonulat elemei struktúrasugárzásainak az eredői. A páratlan számosságú lineáris vonulatok a középső elemre vonatkozó középpontos szimmetria miatt (a szerkesztésből láthatóan) a külvilág felé sugároznak, míg a páros számosságú lineáris vonulatokban a tengelyes szimmetria miatt az elemek struktúrasugárzásai kioltják egymást, s így a külvilág felé inaktívak.

(Érdeemes itt rövid kitérőt tennünk, és megvizsgálni az ún. harmonikus számokat. Régi tapasztalat az, hogy az egy lineáris vonulatban elhelyezkedő 2^n-1 -alakban felírható számú bármiféle objektumok kellemes hatást gyakorolnak az emberre. (A 2^n-1 alakban felírható számokat *harmonikus számoknak* nevezzük.) Ez a tapasztalati tény most értelmet nyer. Az ilyen számosságú lineáris vonulatok középső elemét elhagyva ugyanis maradványként két szélről egy-egy szintén harmonikus számosságú lineáris vonulatot kapunk, és így tovább. Tehát a harmonikus számosságú lineáris vonulatok leképezik egymást, így radieszteziás terük rekurziósan szimmetrikus.)

Az azonos struktúrák vibrációs kölcsönhatásaira jellemző „hagyományos”-szerkezetekkel, valamint monoton függvények szerint ren-

dezett lineáris, illetőleg az általános elrendezésű vonulatok hatásmechanizmus szintű vizsgálatával egy későbbi tanulmányban foglalkozunk.

Ízelítő a páros-páratlan szabály folyományaiból

A fizika értelmezi az *egyhelyűség* fogalmát. A relativitáselmélet definiálja az *egyidejűséget* is. Mégis a kettővel nem megyünk semmire külön-külön. A drótdarab polaritásvizsgálatából ismert tények megértéséhez új fogalom bevezetésére van szükség. A *tér és idő* fogalmának szétválasztása meglehetősen önkényes dolog. *A továbbiakban tér alatt a valóság sokdimenziós térben és időben létező színterét fogjuk érteni.* Így tekintsük a tér kongruenciájának fogalmát.

A tér két pontja akkor és csak akkor kongruens, ha az öt leíró valahány dimenzió azonos origóra vonatkozó számértékei egymással rendre megegyezők.

Ez a definíció így önmagában meglehetősen meztelen, és első rátekintésre értelmetlennek is tűnik. Vizsgáljuk meg a jelentését a fizika mai fogalmai szerint. A definíció szerint a háromdimenziós, általunk ismert tér két pontja csak akkor kongruens, ha először is mindhárom dimenzió szerinti koordinátái azonosak (elhamarkodottan úgy mondhatnánk, hogy egyazon pontról van szó, de majd látni fogjuk, hogy ez nem így van – a pontok azonosságára vonatkozó szemléletünk a valóságban nem állja meg a helyét), valamint azonos időpillanatban vannak. Már a dolog megfogalmazhatatlanságán is látszik, hogy jelen szemléletünk és a definíció között diszharmonia van. A fizika mai szemlélete szerint ugyanis két pont egymással már akkor is megegyező (elhamarkodottan úgy mondhatnánk: „önmagával azonos”), ha csak a három ún. térkoordináta megegyezik. Ehhez képest az idővel kapcsolatos további szigorítások teljesen értelmetlennek tűnnek. Márpedig a továbbiakban az fog kiderülni, hogy az idő fogalmának a tér kongruenciájába való belekeverése nem tovább szigorítja, hanem kiszélesíti és leegyszerűsíti a tér fogalmát.

Vizsgáljuk meg még egyszer a huzaldarab két végét. Az előző vizsgálat során a huzaldarabot képzeletben korlátlanul finom osztással szeletekre daraboltuk, majd ennek segítségével, valamint az analóg, ceruza-, golyóstoll-, filctollvonalak és a porba húzott vo-

nal segítségével beláttuk, hogy a huzaldarab szomszédos szeletei kizárólag életkorukban különböznek egymástól. A gondolatmenet saját korlátai között megállja a helyét, ám új szempontokat és összefüggéseket megvilágító jellege ellenére egyszerűen a további gondolatmenet gátjával is szolgál. A természetből fogva folytonos struktúrával rendelkező huzaldarabot végtelenül sok szakadással felruházva elképzelni ugyanis annyi, mint struktúráját ellentétes minőségűnek tételezni, s ez a valóságtól olyan mérvű elrugaszkodást jelent, amely eleve elrekeszti a vizsgálat folytatásának további útját. Nem is beszélve arról hogy a minden határon túl finomított felosztás megszámlálhatóan végtelen szeletet jelent, míg mind a tér, mind az információs struktúrák halmaza (legalább) kontinuum számosságú. *Az a gondolkodásmód (az analízis), amely az ismert mind további és további részekre osztja a megismerés érdekében, és az egészet csupán a részek összességének tekinti, saját öntörvénye folytán az egésztől a rész felé halad, s a valóság megértésétől egyre távolodik. Aki a valóságot analizálva akarja megérteni, sziszifuszi munkát vállal, pedig jó úton halad, csak épp ellenkező irányban. (...„kilincsem rángatta ordítva, jól csinálta, csak fordítva...”)* Hiszen mi magunk is a valóság részei vagyunk, s nincs is más lehetőségünk kezdetben, mint önmagunkból kiindulni. *A megértés útja azonban (ha néha kitérőket kényszerülünk is tenni) mindig a résztől az egész felé vezet, ezt ne feledjük el soha!*

Vizsgáljuk meg most ismét a huzaldarabot a fentiek figyelembevételével. A huzal úgy készül, hogy a képlékeny anyagot egy kis résen nagy erővel keresztülhúzzák. A résben alakul ki a visszamaradó struktúra, tehát úgy tekinthetjük, hogy ott keletkezik az anyag. A résben folyamatosan halad a fém, vagyis az idő koordinátarendszerében folytonos (közel lineáris) függvényt kapunk. Az anyag megfolyása szintén folyamatos, tehát a háromdimenziós anyag-tér függvény is folytonos (és közel lineáris) lesz. És most tekintsük a kongruenciafüggvényeket. Vizsgáljuk meg az anyag inkongruenciáját (kongruenciájától való eltérését) a tér függvényében. Ezt részletesebben ki kell fejtenünk.

Az anyagnak két pontjára vonatkozó inkongruenciáján a következőt értjük. Hogy az anyag egyik kijelölt pontjáról eljussunk egy másik kijelölt pontjára, elmozdulást kell végrehajtanunk az anyagban, s ezt sokdimenziós vektorral írhatjuk le. Az anyagban történő elmozdulás egyúttal térben (ami itt a valóság anyagot és információt nem tartalmazó színterét jelenti, tehát azt a teret, amely az összes létező,

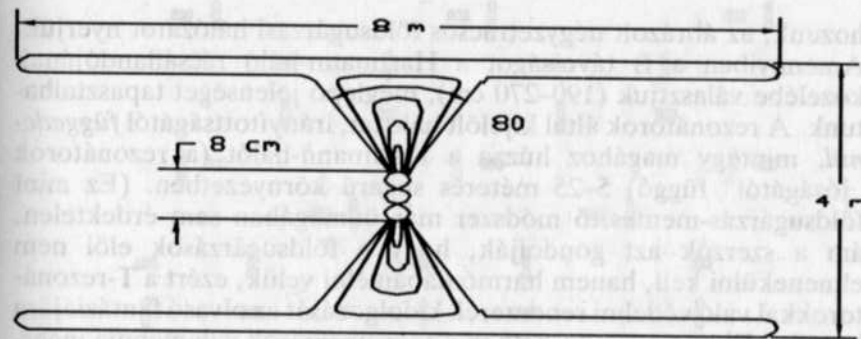
esetleg még általunk nem ismert tér- és idődimenziót egyaránt magában hordozza) való elmozdulást is jelent, amit egy térvektorral jellemezhetünk. (A magyarázat szempontjából igen komoly nehézséget jelent, hogy a hagyományos felfogás nem tesz különbséget a két vektor között, sőt mi több, azonosnak és nem külön vektoroknak értelmezi őket. Ez tehát az a pont, amin át ki kell lépnünk a hagyományos analízis szemlélet terminológiájából.) Az anyagot s információt nem tartalmazó tér (amiről már volt szó) kölcsönhatásmentes homogén elrendeződés, melyben a teonok struktúrája mintázat nélküli. A *semmi* állapotának neveztük ezt. *Az anyag jelenlétében a tér struktúrája eltér az anyag- és információmentes térétől.* (Ez a relativitáselméletben is benne van.) *Az anyag jelenléte a teonstruktúrák szétválását okozza (vagy fordítva!!!),* amit úgy mondhatunk másképp, hogy kialakul az anyag tere. A fogalmi egyértelműség érdekében az anyag terét a továbbiakban *teonmezőnek*, míg az anyag- és információmentes teret *bázistérnek* fogjuk nevezni. (A bázisteret nemcsak anyag, hanem *információ* jelenlétében is teonmezőnek nevezzük.) Az anyag két pontjára vonatkozó inkongruencia alatt tehát az anyag egyik pontjából a másikba mutató, a teonmezőn értelmezett, ún. különbségvektort értjük. Az inkongruencia függ az anyag pontjainak a bázistérben értelmezett távolságától. Ha tehát az anyag két pontja között a teonmező megváltozását elosztjuk a bázistéren értelmezett távolsággal, akkor az anyag két pontra vonatkozó inkongruenciális differenciáhányadosát kapjuk. Ha a pontok közötti bázistéren értelmezett távolság tart a nullához, az inkongruenciális differenciáhányadoshoz jutunk. Vizsgáljuk meg egy rögzített ponthoz képest egy paraméterezett („mozgó”) pont inkongruenciáját. Az inkongruencia és a távolság kapcsolata a paraméterek által kijelölt határok között értelmezett függvénykapcsolatot ír le. Ez egy vektor-vektor függvény, melyet *inkongruenciafüggvénynek* nevezünk.

Az inkongruenciafüggvény a teonmező szerkezetét írja le. A függvényt elemezve, a matematika nyelvén át nyerhetünk bepillantást az anyag rendezőelvének struktúrájába. Az inkongruenciafüggvény deriváltfüggvénye, melyet *tér torzulásfüggvénynek* nevezünk, a bázistér azon torzulását írja le, melyet az anyag jelenléte által elszenved. (Ez nem tévesztendő össze az einsteini térgörbületet leíró függvényekkel, hiszen azok csak a távolságként értelmezhető kiterjedéseket tekintik térnek, amihez az időt, mint a távolság negyedik dimenzióját veszi hozzá, míg az általunk értelmezett térben valamennyi idő jellegű dimenzió is benne foglaltatik. *A lehetséges több idődimenzió azt*

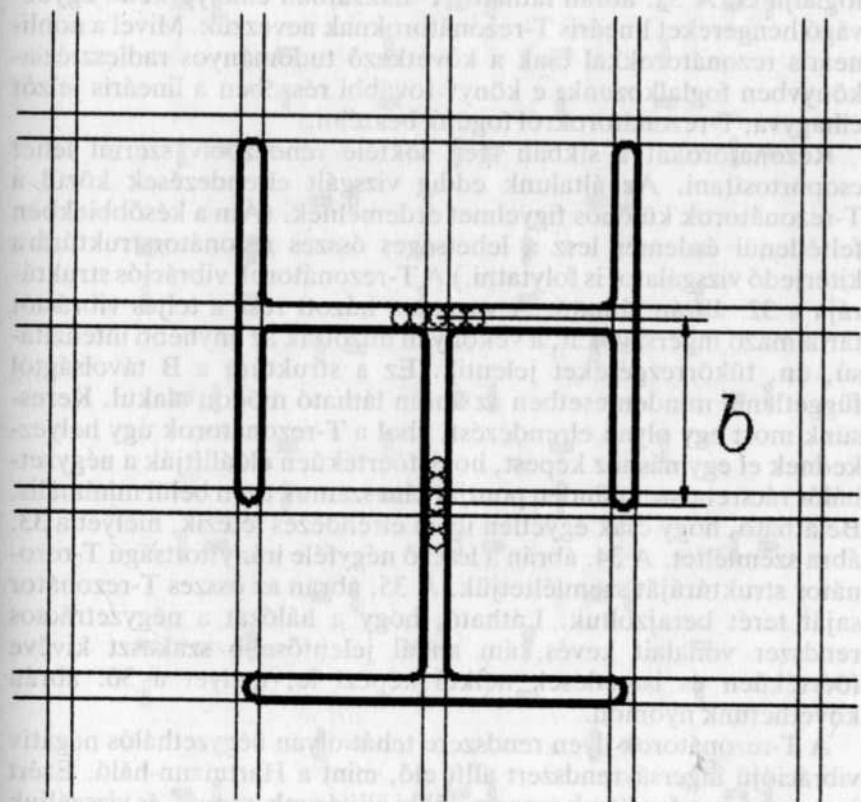
jelenti, hogy az időt, struktúrájának beható vizsgálata nélkül, önkényes dolog lenne egydimenziósnak tételezni.) Érdemes itt eljátszani azzal a gondolattal, hogy mi következik abból, ha nem az anyag megjelenése hozza létre a teonstruktúrák szétválását, hanem a teonstruktúrák szétválása hozza létre az anyagot. Logikai szempontból mindkettő megengedhető, hiszen nem ismerjük a teonmező szétválása–az anyag kialakulása relációhoz kapcsolódó szomszédos relációkat. Nem tudjuk, hogy a teonmező szétválásával, illetőleg az anyag kialakulásával kapcsolatban milyen más, ellenirányú relációk állnak még fenn, így nem áll módunkban ok-okozati sorrend felállítását. Ha az anyag oldaláról közelítünk, hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy az anyag választja szét a teonmezőt, míg ha ellenkező irányból, pl. a Biblia felől közelítünk (a kezdetben uralkodó őskáoszt Isten szétválasztotta, és így létrejött a föld és az ég, vagyis a két ellenpólus), a teonmező szétválasztásában látjuk az anyag keletkezésének okát. Ez utóbbi esetben a két fent említett függvény nem más írna le, mint az anyag teremtését és a teremtés rendezőelvének struktúráját... Azok, akik (a szerzővel egyetemben) attól tartanak, hogy Mózes első könyve hiányosan maradt ránk, és a ma ismeretes első sorát még jó néhány elveszett oldal előzi meg, az inkongruenciafüggvények segítségével visszalapozhatnak a hiányzó oldalakra.

A földszugárzások egységes rendszere

Ha önmagukban zárt, páratlan számosságú lineáris vonulatokból rendezett struktúrákat hozunk létre, a struktúrák szerkezetét a vonulatok kölcsönhatásainak feltárása útján érthetjük meg. E kölcsönhatásokat a továbbiakban nem szükséges a vonulatok elemeinek kölcsönhatásáig lebontani. A páratlan számosságú lineáris vonulatokat a továbbiakban rezonátoroknak nevezzük. A rezonátorok általános, körüljárással felvett vibrációs struktúráját a 31. ábrán mutatjuk be. A struktúra azon pontjait kötöttük össze folytonos vonallal, melyeket kívülről, sugárirányban közelítve azonos erősségű ingersáv-határpontoknak mértünk. Ez a kölcsönhatáson alapuló, vagy más szóval vibrációs struktúra természetesen térbeli hagymahéjszerkezeteket határoz meg, melyekben az egyes rétegek váltakozva ellenkező polaritásúak. A hagyományos mérési terminológia szerint a legkülső réteg negatív. Ha két rezonátort a 32. ábrán látható kölcsönhatásba

31. ábra

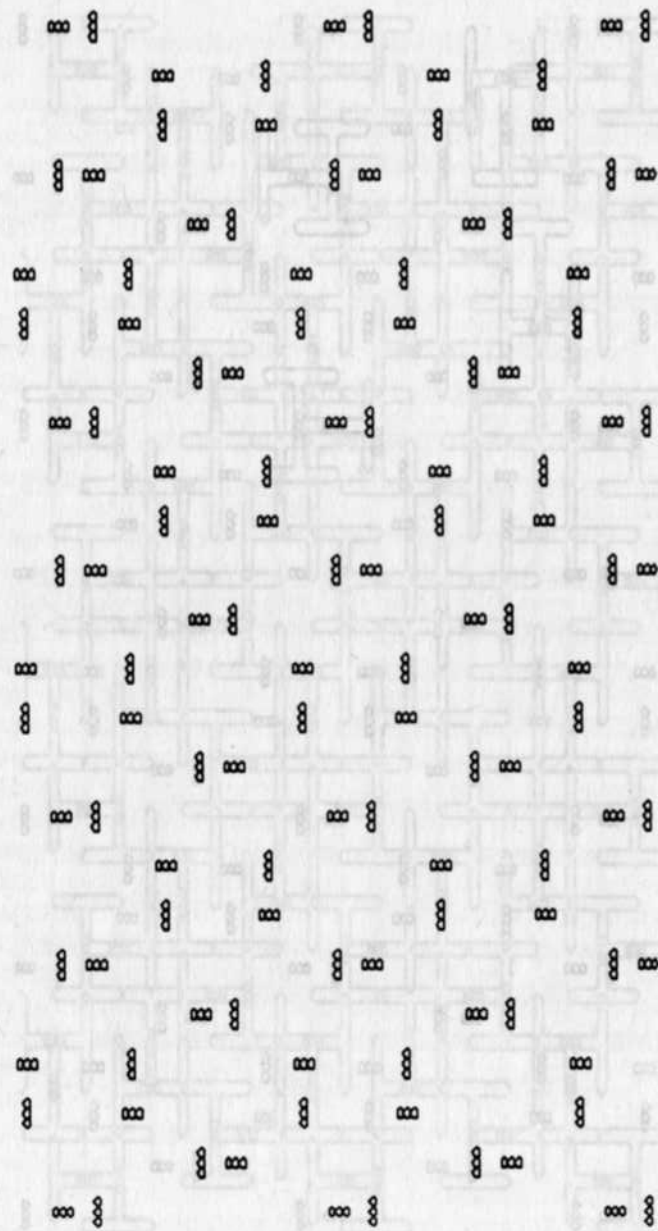

32. ábra

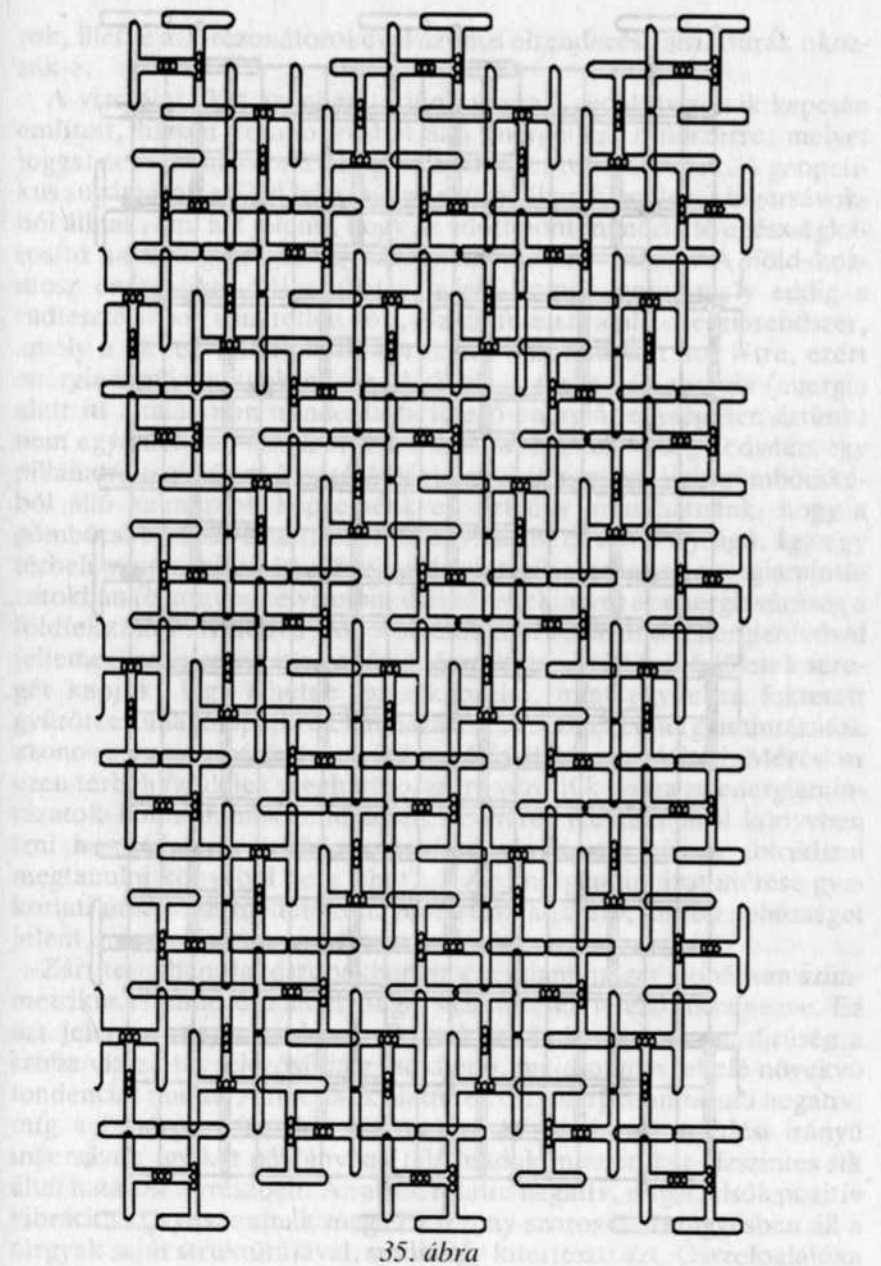
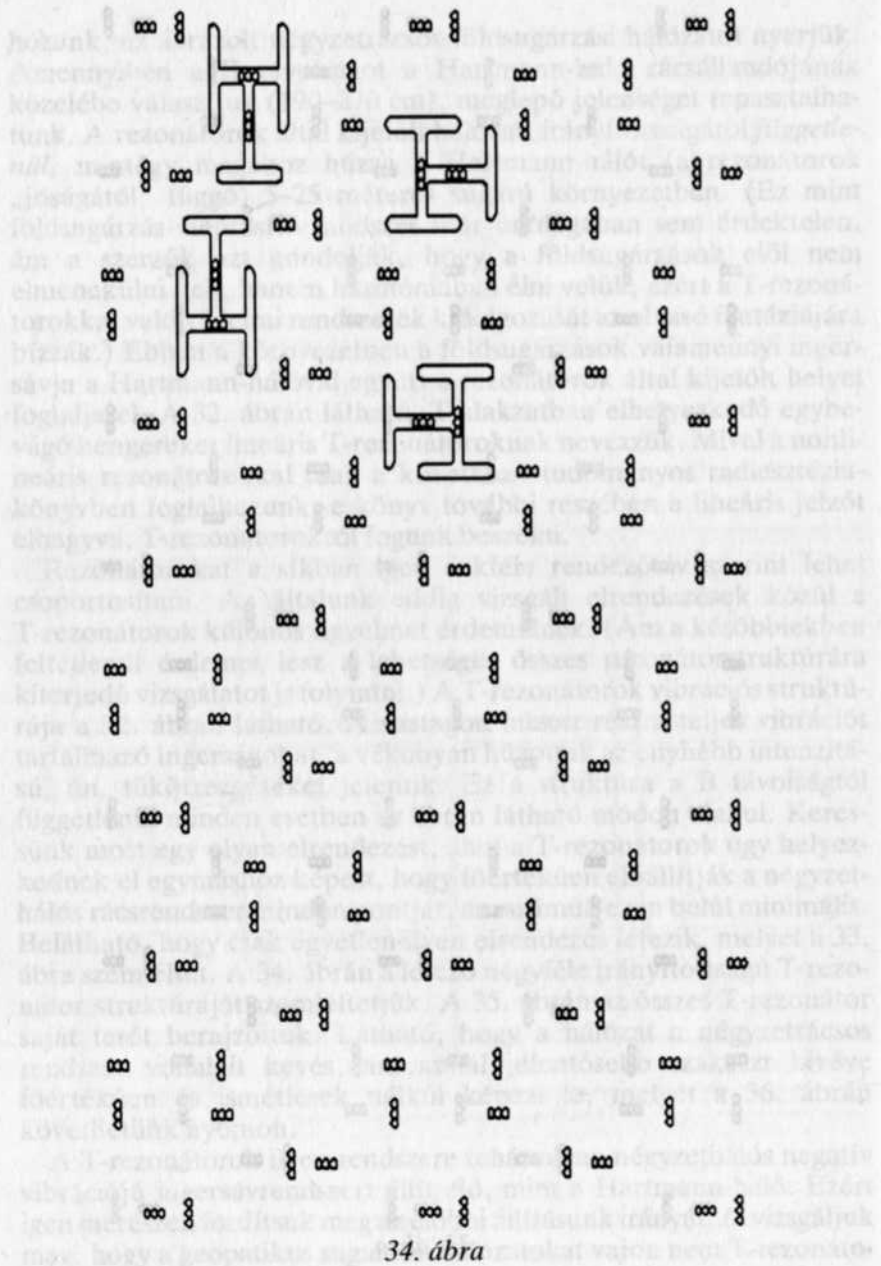
hozunk, az ábrázolt négyzetácsos földszugárzási hálózatot nyerjük. Amennyiben a B távolságot a Hartmann-háló rácsállandójának közelébe választjuk (190–270 cm), meglepő jelenséget tapasztalhatunk. A rezonátorok által kijelölt hálózat, irányítottságától függetlenül, mintegy magához húzza a Hartmann-hálót (a rezonátorok „jóságától” függő) 5–25 méteres sugarú környezetben. (Ez mint földszugárzás-mentesítő módszer már önmagában sem érdektelen, ám a szerzők azt gondolják, hogy a földszugárzások elől nem elmenekülni kell, hanem harmóniában élni velük, ezért a T-rezonátorokkal való védelmi rendszerek kidolgozását az olvasó fantáziájára bizzák.) Ebben a környezetben a földszugárzások valamennyi inger-sávja a Hartmann-hálóval együtt a rezonátorok által kijelölt helyet foglalja el. A 32. ábrán látható, T alakzatban elhelyezkedő egybevágó hengereket lineáris T-rezonátoroknak nevezzük. Mivel a nonlineáris rezonátorokkal csak a következő tudományos radiesztéziakönyvben foglalkozunk, e könyv további részében a lineáris jelzőt elhagyva, T-rezonátorokról fogunk beszélni.

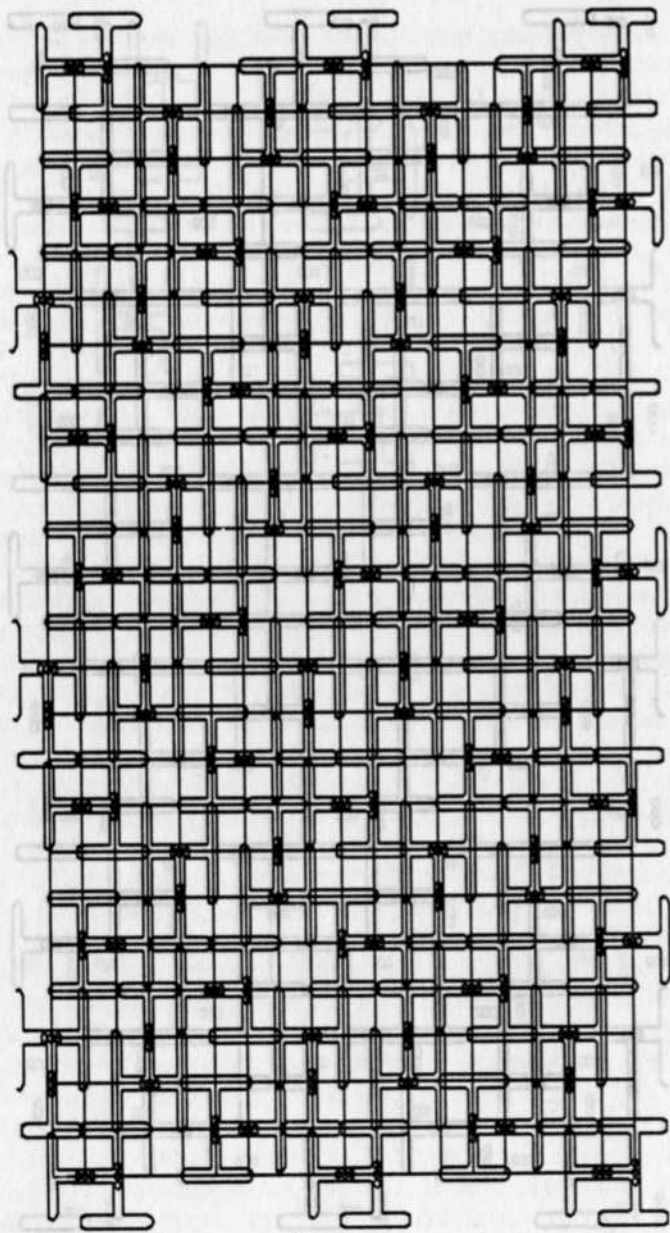
Rezonátorokat a síkban igen sokféle rendezőelv szerint lehet csoportosítani. Az általunk eddig vizsgált elrendezések közül a T-rezonátorok különös figyelmet érdemelnek. (Ám a későbbiekben feltétlenül érdemes lesz a lehetséges összes rezonátorstruktúrára kiterjedő vizsgálatot is folytatni.) A T-rezonátorok vibrációs struktúrája a 32. ábrán látható. A vastagon húzott rész a teljes vibrációt tartalmazóingersávokat, a vékonyan húzottak az enyhébb intenzitású, ún. tükörrengéseket jelentik. Ez a struktúra a B távolságtól függetlenül minden esetben az ábrán látható módon alakul. Keresünk most egy olyan elrendezést, ahol a T-rezonátorok úgy helyezkednek el egymáshoz képest, hogy főértékűen előállítsák a négyzethálós rácsrendszer minden pontját, ám számuk ezen belül minimális. Belátható, hogy csak egyetlen ilyen elrendezés létezik, melyet a 33. ábra szemléltet. A 34. ábrán a létező négyféle irányítottságú T-rezonátor struktúráját szemléltetjük. A 35. ábrán az összes T-rezonátor saját terét berajzoltuk. Látható, hogy a hálózat a négyzetácsos rendszer vonalait kevés, ám annál jelentősebb szakaszt kivéve főértékűen és ismétlések nélkül képezi le, melyet a 36. ábrán követhetünk nyomon.

A T-rezonátorok ilyen rendszere tehát olyan négyzethálós negatív vibrációjúingersávrendszert állít elő, mint a Hartmann-háló. Ezért igen merészen fordítsuk meg az előbbi állításunk irányát, és vizsgáljuk meg, hogy a geopotikus sugárzási hálózatokat vajon nem T-rezonáto-

33. ábra

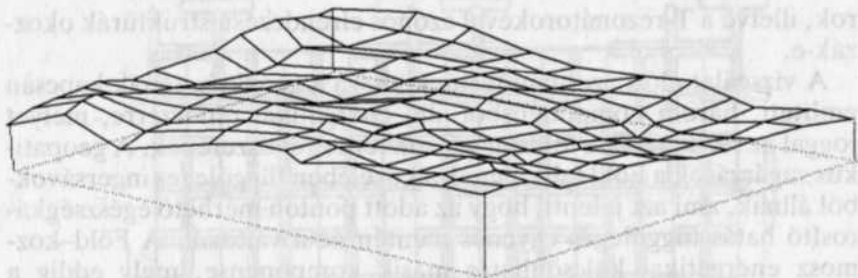

36. ábra

rok, illetve a T-rezonátorokéval azonos elrendezésű struktúrák okozák-e.

A vizsgálat előtt azonban térjünk vissza a geoaktív zónák kapcsán említett, három komponensből álló energetikai rendszerre, melyet joggal nevezhetnénk a földsugárzások teljes rendszerének. A geopatikus sugárzások a Föld felszínének a közelében függőlegesingersávokból állnak, ami azt jelenti, hogy az adott ponton mérhető egészségkárosító hatás függőleges egyenes mentén nem változik. A Föld-kozmosz energetikai kölcsönhatás másik komponense, mely eddig a radieszteziában ismeretlen volt, vízszintesen áramló energiarendszer, amely a térben differenciált aprólékos mintázatokat hoz létre, ezért energiámintázatoknak nevezzük őket. A térben az energia (energia alatt itt általánosan mindenfajta létező energiát egységesen értünk) nem egyenletesen oszlik el. Ha a teret a szemléletesség kedvéért egy pillanatra egymással összeérő végtelenül sok parányi kis gömböcskéből álló halmaznak képzelnénk el, ezt úgy mondhatnánk, hogy a gömböcskék által bezárt energia egymástól eltérő nagyságú. Így egy térbeli mintázat jön létre. Szabad ég alatt sík terepen az energiámintázatokban (bizonyos helyi anomáliáktól eltekintve) az energiasűrűség a földfelszíntől távolodva monoton csökken. Az azonos energianívóval jellemezhető pontokat egymással összekötve hullámos felületek seregét kapjuk. Úgy lehetne ezt elképzelni, mint egymásra fektetett gyűrött csomagolópapírok halmazát. A 37. ábra az energiámintázatok azonos energianívójú térbeli jellemző felületét szemlélteti. Méréskor ezen térbeli felületek meghatározására vezetjük vissza az energiámintázatok kontinuumos rendszerét. A mérés technikájáról könyvben írni hosszadalmas és felesleges fáradság lenne, hiszen „biciklizni megtanulni könyvből nem lehet...” Az energiámintázat mérése gyakorlati útmutatás mellett könnyedén elsajátítható, kisebb nehézséget jelent, mint a Hartmann-háló megtalálása.

Zárt terekben, lakószobákban az energiámintázat globálisan szimmetrikus elrendezésű a helyiséget vízszintesen felező síkra nézve. Ez azt jelenti, hogy a padozat síkjától távolodva az energiasűrűség a szoba vízszintes felezősíkjáig csökkenő, majd onnan felfelé növekvő tendenciát mutat. A felezősík alatti térrész energiámintázata negatív, míg a felső pozitív vibrációt mutat. A vízszintes terjedési irányúingersávok így két példányban találhatóak minden két vízszintes sík által határolt térrészben. Az alsók rendre negatív, míg a felsők pozitív vibrációval nyilvánulnak meg. Ez a tény szoros összefüggésben áll a tárgyak saját struktúrájával, s mintegy kiterjeszti azt. Összefoglalóan

37. ábra

azt mondhatjuk tehát, hogy: **a vízszintes határfelületek által meghatározott térrészekben a tér energiátöltése a felezősík felett pozitív, alatta negatív vibrációval nyilvánul meg.**

Másképp ezt úgy mondhatnánk, hogy a vízszintes határfelületek által meghatározott térrész polarizálódik, a felezősík felett a negatív töltések helyezkednek el (melyekből a pozitív vibráció származik), alatta pedig a pozitív töltések gyülekeznek (melyekből a negatív vibráció származik). Ha ezt összevetjük a Föld saját struktúrájával, mely a középpontjától távolodó globális negatív vibrációjú földsugárzási rendszerrel jellemezhető, vagyis a középpontjában többségi pozitív forrást feltételez, láthatjuk, hogy a Földön a polarizáció iránya egységes és univerzális.

A lakószobákban tehát az energiamintázatok a vízszintes felezősíkra nézve antiszimmetrikusak, ami igen baljós előjeleket fest a helyiségek radiesztéziás klímájára nézve, melyről részletesebben, az erre vonatkozó széles körű vizsgálat elvégzése után, a következő radiesztéziakönyvben számolunk be.

(Annyi azonban előjáróban is nyilvánvaló, hogy ha a helyiségben tartózkodó ember testmagassága meghaladja a belmagasság felét, akkor minden, a felezősík feletti energiamintázat zónájában kétszerezsen tartózkodik, ami káros hatású zónák esetében semmiképp sem mondható szerencsésnek. Vagyis a helyiségek a belmagasságuk felét meg nem haladó testmagasságú személyek részére lehetnek megfelelőek, mely a házigyári lakások esetében 131 cm.)

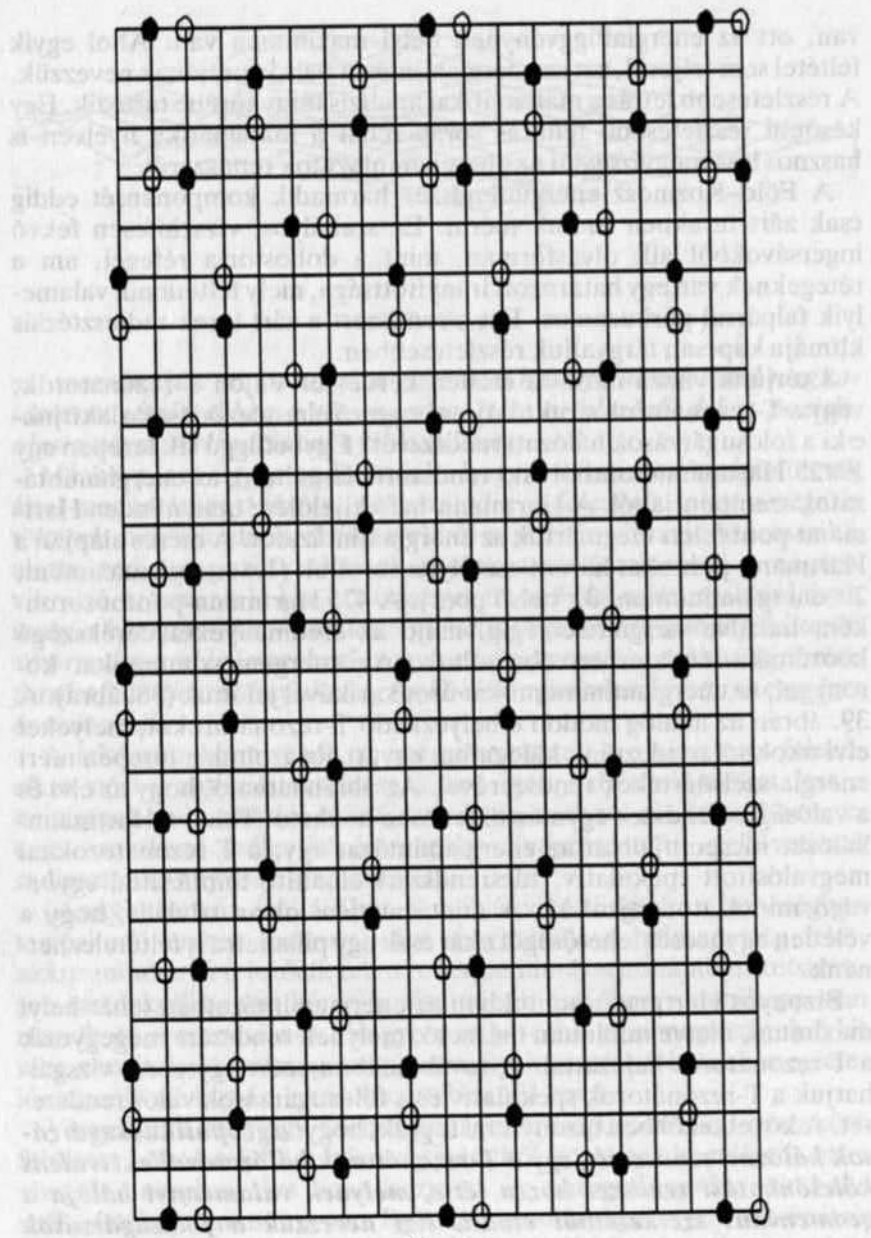
Vizsgáljunk meg egy azonos energiasűrűségű pontokat összekötő felületet. Ahol a felület bármely irányból közelítve bemélyed, ott a vizsgált energianívóra vonatkoztatva az energiafüggvénynek helyi szélsőértéke, minimuma van. Ilyenkor minden alacsonyabb nívón is ez a helyzet. Ahol a felületnek minden irányból közelítve domborulata

van, ott az energiafüggvénynek helyi maximuma van. Ahol egyik feltétel sem teljesül, azt az energiamintázat belső pontjának nevezzük. A részletesebb leírás a matematikai analízis tárgykörébe tartozik. Egy későbbi részletesebb feltárás során tehát a matematika nyelvén is hasznos lesz megvizsgálni az energiamintázatok rendszerét.

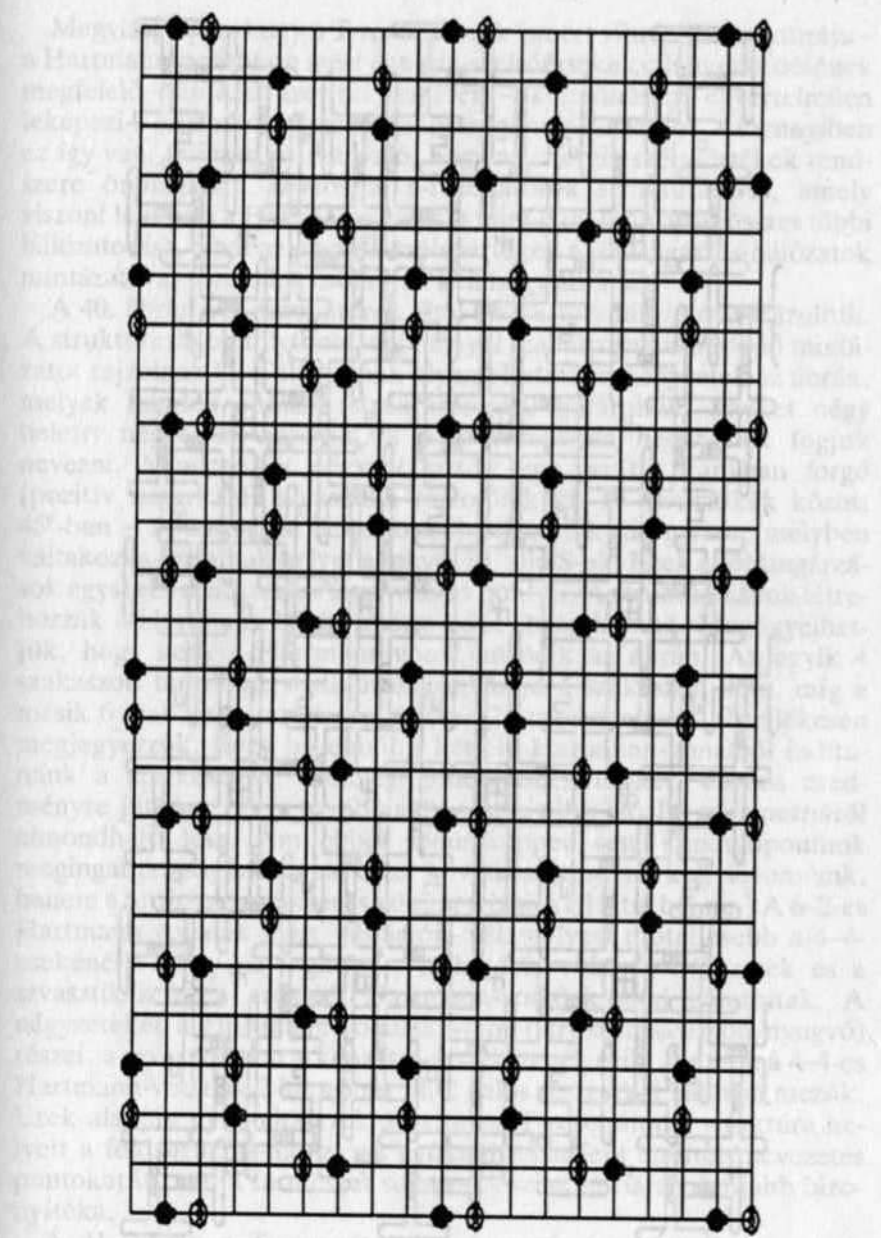
A Föld-Kozmosz energiarendszer harmadik komponensét eddig csak zárt terekben tudtuk mérni. Ez szabályos, vízszintesen fekvőingersávokból áll, olyasformán, mint a dobostorta rétegei, ám a rétegeknek van egy határozott irányítottsága, mely feltétlenül valamelyik falpárral párhuzamos. Ezt a rendszert a zárt terek radiesztéziás klímája kapcsán tárgyaljuk részletesebben.

S térjünk vissza most az eredeti kérdésre. Vajon T-rezonátorok, vagy a T-rezonátorok struktúrájával egyező elrendeződések alakítják-e ki a földsugárzások hálózati rendszerét? Egybefüggő sík terepen egy 19x25 Hartmann-pontból álló rendszert vizsgáltunk az energiamintázatok szempontjából. A Hartmann-háló kijelölése után minden Hartmann-pont felett megmértük az energiamintázatot. A mérés alapján a Hartmann-pontokat három osztályba soroltuk (1.: energiamaximum, 2.: energiaminimum, 3.: belső pont). A 475 Hartmann-pontot soronként haladva vizsgáltuk végig, majd az eredményeket derékszögű koordináta-rendszerben ábrázoltuk. Az energiamaximumokat koronggal, az energiaminimumokat üres karikával jelöltük (38. ábra). A 39. ábrán az analóg módon elhelyezkedő T-rezonátorokat, melyeket elvi okokból rendeztünk hálózatba, együtt ábrázoltuk a terepen mért energia-szélsőértékek rendszerével. Az ábrán látható, hogy az elvi és a valóságos rendszer egymással fedésbe hozható. Tehát a Hartmann-hálózat rácspontjaiban az energiamintázat egy, a T-rezonátorokkal megvalósított spekulatív, rácshálózat előállító mintázattal egybevágó mintázatot rajzol ki. A mintázat nem olyan triviális, hogy a véletlen egybeesés lehetőségét akár csak egy pillanatra is feltételezhetnénk.

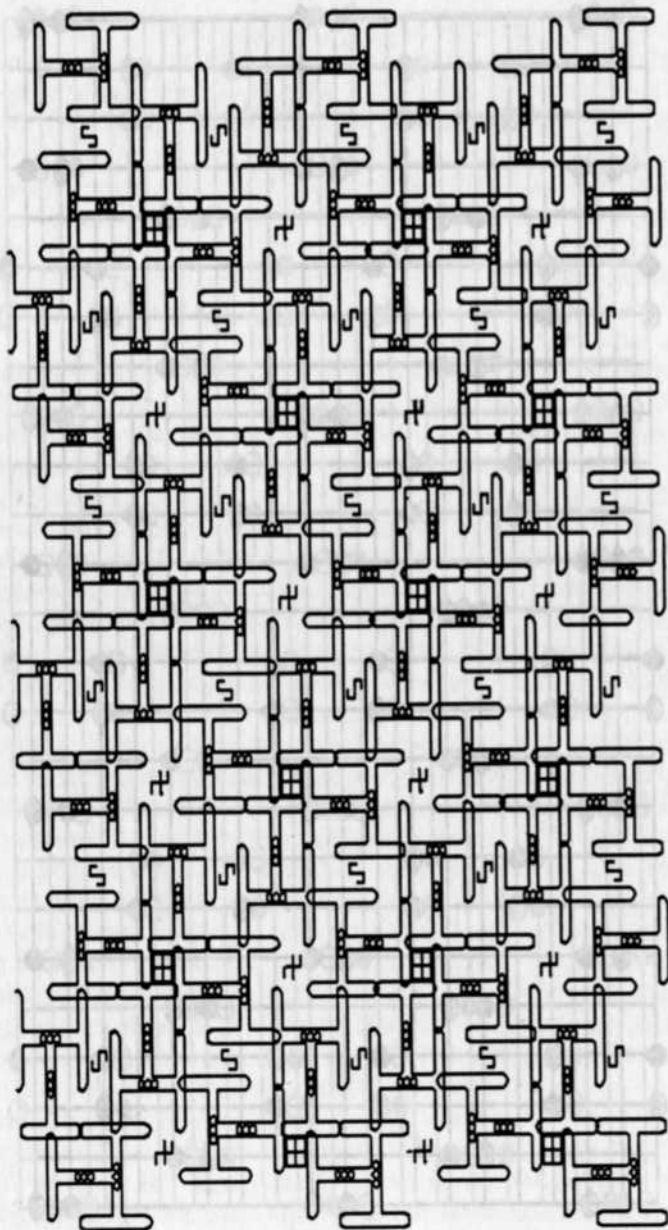
Bizonyos Hartmann-pontokban az energiamintázatban tehát helyi maximum, illetve minimum mérhető, melynek rendszere megegyezik a T-rezonátoros hálózattal. A továbbiakban ezért egyszerre vizsgálhatjuk a T-rezonátorok spekulatív és a földsugárzások valós rendszerét. A következőkben bizonyítani fogjuk, hogy: **a geopatikus sugárzások hálózati rendszerét, egy a T-rezonátorok hálózatával ekvivalens kölcsönhatási rendszer hozza létre, melynek valamennyi hálója a geometrikus szerkezetből előáll. Ezt nevezzük a földsugárzások egységes rendszerének.**

38. ábra

39. ábra

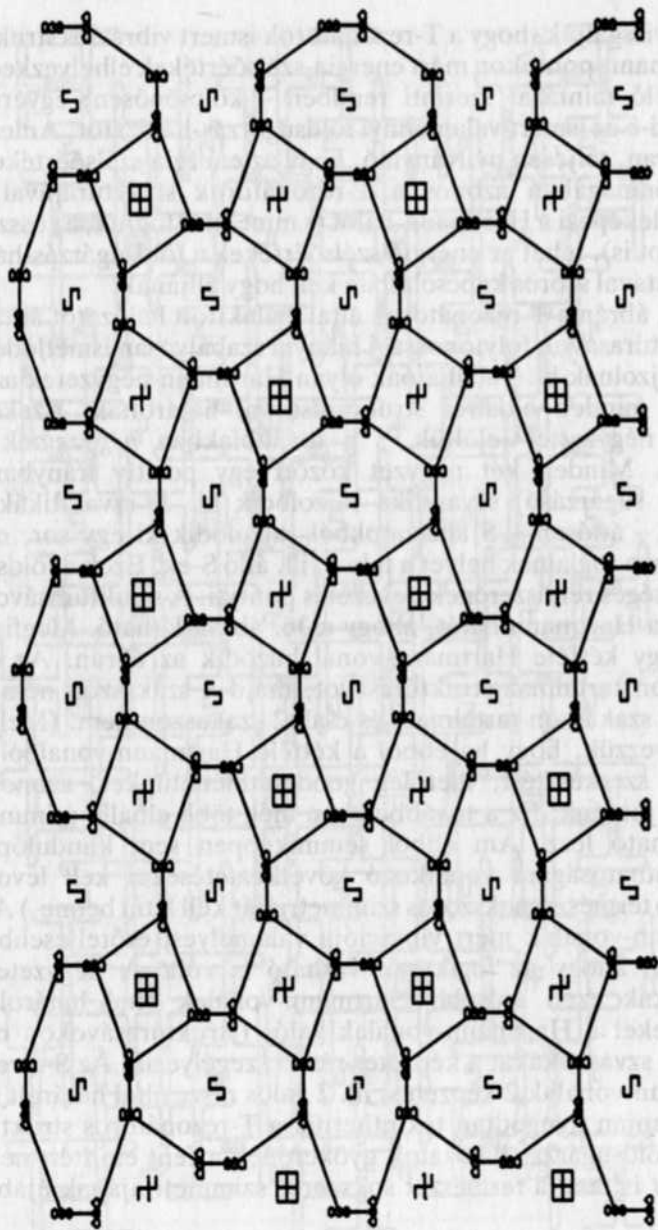

40. ábra

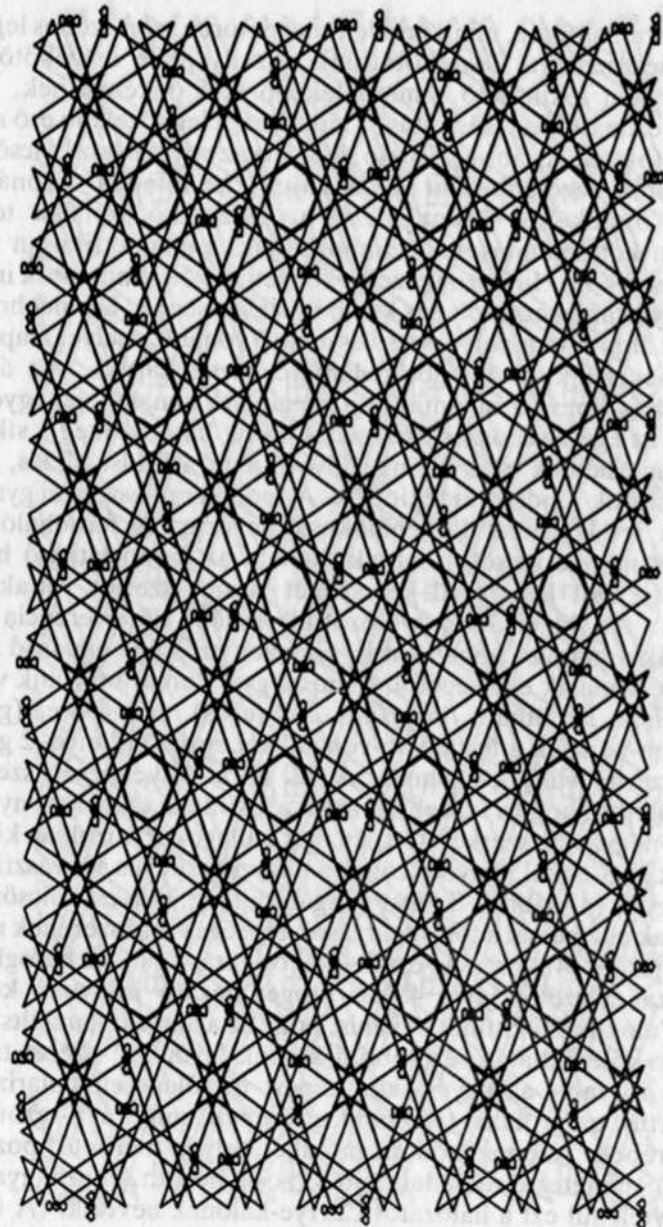
Megvizsgáljuk, hogy a T-rezonátorok ismert vibrációs struktúrája – a Hartmann-pontokon mért energia-szélsőértékek elhelyezkedésének megfelelő mintázat szerinti rendben – kölcsönösen, egyértelműen leképezi-e az ismert valamennyi földszugárzás-hálózatot. Amennyiben ez így van, teljesen nyilvánvaló, hogy az energia-szélsőértékek rendszere önmagában azonos a T-rezonátorok struktúrájával, amely viszont leképezi a Hartmann-hálót (s mint látni fogjuk, az összes többi hálózatot is), tehát az energia-szélsőértékek a földszugárzás-hálózatok mintázatával szoros kapcsolatban kell hogy álljanak.

A 40. ábrán a T-rezonátorok által kialakított hálózatot ábrázoltuk. A struktúrasávok folytonossági hiányai szabályosan ismétlődő mintázatot rajzolnak ki. Találhatóak olyan Hartmann-négyzetek az ábrán, melyek minden oldalról struktúrasávval határoltak. Ezeket négy beleírt négyzettel jelöltük, s a továbbiakban *négyzetnek* fogjuk nevezni. Minden két négyzet között egy pozitív irányban forgó (pozitív sugárzású) szvasztika rajzolódik ki. A szvasztikák között 45° -ban – átlósan – S alakzatokból rajzolódik ki egy sor, melyben váltakozva foglalnak helyet a fekvő, ill. álló S-ek. Ezek a földszugárzások egységes rendszerének nevezetes pontjai. A struktúrasávok létrehozzák a Hartmann-hálót, ahogy a 36. ábrán látható. Megfigyelhetjük, hogy kétféle Hartmann-vonal húzódik az ábrán. Az egyik 4 szakaszon tartalmaz struktúrasávot, majd 4 szakaszon nem, míg a másik 6 szakaszon tartalmaz, és csak 2 szakaszon nem. (Mellékesen megjegyezzük, hogy ha ebből a kétféle Hartmann-vonalból indítanánk a szerkesztést, illetőleg gondolatmenetünket, azonos eredményre jutnánk. Ez a továbbiakban még több előálló szimmetriáról elmondható lesz. Ám ebből semmiképpen sem kiindulópontunk megingathatóságára vonatkozó következtetéseket kell levonnunk, hanem a természet sokszoros szimmetriáját kell látni benne.) A 6–2-es Hartmann-vonalak mért vibrációja valamelyest erőteljesebb a 4–4-esekénél, ahogy az logikusan várható is volt. A négyzetek és a szvasztikák ezen erősebb Hartmann-vonalak által határoltak. A négyzeteket a Hartmann-vonalak valós (struktúrasávokon nyugvó) részei, a szvasztikákat a képzetes részei szegélyezik. Az S-ek a 4–4-es Hartmann-vonalak 2 képzetes, ill. 2 valós része által határolt mezők. Ezek alapján nyugodtan tekinthetjük a T-rezonátoros struktúra helyett a földszugárzás-hálózatok gyökerének a fent említett nevezetes pontokat is, ami a természet sokszoros szimmetriájának újabb bizonyítéka.

A 41. ábrán a T-rezonátorokat és az imént tárgyalt nevezetes

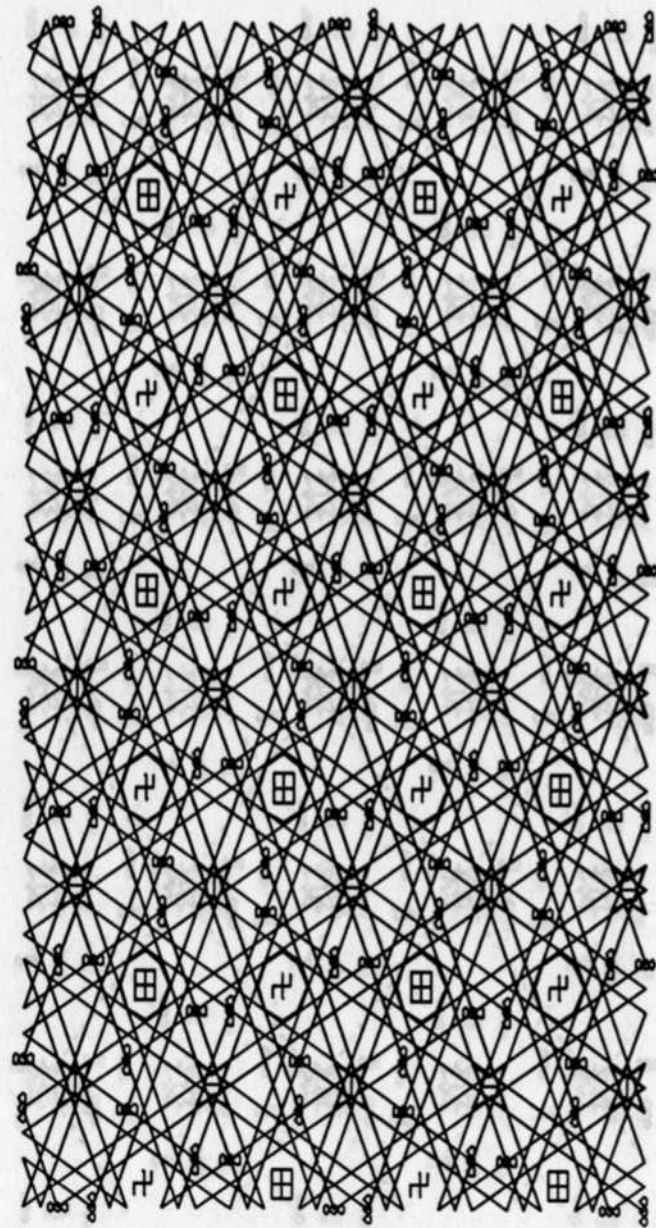

41. ábra

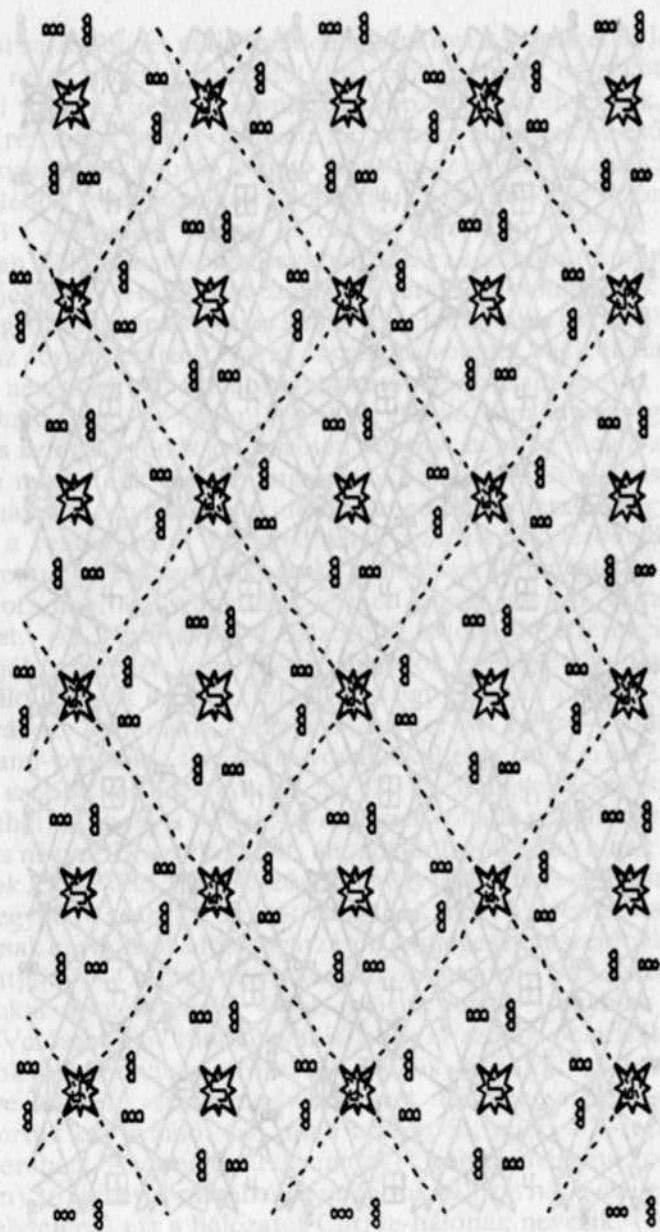

42. ábra

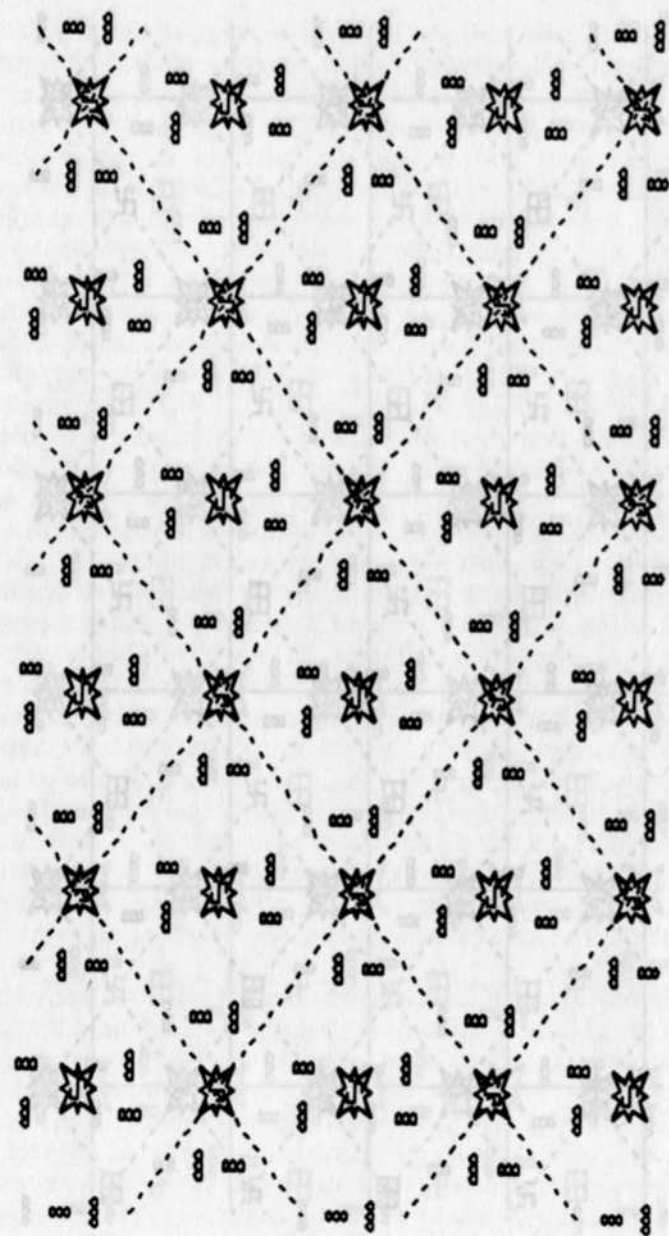
pontokat rajzoltuk le, majd minden rezonátort a szomszédos legközelebbi 3 rezonátorral összekötöttünk. Az ilyenféle összekötözgetés azonban nem tekinthető semmiféleképp sem önkényesnek, hiszen minden rezonátor kölcsönhatásba lép a hozzá legközelebbi eső azonos rezonátorokkal. Az ábrán látható, hogy ha az egymáshoz kölcsönösen legközelebbi rezonátorokat kiválasztjuk, az minden rezonátorból nézve 3 összekötést jelent. Ezek az összekötő vonalak tehát a közvetlen kölcsönhatásokat szimbolizálják, s geometrikusan az irányukat jelölik ki. Ha viszont ezek a közvetlen kölcsönhatások irányai, akkor egyúttal ingersávokat is kell hogy jelentsenek. Ha meghosszabbítjuk az ábrán berajzolt összes összekötő vonalat, melyet alapmintázatnak nevezünk, a 42. ábrán látható képet kapjuk. Az ábrából kiolvasható, hogy az alapmintázat megfelelő vonalai egy egyenesbe esnek, s az egész rendszer összesen 4 irányt határoz meg a síkon. A terepen mérhetőek ezek az ingersávok, akár a föld sugárzás, akár a T-rezonátorok rendszerét tekintjük. Az eddigi radiesztéziái gyakorlat ezeket a rendszereket ferdehálóknak nevezte. A ferdehálók nem szabályos négyzetrácsot alkotnak, hanem az ábrán látható hiányos hálózatot, ahol két vonal-két szünet ritmus szerint váltakozik a mintázat. Az ingersávok a közöttük fellépő interferencia révén előállítják a hiányzó vonalakat is, ám azok erőssége elmarad a valós ferdeháló-vonalak erősségétől. S most egy pillanatra térjünk vissza a 40. ábrához. Itt látható, hogy a 6-2-es (erős), és a 4-4-es (gyenge) Hartmann-vonalak a ferdeháló-vonalakkal egyező (2 erős-2 gyenge) ritmus szerint váltják egymást. A 42. ábrát figyelmesen szemlélve észrevehetjük, hogy a ferdeháló-rendszer vonalai szabályos nyolcszögeket és négyzetbe szerkesztett, ún. gót csillagokat rajzolnak ki. A gót csillagok az S-ekkel, a nyolcszögek a négyzetekkel és a szvasztikákkal esnek egybe (43. ábra). S most vizsgáljuk meg, milyen kölcsönhatásban állnak egymással a föld sugárzások egységes rendszerének nevezetes pontjai. A 44. ábrán az észak-déli orientációjú S-et befoglaló gót csillagokat a szélrózsával 45°-os szöget bezáró irányban kötöttük össze. Valószínűnek tűnik ugyanis, hogy az azonos polarizáltságú gót csillagok kölcsönhatása erősebb a köztük lévő $\sqrt{2}$ -szeres távolság ellenére is, mint az egymáshoz képest merőlegesen polarizáltaké. Megmértük ezt a hálót (is) mind a terepen, mind a T-rezonátorok rendszerében. Azonos módon, mindkét helyen mérhető, pozitív, (a terepen) 16 méteres rácsállandójú 45°-os hálózat. A hazai gyakorlatban helytelenül ezt a hálózatot Currye-hálóknak nevezik. (A Currye-háló nem ez, rá később visszatérünk.) A helyes neve gót háló lehetne,

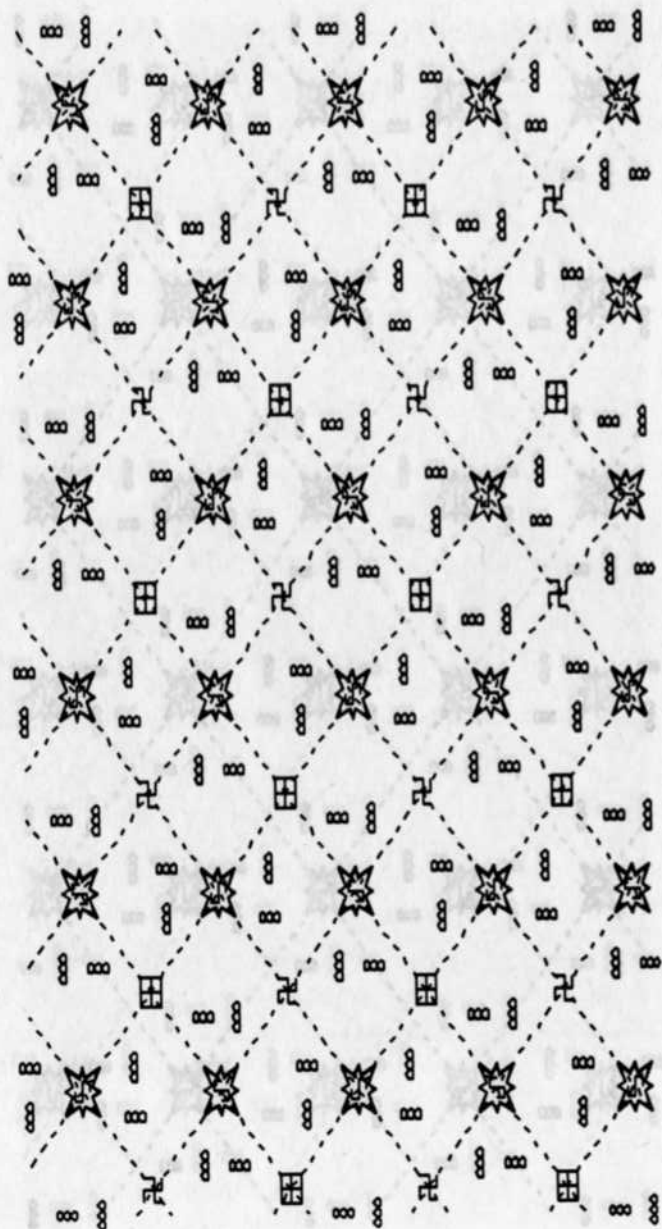
43. ábra

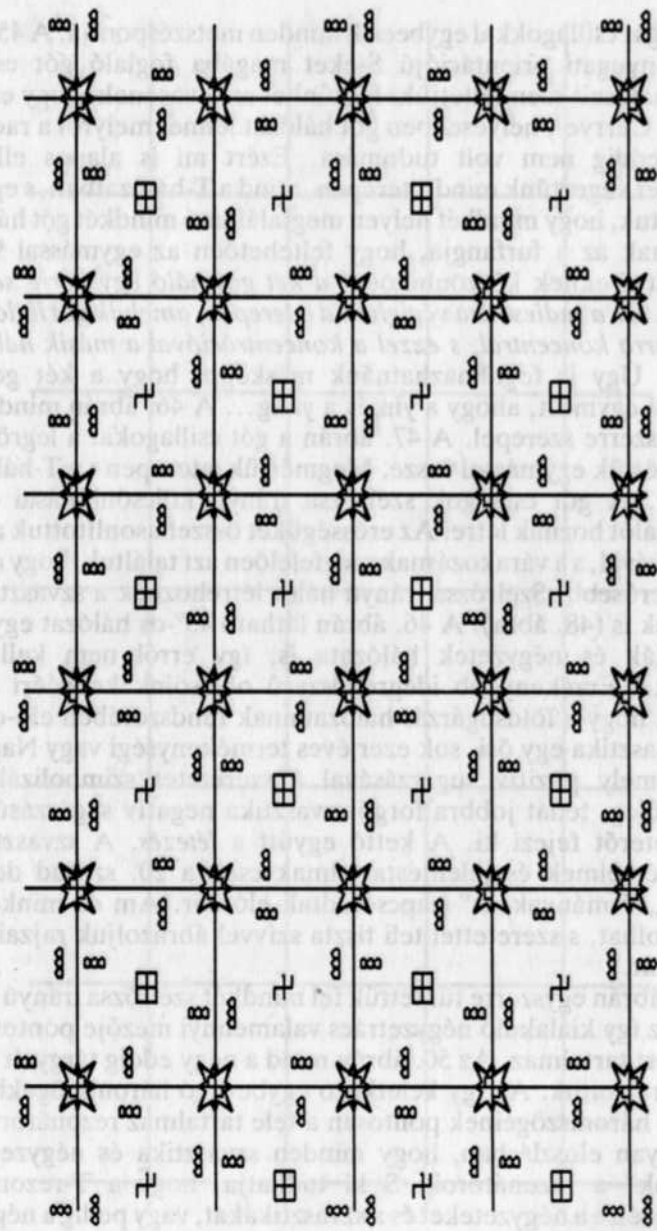
44. ábra

45. ábra

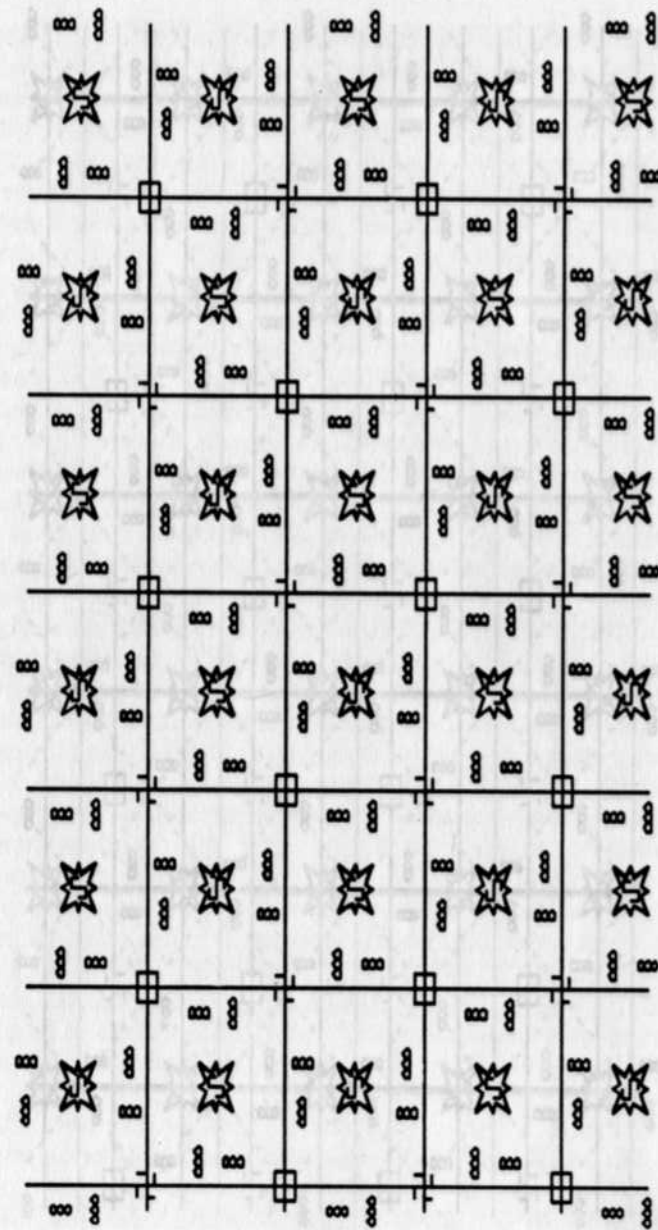
46. ábra

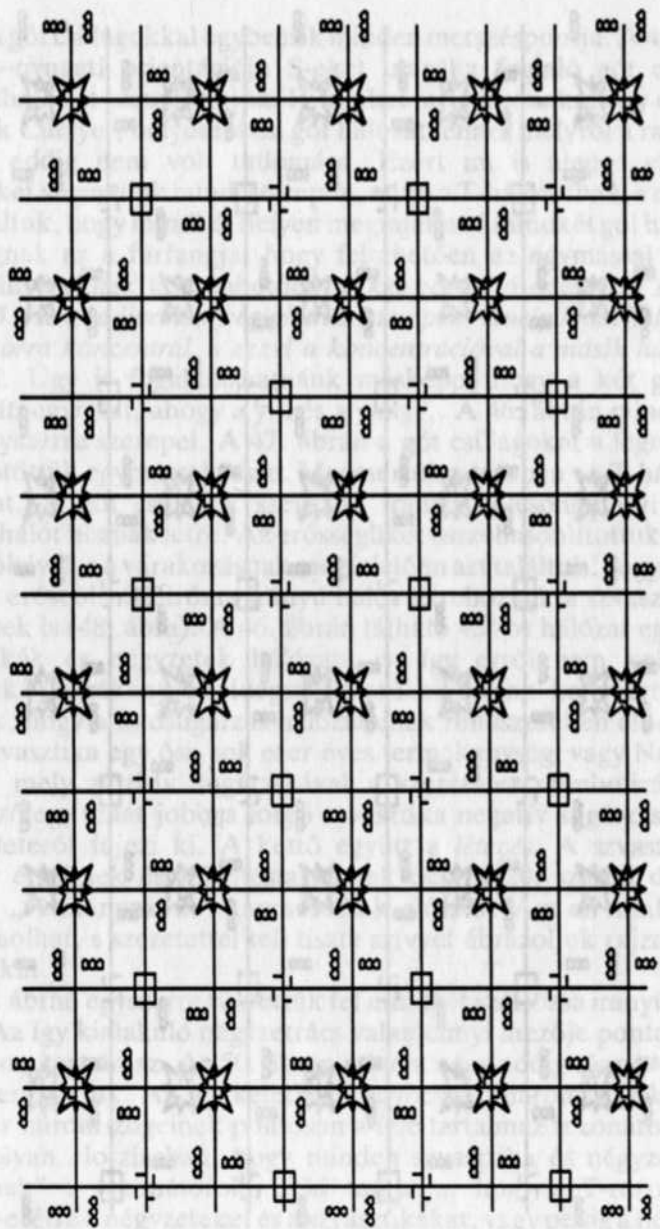
47. ábra

hiszen a gót csillagokkal egybeesik minden metszéspontja. A 45. ábrán a kelet-nyugati orientációjú S-eket magába foglaló gót csillagok kölcsönhatásait szemléltetjük. Feltűnhet az olvasónak, hogy ez már a második Currye-, helyesebben gót hálózat lenne, melyről a radieszttáknak eddig nem volt tudomása. Ezért mi is alapos ellenőrző méréseket végeztünk mind a terepen, mind a T-hálózatban, s egyaránt úgy találtuk, hogy mindkét helyen megtalálható mindkét gót háló. Ám a dolognak az a furfangja, hogy feltehetően az egymással 90°-ban polarizált S-eknek köszönhetően, *a két gót háló egyszerre sohasem mérhető. Ha a radieszttéta végighalad a terepen, amelyik gót hálót előbb találja, arra koncentrálna, s ezzel a koncentrációval a másik hálót nem érzékeli.* Úgy is fogalmazhatnánk másképp, hogy a két gót háló kiegészíti egymást, ahogy a yin és a yang... A 46. ábrán mindkét gót háló egyszerre szerepel. A 47. ábrán a gót csillagokat a legrövidebb úton kötöttük egymással össze. Megmértük a terepen s a T-hálózatban egyaránt. A gót csillagok szélrőzsa irányú kölcsönhatásai szintén pozitív hálót hoznak létre. Az erősségüket összehasonlítottuk a 45°-os gót hálókéval, s a várakozásnak megfelelően azt találtuk, hogy a 45°-os háló az erősebb. Szélrőzsa irányú hálót létrehoznak a szvasztikák és négyzetek is (48. ábra). A 46. ábrán látható 45°-os hálózat egyúttal a szvasztikák és négyzetek hálózata is, így erről nem kell külön szólnunk. (Érzékenyebb idegrendszerű olvasóink kedvéért megjegyezzük, hogy a föld sugárzás hálózatainak rendszerében elő-előbukkanó szvasztika egy ősi, sok ezer éves termékenységi vagy Nap-szimbólum, mely pozitív sugárzásával a szeretetet szimbolizálja. Az ellenkezőleg, tehát jobbra forgó szvasztika negatív sugárzású, és az erőt, életerőt fejezi ki. A kettő együtt a létezés. A szvasztikához negatív érzelmek és jelentéstartalmak csak a 20. század derekán, korunk „vívmányaként” kapcsolódtak először. Ám ez minket nem befolyásolhat, s szeretettel teli tiszta szívvel ábrázoljuk rajzainkon a szvasztikát.)

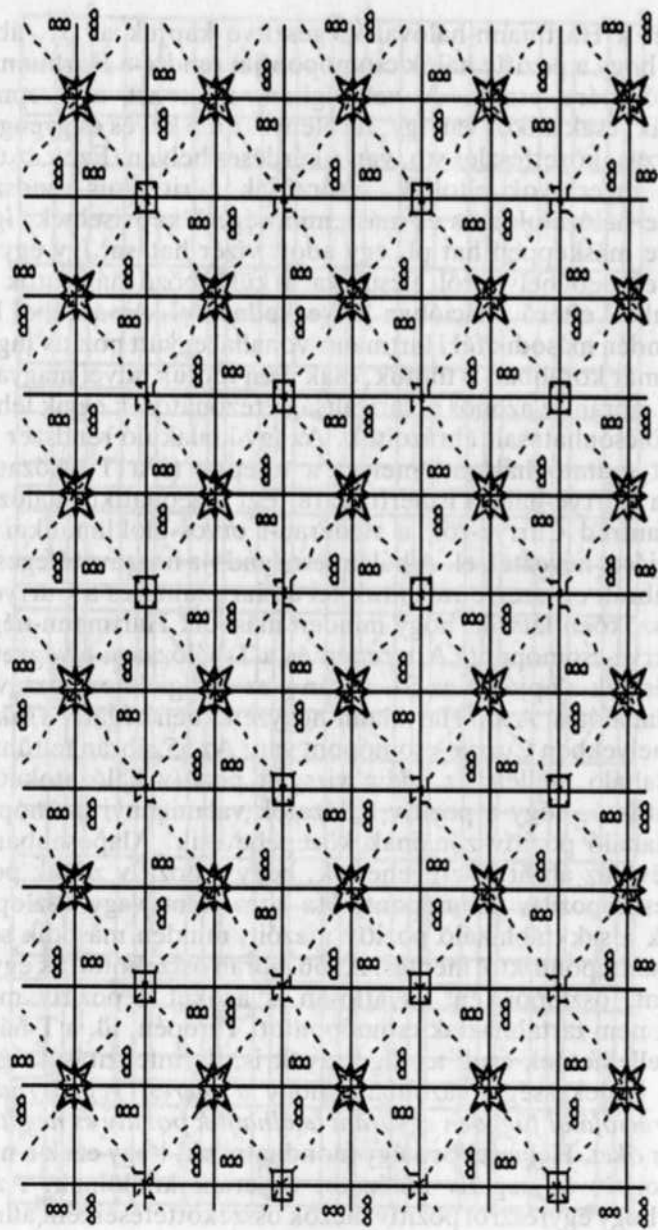
A 49. ábrán egyszerre tüntettük fel mindkét szélrőzsa irányú pozitív hálót. Az így kialakuló négyzetrács valamennyi mezője pontosan egy rezonátort tartalmaz. Az 50. ábrán mind a négy eddig tárgyalt pozitív hálót berajzoltuk. Az így keletkező egybevágó háromszögekből álló rendszer háromszögeinek pontosan a fele tartalmaz rezonátort, mégpedig olyan eloszlásban, hogy minden szvasztika és négyzet körül „forognak” a rezonátorok. S ki tudhatja, hogy a T-rezonátorok hozzák-e létre a négyzeteket és a szvasztikákat, vagy pedig a négyzetek és a szvasztikák a T-rezonátorokat?... (...a tyúk, vagy a tojás...) Az

48. ábra

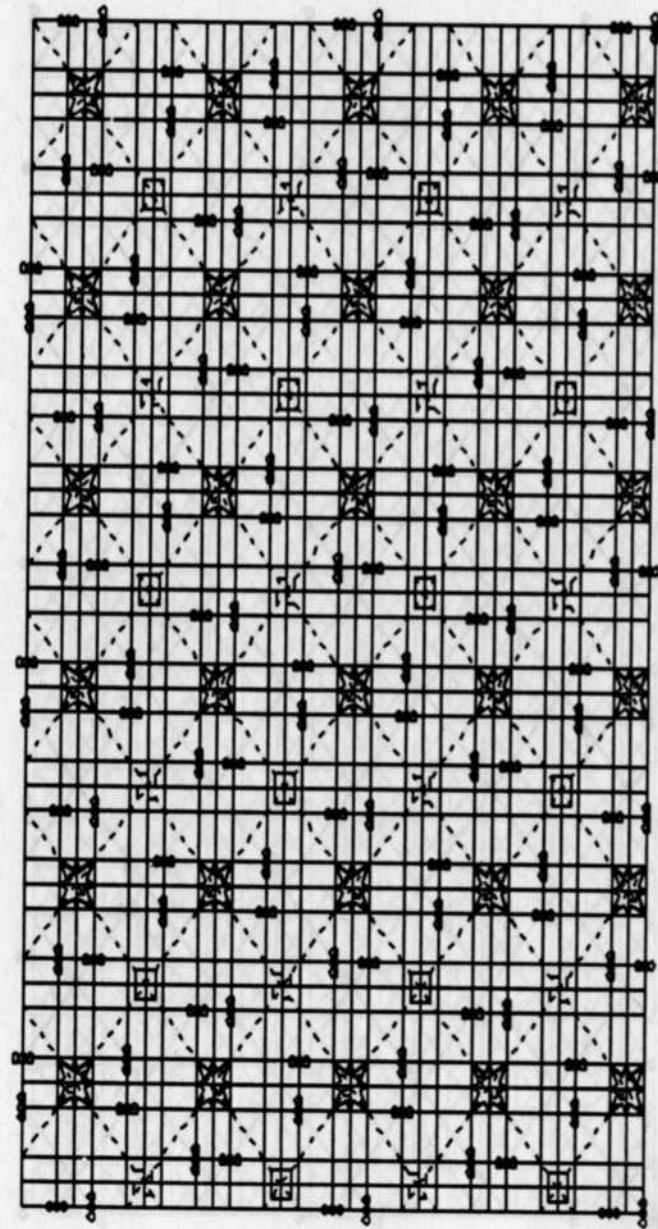
49. ábra

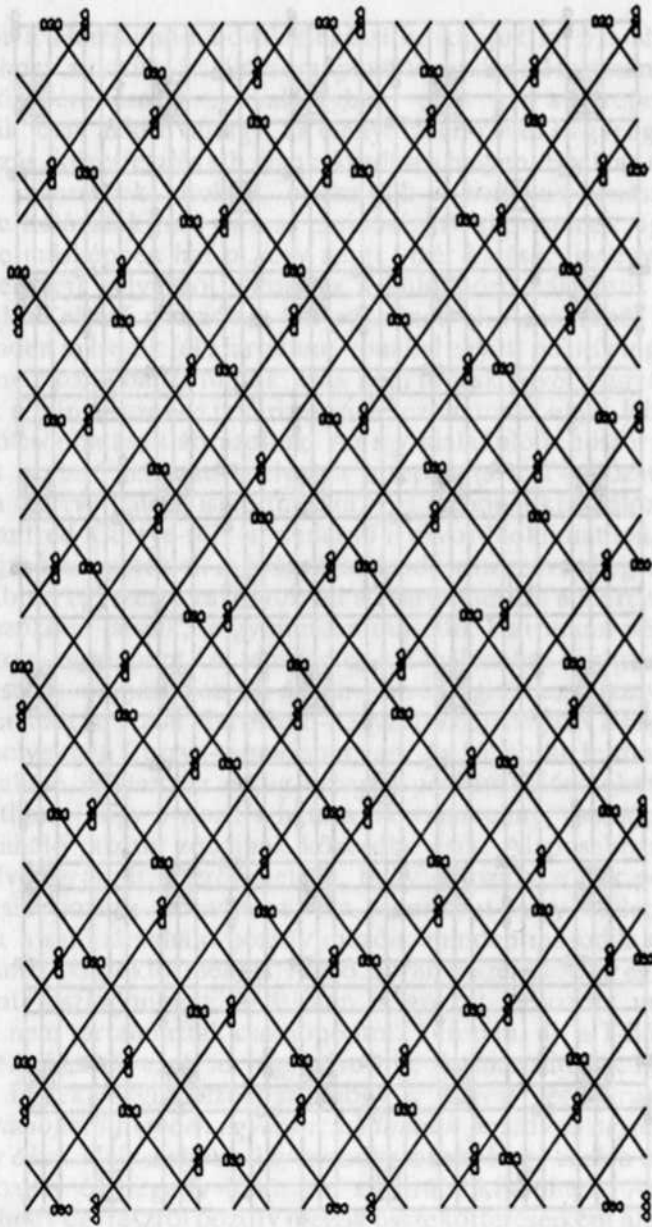
50. ábra

50. ábrát a Hartmann-hálóval kiegészítve kapjuk az 51. ábrát. Itt látható, hogy a pozitív hálók csomópontjai rendre a Hartmann-négyzetek közepére esnek. A valóságban, mint azt a terepmérések tanúsítják, csak akkor van így, ha elenyészően kevés és gyenge vízér, ércsugárzás, kőzetfeszítés stb. van a kérdéses helyen. Ezek az ún. nem ritmikus ingersávok eltolják, eltorzítják a ritmikus rendszert. A különféle hálózatok más és más „minőséget” képviselnek, így valamennyire másképpen hat pl. egy adott vízér hatása, így egymáshoz rendelt eredeti helyükről elcsúszva a különböző hálózatok az elvi viszonyuktól eltérő relációban helyezkednek el. Az ábrából látható, hogy minden második fél Hartmann-vonallal együtt pozitív ingersáv is fut. Ezt már korábban is tudtuk, csak nem tudtuk mivel magyarázni.

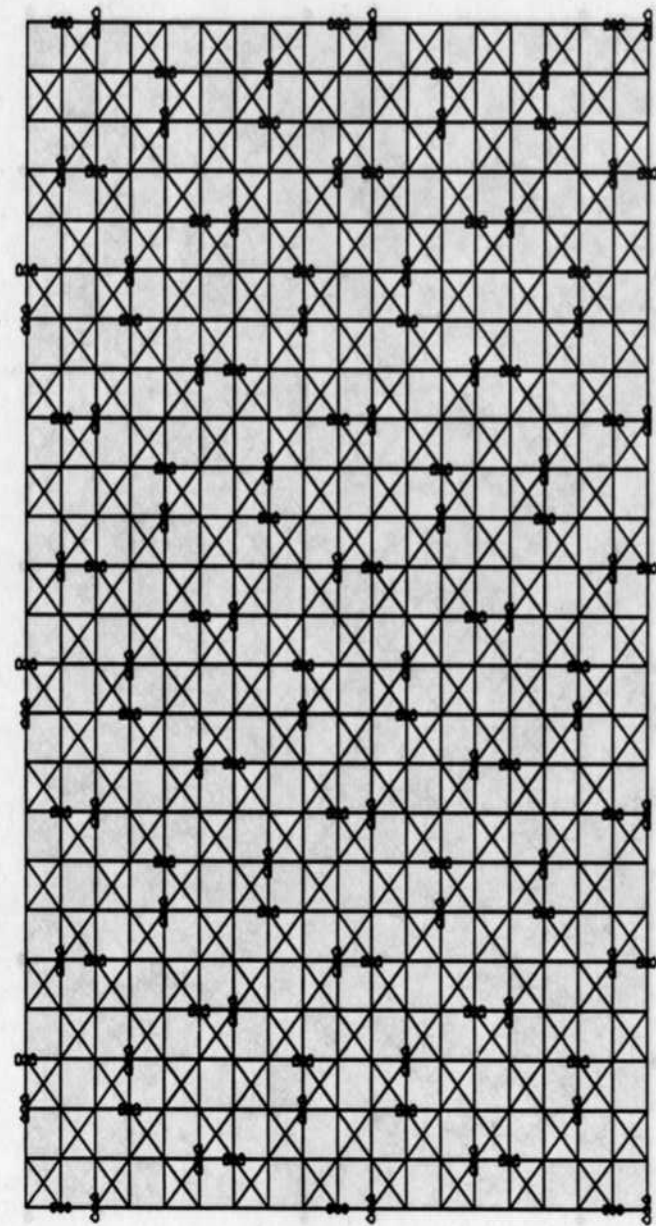
Az 52. ábrán az azonos polarizáltságú rezonátorok egyik lehetséges 45° -os kölcsönhatásait ábrázoltuk. Az így kialakuló rendszer negatív vibrációt mutató hálózat, melyet a terepen (s a T-hálózatban is) mérve, a Currye-hálóra ismertünk rá. Ezt a geopatikus hálózatrendszert Manfred Currye-ről, a riederau-i orvos-bioklimatikai intézet igazgatójáról nevezték el. A háló rácsállandója hozzávetőlegesen 4 m. Az 53. ábrán egyszerre rajzoltuk fel a Hartmann- és a Currye-hálót. Szembeszökően látszik, hogy minden második Hartmann-négyzetbe esik Currye-csomópont. A terepen és a T-hálózatban elvégzett kontrollméréseink alapján – az 54. ábrán – az eddigiekhez hozzávettük a sakktáblahálót is. Azon Hartmann-négyzetekben negatív a sakktáblaháló, amelyekben Currye-csomópont van. Az 55. ábrán feltüntettük a sakktáblaháló mellett az eddig vizsgált pozitív hálózatokat is. Az ábrán látható, hogy a pozitív hálózatok valamennyi csomópontja a sakktáblaháló pozitív zónáinak középebe esik. Alaposabban szemügyre véve az ábrát, észrevehetjük, hogy a pozitív zónák pontosan felébe esik pozitív csomópont. Ha soronként vagy oszloponként tekintjük a sakktáblaháló pozitív mezőit, minden második sor vagy oszlop csomópontoktól mentes. Az 56. ábrán összekötöttük egymással soronként, oszloponként és átlósan is azokat a pozitív mezőket, amelyek nem tartalmaztak csomópontot. Terepen, ill. a T-hálózatban mérve fellelhetőek ezek az ingersávok is, de intenzitásuk igen-igen gyenge. Érdekeségük azonban, hogy a mérést végző *radiesztéta koncentrációjától függően egyaránt találhatjuk pozitív és negatív hálózatnak is őket*. Helyesebben úgy mondhatnánk, hogy ezek a nyomvonalak pozitív és negatív hálózatot egyaránt kijelölnek. Az ábrán látható, hogy egyrészt pozitív mezők összeköttetéseként állnak elő, másrészt viszont az azonos polarizáltságú rezonátorok kölcsönhatá-

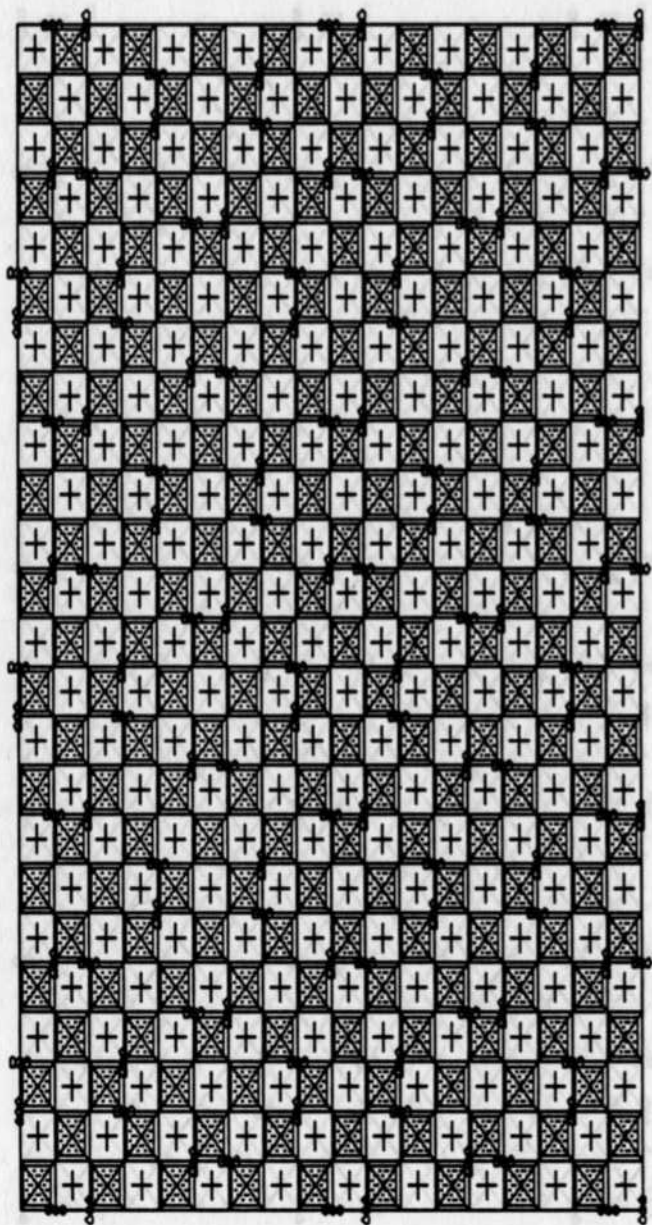
51. ábra

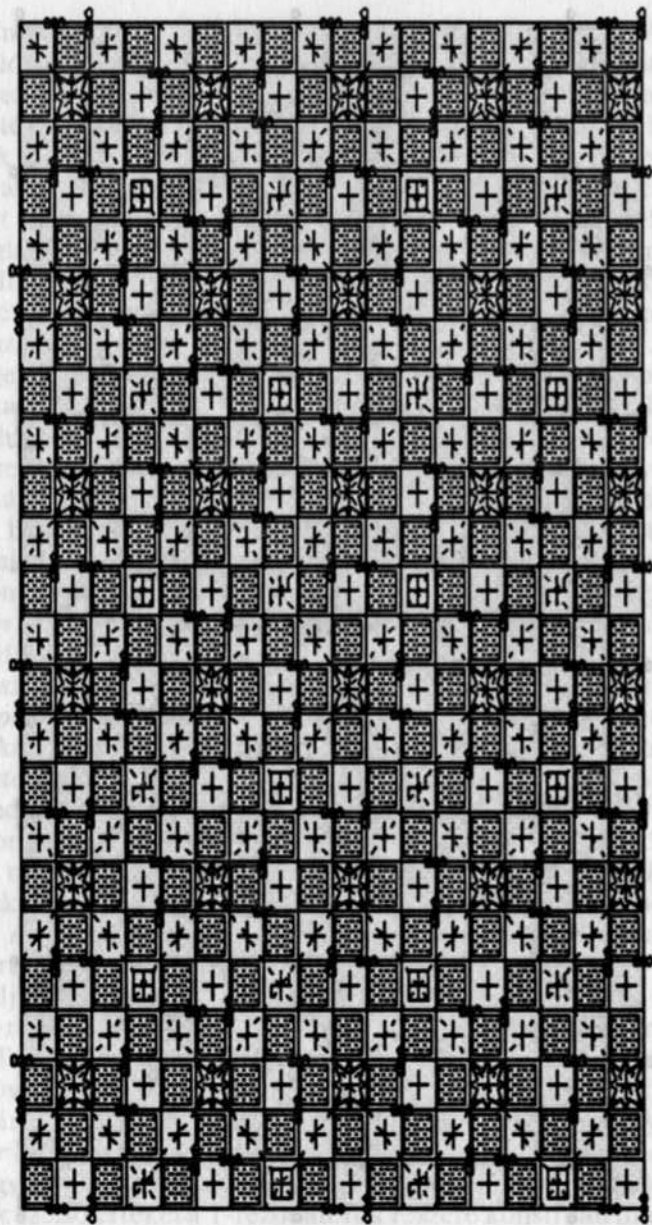
52. ábra

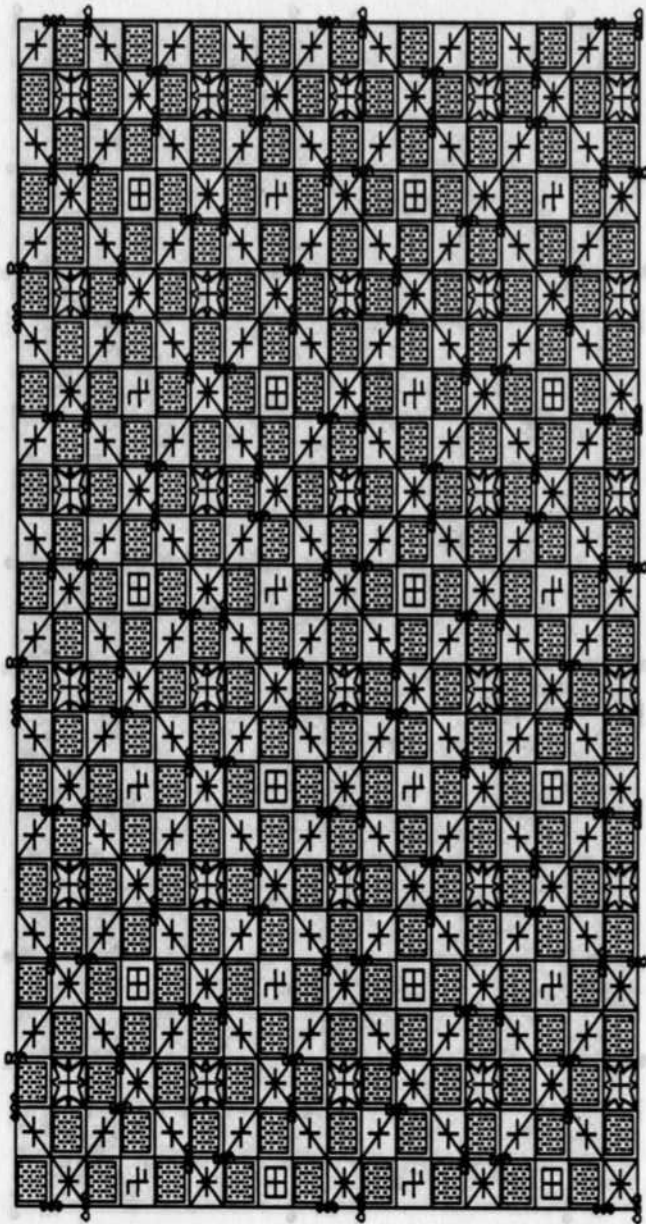
53. ábra

54. ábra

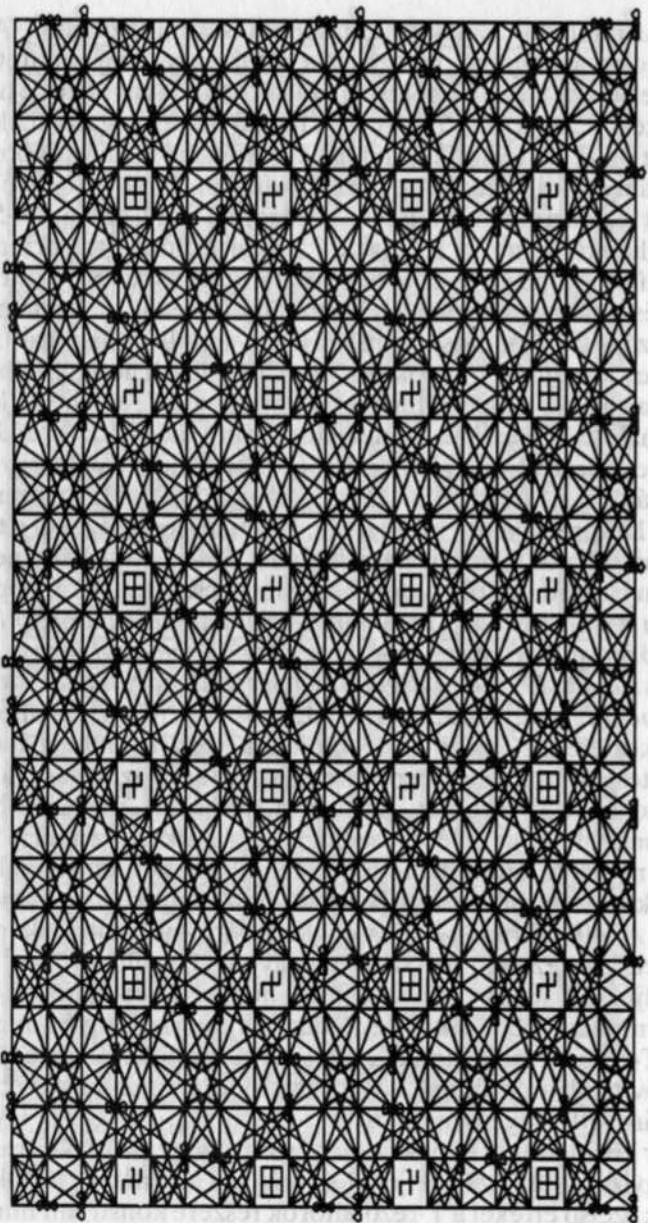
55. ábra

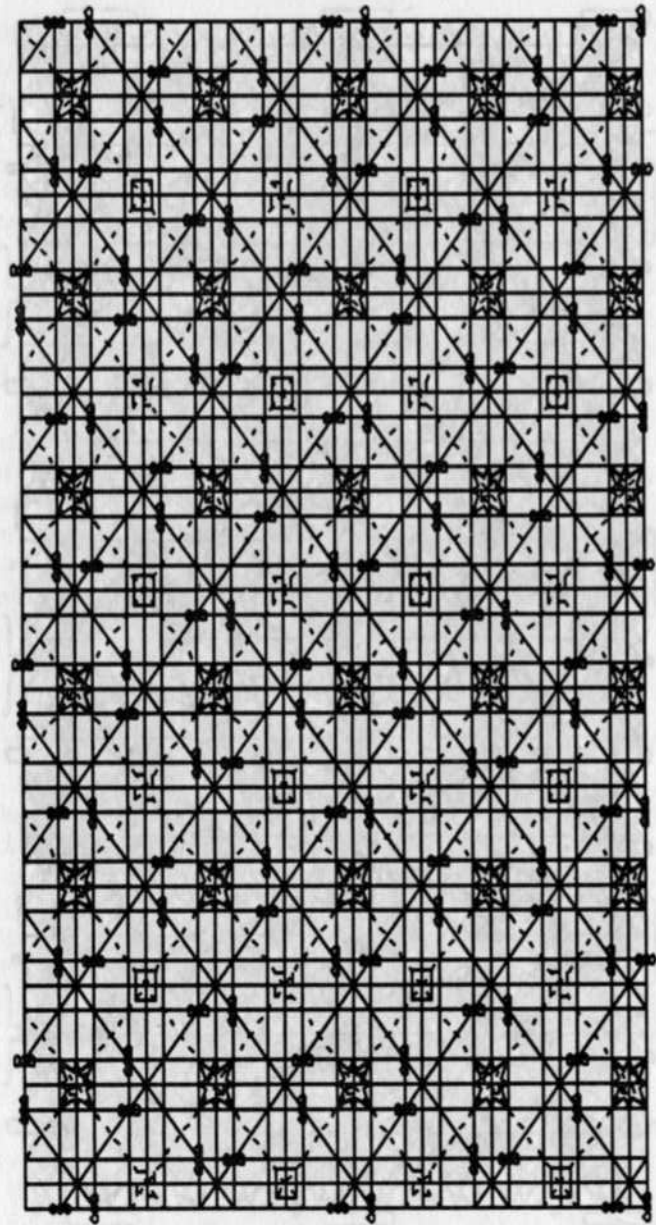
56. ábra

sai, a Currye-hálót kialakító kölcsönhatás komplemensei. A helyes terminológia az lehetne, ha ezeket a hálózatokat kiegyenlített hálóknak neveznénk. S ezzel a föld sugárzások valamennyi fizikai hálózatáról említést tettünk. Az 57. ábrán a létező összes negatív fizikai háló foglaltuk össze, valamint feltüntettük a rendszer nevezetes pontjait is. Az 58. ábrán a létező összes pozitív fizikai háló és a tájékozódás kedvéért a Hartmann-rendszert ábrázoltuk. Így az 56–57–58. ábra összefoglalóan mutatja az összes fizikai hálózatot, sorrendben a kiegyenlített, a negatív és a pozitív hálózatot. Az 57. ábra alapján vegyük észre, hogy *valamennyi* Hartmann-pontból, a Hartmann-hálót is beleszámítva, pontosan tíz irányba indul kiingersáv. Ám a lehetséges kiindulási irányok összesen 12 félek lehetnek. Ebből a 12 féleből tartalmaz minden Hartmann-pont tízet. Ez a hiányzó két irány a ferdehálók 2 vonal–2 szünet ritmusából adódik. Az 59. ábrán egyszerre ábrázoltuk valamennyi (pozitív, negatív, kiegyenlített) fizikai hálózatot. Itt viszont látható, hogy minden Hartmann-csomópontból 12 irányba indul kiingersáv. Érdekes lenne ezeket a tényeket a számmisztika oldaláról is megvizsgálni, ám ez a vizsgálat nem lehet jelen könyv feladata. Elégedjünk meg most csak annyival, hogy *a Föld felszínén a föld sugárzás, mely mindennel kapcsolatban álló információs hálózat, a természettől fogva, a csomópontokból nézve, eleve 12 részre osztható. Ebből 10 negatív, vagyis a fogható anyagot szimbolizálja, 2 pozitív, vagyis a szeretetrezgést fejezi ki.* Milyen számrendszerben is kezdhetne akkor gondolkodni a tízujjú ember, ha nem a tizenkettesben?... És a szeretetrezgés háttérbe szorulásával milyen számrendszerre is térne át, ha nem a tízesre?... Egészen bizonyos mindazonáltal, hogy ezen összefüggések gyökerei ennél jóval mélyebbre nyúlnak, ám feltárásukhoz fogni, minden bizonnyal csak az önmaguktól feltárulkozó, nyilvánvaló összefüggések szellemében érdemes. A 60. ábrán a teljesség kedvéért megmutatjuk az egész rendszert, a T-rezonátorok struktúrásvaival együtt.

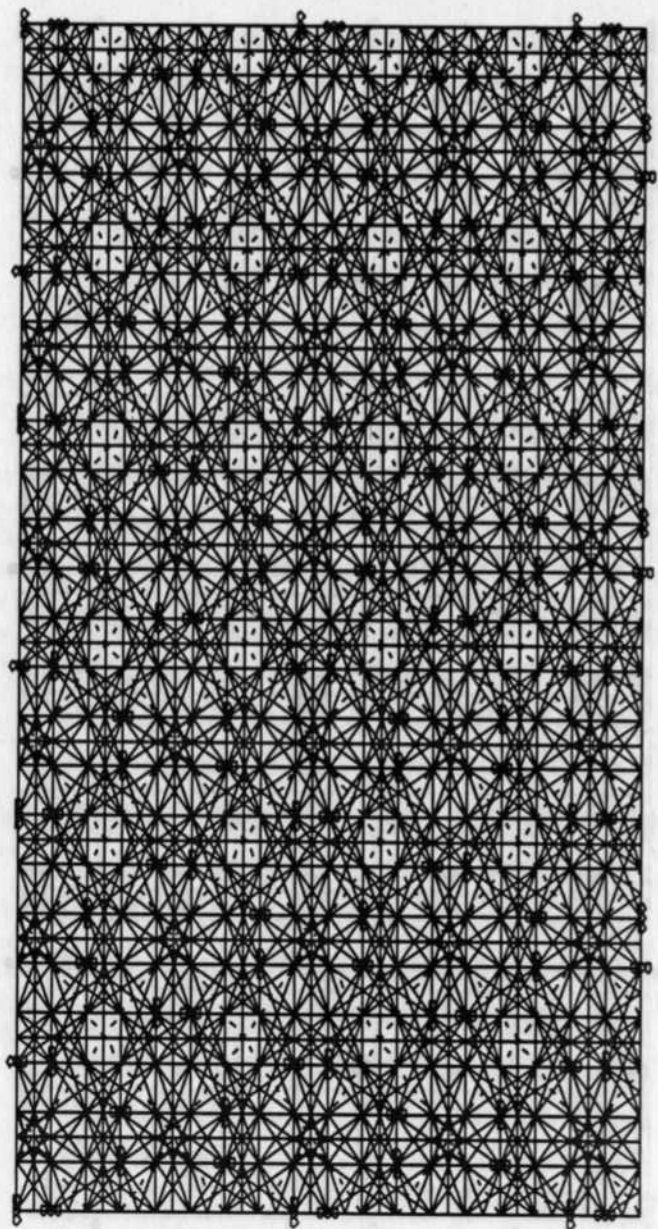
Foglaljuk tehát össze. Észrevettük, hogy a T-rezonátorok ritmikusingersávrendszert hoznak létre. Konstruáltunk egy olyan mintázatot, mely a T-rezonátorok ritmikus rendszerét korlátlan kiterjedésű hálózattá bővíti olyan módon, hogy ismétlődésmentes és egyértelműen meghatározott legyen minden része. Ezután, mivel az így kapott rendszer kísérletiesen emlékeztetett a föld sugárzások valós rendszerére, megvizsgáltuk az energiaceloszlást a Hartmann-pontokon. Az energiák szélső értékei a T-rezonátorok részére konstruált mintázattal ekvivalens minta szerint szervezettek. (Az objektivitás érdekében

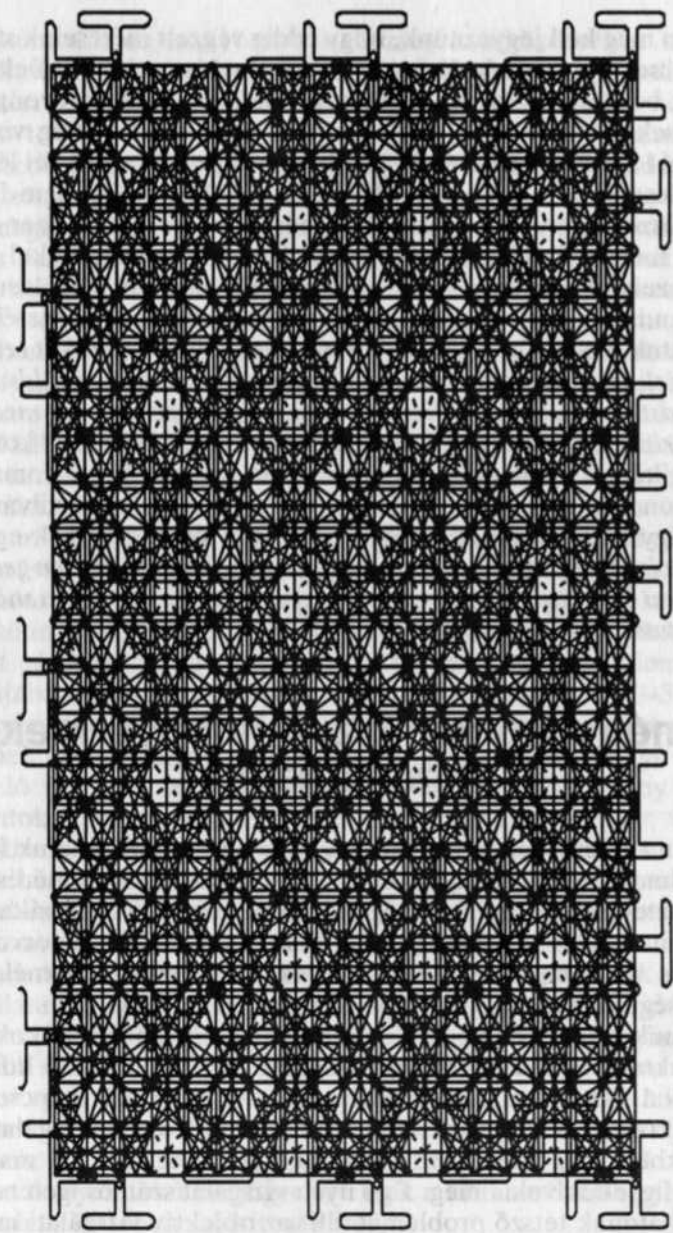
57. ábra

58. ábra

59. ábra

60. ábra

azonban meg kell jegyeznünk, hogy eddig végzett méréseink statisztikusan, csekély számuknál fogva még nem bizonyító erejűek, ám a tények „boszorkányos” egyöntetősége folytán a belőlük levont következtetéseket valótlannak tételezni meglehetősen botorság volna. A jelenlegi lehetőségek határain belül, az eddig elvégzettekénél lényegesen szélesebb körű méréseket folytatni objektív és „el nem fáradó” mérőműszer hiányában nem lehetséges. Így, amíg a műszer el nem készül, meg kell elégednünk jelen mérési eredményeinkkel.) Ezek után összehasonlító méréseket végeztünk a T-hálózat és a föld sugárzás valós rendszere között valamennyi ingersávrendszer tekintetében, és azt találtuk, hogy mindannyi egyaránt megtalálható mindkét rendszerben. Másképp ezt úgy mondhatjuk, hogy *a T-hálózat és a föld sugárzások rendszere azonos geometria szerint felépített, és azonos mechanizmus szerint működik.* A működési mechanizmus a T-hálózat konstrukciós logikája szerint mindkét hálózatban érvényre jut, önmagában ellentmondásmentes, és a rendszerek valamennyi megnyilvánulását leírja. Így az általunk konstruált hálózat a föld sugárzások egységes rendszerének tekinthető. *Azt megfejtani azonban, hogy ezen geometriai, logikai konstrukció milyen fizikai jelenségeket rejt maga mögött, a jövő kutatásainak feladata.*

A még meg nem született gyermekek auraváltozásai

Ebben a fejezetben figyelemre méltó jelenségre szeretnénk felhívni a figyelmet, mely az eddig elvégzett csekély számú mérés miatt következtetések levonására még nem érett meg. Mindazonáltal olyan eddig kihasználatlan lehetőségeket s utakat vetít előre az orvostudomány és a biológia számára, melyek mind horderejüknel, mind újszerűségüknel fogva igen nagy jelentőséggel bírnak.

Életfunkciója révén az ember, a tárgyakat körülölelő burkóktól (az ún. struktúrasugárzásoktól) minőségileg jelentősen eltérő különféle burkokkal, ún. aurákkal rendelkezik. Az aurákkal kapcsolatban számos kísérletet vizsgáltak. Nincs tudomásunk olyan vizsgálatokról, amelyekben még meg nem született gyermekek, tehát magzatok auráját figyelték volna meg. Egy ilyen vizsgálat számos igen nehezen megoldhatóan tetsző problémát állít az objektív vizsgálati módszerekkel dolgozó kutató elé, ugyanakkor a várható eredmények feltehe-

tően nem állnak arányban a nehézségek leküzdéséhez szükséges ráfordítással. Az itt ismertetésre kerülő szubjektív radieszteziás módszerrel elvégzett mérések, azonban azt sugallják, hogy nem csupán további szubjektív méréseket lesz érdemes végezni, hanem hogy az objektív mérési módszerek kidolgozására fordítandó fáradság is sokszorosan megtérül majd.

A magzatok aurája a fogantatástól számított 15. héten már határozottan érzékelhető. Elképzelhető, hogy ennél már sokkal korábbi időpontban saját aurával rendelkeznek, ám ennek tisztázásához további mérésekre van szükség. A 19. héten az aura már magán viseli az emberi agytevékenységtől származó jegyeket. Elkülöníthető a törzs és a végtagok, illetve a koponya által keltett vibráció. Érzékelésével a magzat a 22–23. héten fordul először a külvilág felé, s élénk, játékos érdeklődéssel követi nyomon vizsgálatunk menetét, a külvilág eseményeit, melyekről ilyenkor még csak a radiesztezia ősi „nyelvén” szerez tudomást. A 26–28. hétre a magzat alkalmassá válik a kétirányú kommunikációra is. Nem csupán aurájának megváltoztatásával fejezi ki tetszését vagy nem tetszését, hanem különféle játékokra is kedvet és hajlandóságot mutat. Fém tárgyak, ékszerek, gyűrűk struktúrasugárzása könnyen felkelti érdeklődését, és az anya hasától néhány cm-re tartott „érdekes” tárgy irányában, a hasfalán látható kidomborodás formájában hozza tudomásunkra játékos kedvét. A 30–33. héten egyes magzatok aurájában olyan jellegű intenzív nyalábszerű zónák jelennek meg időszakosan, amilyeneket a kézrátétes gyógyítók állítanak elő a kezeléseik alkalmával. Az ezt követő néhány héten a magzatok kommunikációs kedve valamelyest alábbhagy, s mintha magukba zárkoznának, aurájuk egyöntetű, zárt, letisztult lesz. A 37–38. héten ismét visszatér a korábbi állapot, ami két-három, oldott légkörben zajló hét után egy igen határozott lezáráshoz vezet, amit az aura szinte „sarkosnak” érzékelhető határai jeleznek.

Az ezután következő jelenség az, amely miatt a magzatok aurájának vizsgálata kimagasló érdeklődésre tarthat számot. Igen sajnálatosnak nevezhető az a tény, hogy az aura változásainak ezen legfigyelemre-méltóbb szakaszát csupán egyetlen magzaton sikerült nyomon követni. Mentségünkre szolgáljon, hogy a jelenség a terhesség 9 hónapjából csupán 6 napon át észlelhető, s ezen belül is vannak olyan szakaszok, amelyek 1–2 óra vagy még rövidebb idő alatt játszódnak le. A magzatok ilyen fokú megfigyelése csak a kismamákkal tartott szoros kapcsolat keretében valósítható meg.

A vizsgált esetben a magzat aurájának változása a következőképpen

zajlott. A fogamzástól számított 278. napon, 14 órakor az aurában egy franciakenyér nagyságú „szarv” jelent meg a has elülső oldalán, néhány cm-rel a köldök fölött. Ugyanazon a napon 18 órakor, a magzatnak 3 m-es pozitív aurája volt. 21 órakor 17 m-es pozitív aura volt mérhető, amely folyamatosan terjeszkedett tovább. 21 óra 20 perckor már 27 m-es sugarú volt a magzat információs aurája. (Ez azt jelenti, hogy 27 m távolságban a magzattól származó vibráció azonos erősségű, mint a Hartmann-pont vibrációja, de ellenkező polaritású.) Ugyanekkor a tízszeres erősségű aura határa is már elérte a 2 m-t, míg a hússzoros 40 cm távolságban volt mérhető. 23 órakor a 8. emeleten tartózkodó kismama magzatával akkora pozitív aurát hozott létre, melynek határa a ház falának síkjától 80 méterig terjedt. A következő (279.) napon a hússzoros erősségű aura már 7 m-esre nőtt. Lineáris interpolációval ebből 470 m-re adódik az aura határa. Már a 27 m-es aura erősségére is jellemző, hogy miután a kismama a mérés céljából a panelház folyosóján nem egészen egy percig várakozott, olyan mértékben legerjesztette a földsugárzást, hogy még több mint egy óra múlva sem lehetett egyetlen Hartmann-vonalat sem találni az egész emeleten. Aznap 19 óra 30-kor a százszoros aura 2 m-re volt található, a hasfalon közvetlenül mérve 15 000 (azaz tizenötezer-)szeres volt az aura erőssége a Hartmann-pont egységnyinek tekintett vibrációjához képest. Az eredményt lineárisan interpolálva 2630 méterre adódik a magzat aurájának határa, ami enyhén szólva is hihetetlen! Már a 80 m-es aura is súrolja az emberi képzelet tűrőképességének határát, ezért azt a mérést is – a lehető minden irányból és módon – több alkalommal is megismételtük, mindannyiszor egybevágó eredményrel. A 2630 m-es aura terepen való méréséhez meglehetősen szkeptícizmussal álltunk, ugyanis ekkora aura a korábbi tapasztalatok alapján teljes mértékben elképzelhetetlennek tűnt. 400 m távolságban még +7-es aura volt mérhető. Majd autóból folytatva a mérést a (100 m-es beosztást is tartalmazó) távolságmérő skálája szerint az aura határa 1900 m távolságban húzódtott, sok tucat betonfalán át, sok tízezer embert öelve magába. A mérést ez alkalommal is sokszorosan kontrolláltuk, mindannyiszor egybevágó eredménnyel. A következő (280.) napon 12 órakor 6500 m-es sugarú aurát mértünk a fenti módszerrel. A következő három napon jelentősebb változás nem volt észlelhető. Az aura sugara a 6500 m-es érték körül ingadozott. Majd a 284. napon igen rövid idő (talán 1–2 perc leforgása) alatt az aura 17 m-esre csökkent le. A 288. napig ezen az értéken maradt, amikor is a kismama kórházba vonult. A kórházban a magzat 50 m-esre duzzasz-

totta az auráját, amit a megszületése előtti nap estéjéig hozzávetőlegesen meg is tartott. Külön említést érdemel az a jelenség, mely a 280. naptól (tehát a 6500 m-es aura kialakulásától) kezdve a tolófájásokig megfigyelhető volt. A kismama fejéhez északnyugati irányból – hozzávetőlegesen 10°-os emelkedéssel – egy kályhacső vastagságú (meg nem határozható, feltehetően a néhányszor 10 m-t jelentősen meghaladó hosszúságú) auraszerű energianyaláb csatlakozott, melyben erős pozitív vibráció volt mérhető. Valószínű, hogy a hatalmas aura fenntartásához szükséges energiához a magzat ezen a csatornán keresztül jutott.

Az emberi aura „mértékűl” ma itthon Európában a dm-t célszerű választani. Az információs aura pozitív vibrációjának határa a felnőtt lakosság körében általában nem haladja meg az 1 m-t. Figyelemre méltó dolog, ha valakinek néhány méteres pozitív aurája van. Itt érdemes megjegyezni azt a tényt, hogy az érző, és gondolkodó embert mint lényt nem jellemzi pozitív vagy negatív aurájának mérete. Alapvetően téves úton járnak azok, akik aurájukat valamiféle „fallikus szimbólumnak” képzelik, s minden lehető alkalommal megmértetik, vajon épp hány méter nagy. Szó sincs róla, hogy ez a szám bárkit is bármiféle módon minősítene. Ez jelzés csupán, üzenet, melyet mindnyájunknak még meg kell fejtenünk. Vajon mekkora lehet az emberi aura természetes, kiteljesedett nagysága? Vajon csodabogaraknak kell-e tekintenünk azokat, kiknek aurája a 10–20 m-es sugarú kört is meghaladja? Szó sincs róla. Senki nem lehet büszke „extra” méretű aurájára (bár meg kell jegyeznünk, hogy az ilyen nagy aurával rendelkező egyének végtelenül szerények, s talán szerencsésükre, „különlegesnek számító” aurájukról környezetüknek nincs is tudomása...), ugyanis humanista megfontolások alapján arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az emberi aura természettől fogva akkora lehet (lehetett, lehetne...), mint a Föld. Miért tételeznénk kisebbre az ember auráját, az emberét, ki előtt nincsenek akadályok, ki szellemével véghez viszi a lehetetlent, szeretetével ponttá zsugorítja a végtelent. Ha két aura egymáshoz kapcsolódik, akkor a kommunikáció legősibb formája valósul meg. Ha ez megadatik mindennek, mi élő, miért épp az embernek ne adatna meg. S ha valaki a földgolyó egyik oldalán él, szeretetével miért ne fordulhatna a túloldalon élő embertársaihoz... Lehetőségeink korlátlanok. Gondoljuk meg, egy talán háromkilós, meg se született csöppség aurájába fogad sok tízezer embert, míg mi, felnőtt emberek 1–2 m³-es beszűkült asztrális terünkbe zárkozva betegeskedünk. S nem értjük még azt sem, amit

egy csepp kis magzat, a maga természetes mivoltában aurájával művel. Találgatásokba bocsátkozhatunk. Talán letapogatta megszületése előtt környezetét, talán azt akarta érzékelni, milyen az emberek tudata, milyenek a körülmények, amelyekhez majd alkalmazkodnia kell. Talán valamiféle üzenetet küldött előre, vagy valamiféle energiát... Csak találgathatunk, amíg végére nem járunk, fel nem derítjük, tudományos vizsgálatnak alá nem vetjük ezt a felettébb figyelemre méltó jelenséget.

Utószó

Reméljük, csekély eszmefuttatásainkkal sikerült felébresztenünk olvasóinkban az igényt a világ egységes szemléletére, s talán sikerült együtt rádöbennünk, hogy *a feladat* még előttünk áll. A radiesztézia eszköz, mely, úgy tűnik, *a feladat* kezdeti lépéseinek megtételéhez éppen megfelelő. Az *út* mindenki számára nyitva áll.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó (dr. Egely György)	3
I. RÉSZ	
Bevezetés	5
A kritika szubjektivitása	6
Történelmi visszatekintés	7
Geopatikus vagy föld sugárzások	12
A Hartmann-sugárzás	13
Térhálós szerkezetek	15
Egyéb térhálós rezgés komplexumok	17
A térhálós szerkezetektől eltérő (egészségkárosító) sugárzások	18
A mélyben folyó vizek sugárzásai	18
A közetsajátosságok sugárzásai	19
A barlangok, az üregek sugárzásai	20
A kőolaj, a földgáz, a bauxit, a vasérc, a rézérc stb. föld-sugárzással rokon sugárzásai, a bauxit- és az agyaglen-csék, a széntelepek sugárzásai	20
Mesterséges eredetű, káros (föld)sugárzások, és egyéb föld-sugárzásokkal rokon sugárzások	20
A drótdarab két vége	20
Egy modernebb fizika alapjaihoz	22
Égitestek együttállása	23
Páros számú égitest-együttállások	24
Páratlan számú égitest-együttállások	27
Öt égitest együttállása	29
A hajlított pálya	32
A föld-sugárzások ingersávjainak 36 óránként ismétlődő eltérései	32
Ami a diagramba nem fér bele	35
Mi lenne, ha...?	36
Transzformáció	37
Transzformáció 2.	38
Transzformáció 3.	38
Égitestek tranformációs hatása	39

Az égitestek szupertranszformációs hatása, avagy: kereszt a naprendszerben	39
Általánosságban	40
A lakóházak és az irodaházak építés előtti telekfelmérése . .	41
A pihenő, társalgó és a zsebongó	42
Biotérszelídítők, geopatikus rezgéstörők	42
A földsugárzások kivédésének legújabb (??) lehetősége . . .	44
A lidérc	48
Amivel játszadózunk: az agylágyulás	50
A radieszteziás immunválasz	52
Az empátia, szimpátia, szeretet és a többiek	55
Konklúzió	61

II. RÉSZ

Előszó a második részhez	65
A Hartmann-pontok egymáshoz viszonyított töltése	66
Geoaktív zónák vizsgálata	74
Mérési eredmények a Tokaji hegység körül húzódó geoaktív zónáról	78
Geoaktív zónák az Alpokban	80
R. község földsugárzása	81
Akusztikai „varázslások” radieszteziái vizsgálata	84
Kábelvarázslat	86
A hálózati konnektor polaritása	94
Elektromos készülékek zavaró terei	96
A páros-páratlan szabály	98
Ízelítő a páros-páratlan szabály folyományaiból	113
A földsugárzások egységes rendszere	116
A még meg nem született gyermek auraváltozásai	154
Utószó	158
Tartalomjegyzék	159